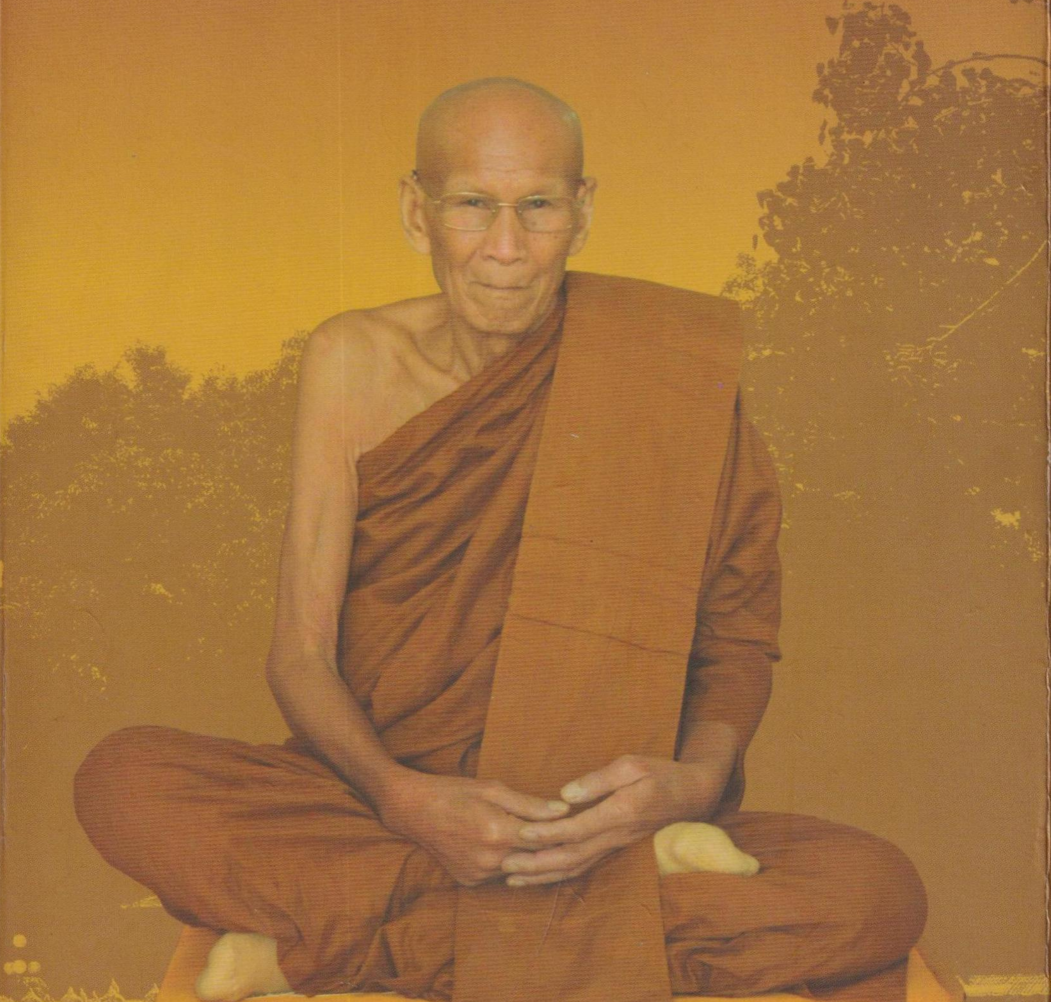
อาจาริยบูชา

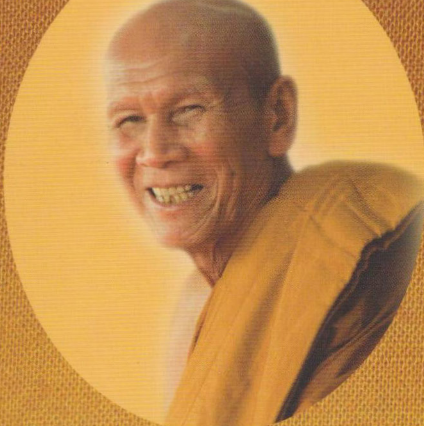
หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ

วัดศรีฐานใน

ตำบลศรีฐาน อำเภอป่าติ้ว จังหวัดยโสธร

อาจาริยบูชา หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ

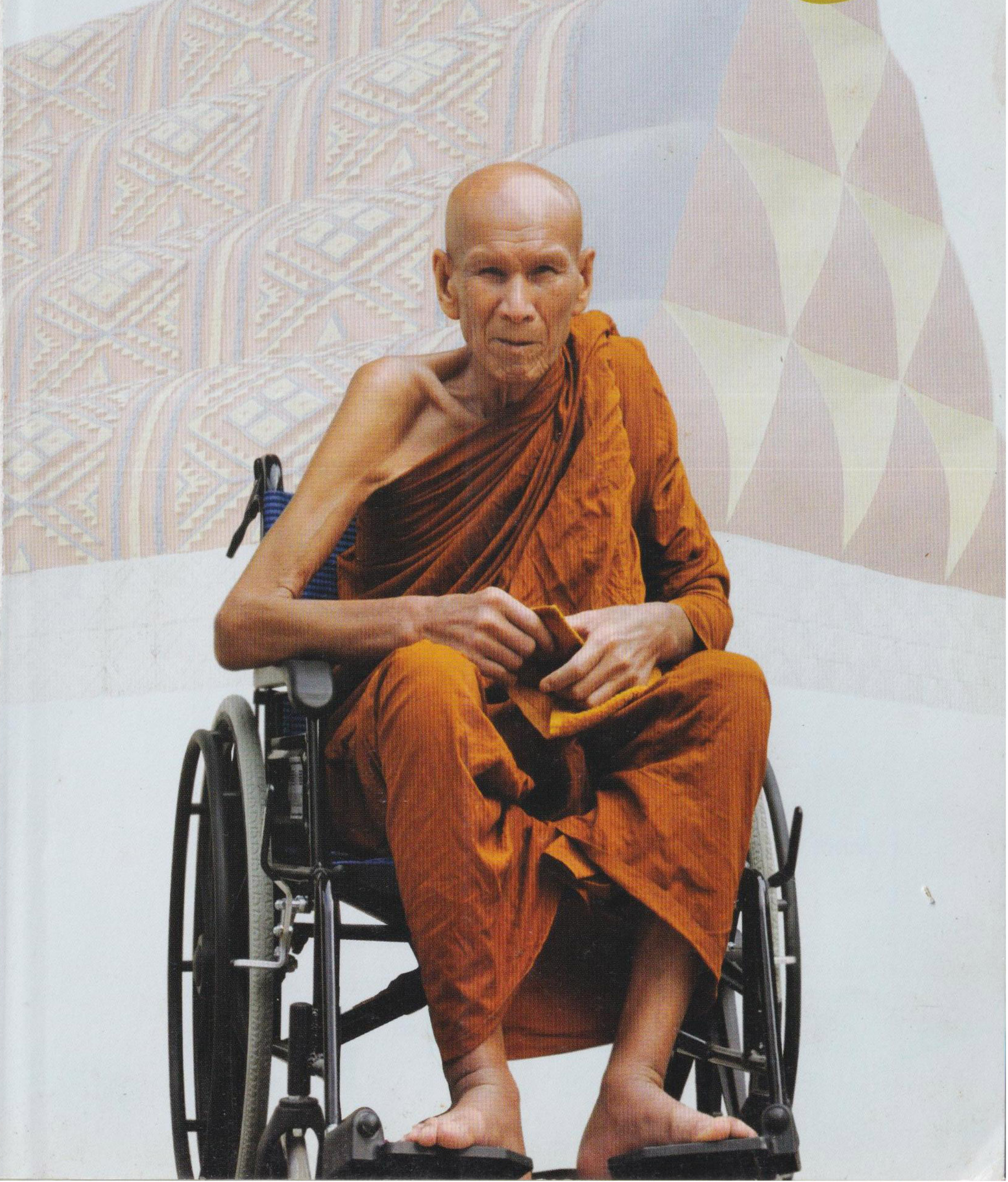

"เสียงมันไม่ได้มารบกวนเรา
เสียงมันก็อยู่ส่วนเสียง
แต่เราไม่ระวังจิต
จิตเลยไปยึดเอาเสียง
ได้ยินอะไรก็เป็นทุกข์
เพราะไม่ได้พิจารณา"

มุทิตาบูชาคุณ ฉลองอายุวัฒนมงคล ๗ รอบ ๘๔ ปี

หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ

๖ มิถุนายน ๒๕๕๗

อาจริยบูชา *หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ*

วัดศรีฐานใน ตำบลศรีฐาน อำเภอป่าติ้ว จังหวัดยโสธร

ISBN	:	๙๗๘-๖๑๖-๓๖๑-๐๙๗-๓
พิมพ์ครั้งที่ ๑-๒	:	พฤษภาคม ๒๕๕๗
จำนวนพิมพ์	:	๑๕,๕๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๓	:	พฤษภาคม ๒๕๕๘
จำนวนพิมพ์	:	๑,๐๐๐ เล่ม

ผู้ดำเนินการจัดพิมพ์

นางยุพิน เจียรวนาลี และเครือญาติ

พร้อมทั้งกัลยาณมิตรและบริวารทั้งหลาย

พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน

ห้ามจำหน่าย

พิมพ์ที่ : บริษัท ศิลป์สยามบรรจุภัณฑ์และการพิมพ์ จำกัด

๖๑ ถนนเลียบคลองภาษีเจริญฝั่งเหนือ ซอยเพชรเกษม ๖๙

แขวงหนองแขม เขตหนองแขม กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๖๐

โทรศัพท์ ๐๒-๔๔๔-๓๓๕๑-๙ โทรสาร ๐๒-๔๔๔-๐๐๗๘

E-mail: silpasiamprinting@hotmail.com

รวบรวมและเรียบเรียง

พระพรสวรรค์ วิสุทธธัมโม

นายลิขิต ป้องกัน

กราบขอบพระคุณ

คณะสงฆ์วัดศรีฐานใน	คณะสงฆ์วัดจำปาศิลาวาส
หลวงพ่อภิรมย์ ปภาโส	หลวงพ่อบุญธง สุรปัญโญ
พระมหาวิรถ เขมจาโร	คุณสุทัศน์ วันเที่ยง
คุณไสว จันทร์เหลือง (นายกอบต.ศรีฐาน)	คุณสง่า ไชยงาม
คุณศิวพจน์ ป้องกัน	คุณบุญน้อม นามแก้ว
คุณสุวรรณ ชอบศิลป์	คุณสมบัติ จันเหลือง
คุณคำ เนินทราย	คุณพิทักษ์ เสาะแสวง
คุณสุรัตน์ สู้สงคราม	คุณบุญยืน วงศ์ชูพร
คุณบันเทิง เข็มเพชร	คุณพัศกร เข็มเพชร
คุณสมร ไชยงาม	คุณสุรพงษ์ วงศ์ไม่น้อย
คุณศรันยา นาคเทเวศน์	คุณบุญส่ง บริเวณไพศาล
คุณชุลีพร จันใด	โรงแรมธนินทร จ.ร้อยเอ็ด
โรงพยาบาลป่าติ้ว	พนักงานเจ้าหน้าที่อบต.ศรีฐาน
กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน บ้านศรีฐานทุกท่าน	www.watpa.com

คำนำ

เนื่องในโอกาสวาระทำบุญฉลองอายุวัฒนมงคลครบ ๗ รอบ ๘๔ ปี หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ ณ วัดศรีฐานใน ตำบลศรีฐาน อำเภอป่าติ้ว จังหวัดยโสธร **ในวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๗** หนังสือชีวประวัติหลวงปู่สรวง สิริปุญโญ เรียบเรียงโดยสังเขปประวัติข้อมูลที่ได้รับจากคำบอกเล่าถึงเหตุการณ์ต่างๆ โอวาทธรรมของหลวงปู่ บางครั้งเล่าถึงเรื่องราวต่างๆ ที่ประสบพบเห็นมาด้วยตัวท่านเอง มีผู้สนใจถามถึงเรื่องราว ปฏิปทา วิธีการปฏิบัติธรรม หลวงปู่จะเมตตาเล่า และบางครั้งหลวงปู่จะเมตตาพาเดินทางไปเยี่ยมสถานที่ที่ท่านเคยไปวิเวกในสมัยก่อน และได้เก็บภาพถ่าย พร้อมทั้งเมตตาชี้ให้ดูสถานที่นั้น ด้วยเมตตาธรรมของหลวงปู่ที่มีต่อผู้เรียบเรียง

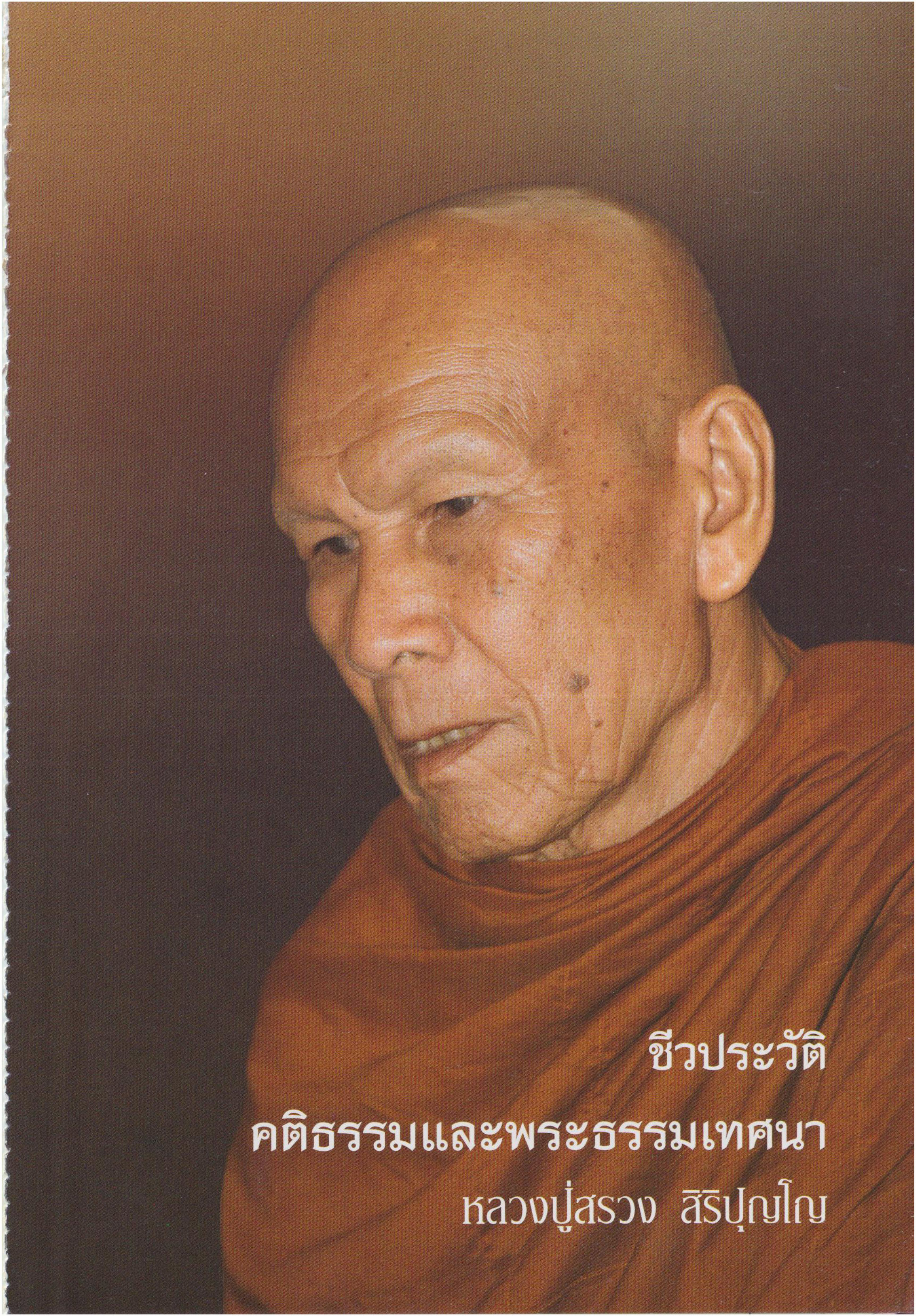
ดังนั้น คณะศิษยานุศิษย์เห็นสมควรร่วมกันจัดพิมพ์หนังสือชีวประวัติถวายแด่หลวงปู่ เพื่อแจกเป็นธรรมบรรณาการในโอกาสสำคัญนี้จึงได้นำเรื่องกราบเรียนขออนุญาตจากหลวงปู่ ซึ่งหลวงปู่ก็เมตตาอนุญาตจัดพิมพ์เป็นครั้งที่ ๒ และได้เพิ่มเติมในส่วนที่บกพร่อง การสร้างหนังสือชีวประวัติของหลวงปู่ในครั้งนี้ ขออนุโมทนาต่อท่านผู้มีจิตศรัทธา ร่วมเป็นเจ้าภาพในการสร้างหนังสือเล่มนี้จนสำเร็จ พร้อมกราบขอบพระคุณทุกท่านที่ให้คำแนะนำ

อนึ่ง หากมีความผิดพลาดบกพร่องหรือประมาทพลาดพลั้งด้วยกายกรรม วจีกรรม มโนกรรม ประการใดก็ดี ด้วยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ดี คณะผู้จัดทำขอน้อมรับด้วยความเคารพ และขอกราบอโหสิกรรมต่อหลวงปู่ผู้เป็นครูบาอาจารย์ และขออภัยต่อท่านผู้อ่านมา ณ โอกาสนี้

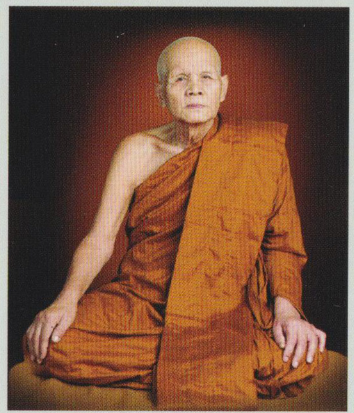
ด้วยอานิสงส์แห่งบุญกุศลที่ได้จัดทำหนังสือเล่มนี้ คณะศิษยานุศิษย์ขอน้อมถวายสักการะเพื่อเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา บูชาคุณของครูบาอาจารย์ผู้มีความเมตตาอบรมสั่งสอน และด้วยอำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย และบารมีธรรมทางหลวงปู่ จงดลบันดาลให้ทุกท่านมีความสุข ความเจริญ ความรุ่งเรือง ก้าวหน้ายิ่งๆ ขึ้นไปทั้งทางโลกและทางธรรม

คณะศิษยานุศิษย์

สารบัญ

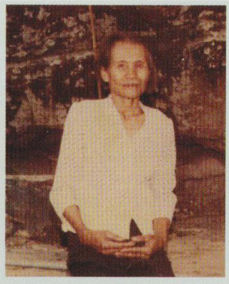
ชีวประวัติ
คติธรรมและพระธรรมเทศนา
หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ

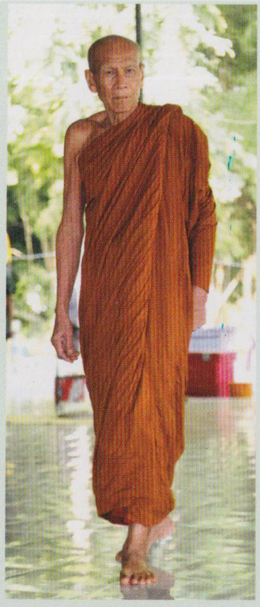
พระเทพสังวรญาณ (หลวงตาพวง สุขินทริโย) พี่ชาย

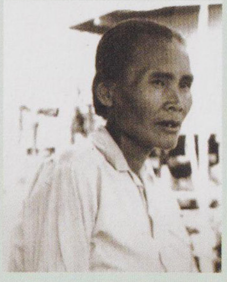
นายจันทา ลุล่วง (พี่ชาย)

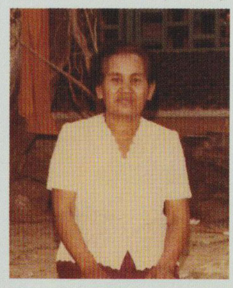
นางผา ละม่อม (พี่สาว)

หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ

นางสา วันเที่ยง (พี่สาว)

นางจำปา ป้องกัน (น้องสาว)

นายเนียม ลุล่วง

นางบับพา ลุล่วง

ชาติภูมิ

หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ มีนามเดิมว่า สรวง ลุล่วง เกิดเมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๓ ที่บ้านศรีฐาน ตำบลกระจาย อำเภอคำเขื่อนแก้ว จังหวัดอุบลราชธานี (ปัจจุบันคือ ตำบลศรีฐาน อำเภอป่าติ้ว จังหวัดยโสธร) บิดาชื่อ นายเนียม ลุล่วง มารดาชื่อ นางบับพา ลุล่วง เป็นบุตรคนที่ ๕ ในจำนวนพี่น้องทั้งหมด ๖ คน ดังต่อไปนี้

๑. นายจันทา ลุล่วง อดีตกำนันตำบลกระจาย (ถึงแก่กรรม)

๒. นางผา ละม่อม (ถึงแก่กรรม)

๓. นางสา วันเที่ยง (ถึงแก่กรรม)

๔. พระเทพสังวรญาณ (หลวงตาพวง สุขินทริโย) มรณภาพ

๕. หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ

๖. นางจำปา ป้องกัน (ถึงแก่กรรม)

ต้นตระกูลเดิม มีอาชีพทำนาเป็นหลักตามวิถีดั้งเดิมของคนชนบท นับถือศาสนาพุทธ ยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณีที่ปฏิบัติสืบต่อกันมา โดยครอบครัวไหนที่มีบุตรชายก็ต้องให้บวชเพื่อทดแทนพระคุณบิดามารดาก่อน

ครอบครัวของท่านฐานะอยู่ในระดับปานกลาง มีที่นาอยู่ ๒ แปลง นาทุ่งหนองโน นาหนองไฮ่เดียว รวมประมาณ ๓๐ กว่าไร่ โดยมีลูกๆ ช่วยกันทำนาและเลี้ยงวัวเลี้ยงควาย ท่านได้ช่วยบิดามารดาทำนาและนำวัวนำควายออกไปเลี้ยง บิดาเป็นหมอยาแผนโบราณ ทั้งยาต้ม ยาฝน (ยาสมุนไพร) และเป่าด้วยวิชาคาถาอาคม ถ้าใครเจ็บป่วยด้วยโรคภัยต่างๆ ท่านจะนำยารากไม้ไปฝนให้กินบ้าง อาบบ้าง ทาบ้าง ส่วนมากจะหายทุกคน ส่วนมารดาของท่านชอบทำบุญตักบาตรและถวายภัตตาหารเช้ามิได้ขาด เด็กชายพวง เด็กชายสรวงได้ติดตามบิดามารดาเข้าวัดเป็นประจำหรือบางวันมีกิจธุระ เด็กชายทั้งสองก็จะนำเอาอาหารมาถวายพระแทนโยมมารดา ทำให้เห็นการดำรงสมณเพศของภิกษุสามเณร จึงเกิดความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาตั้งแต่วัยเยาว์ทำให้มีความผูกพันกับวัดมาตั้งแต่เด็กๆ และต่อมาในบั้นปลายชีวิตโยมมารดาได้เข้าบวชชีถึงเก้าปี จึงได้ถึงแก่กรรมที่วัดศรีฐานใน

เมื่อเด็กชายสรวง ลุล่วง อายุครบเกณฑ์ บิดามารดาจึงส่งเข้าโรงเรียนประชาบาลประจำหมู่บ้าน หลังจากเวลาว่างจากการเรียนแล้วก็ช่วยงานบิดามารดา หลวงปู่เมื่อเป็นเด็ก เมื่อว่างจะเข้าไปเล่นภายในวัด เมื่อเห็นพระเณรทำกิจวัตรก็จะช่วยเหลือพระเณรปัดกวาดบริเวณวัดและเช็ดถูศาลาหรือช่วยกิจการต่างๆ ล้างถ้วยล้างชาม

รูปนี้ถ่ายเมื่อพ.ศ. ๒๔๙๘

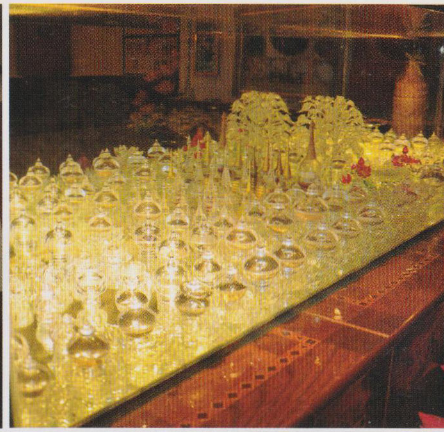
เป็นประจำ ด้วยนิสัยใจคอของเด็กชายสรวงและพี่ชายมีความขยันขันแข็ง ไม่เกียจคร้าน ว่านอนสอนง่ายและอยู่ในโอวาทของบิดามารดา ครูบาอาจารย์ จึงเป็นที่รักใคร่เอ็นดูของบิดามารดาครูบาอาจารย์และพระเณรในวัดตลอดมา

ต่อมาหลังจากพี่ชายคือ หลวงตาพวง สุขินทริโย เรียนจบการศึกษาภาคบังคับแล้ว และขออนุญาตบิดามารดาติดตามพระอาจารย์สอ สุมังคโล ไปกราบนมัสการหลวงปู่เสาร์ และได้ออกบวชครองสมณเพศจนกระทั่งละสังขาร

หลวงปู่เสาร์ กันตสีโล

หลวงปู่สร้างกุฏิหลังนี้ขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์
ที่หลวงปู่เสาร์ กันตสีโล เคยพำนักในบริเวณนี้

พระบรมสารีริกธาตุ
และอัฐิธาตุครูบาอาจารย์ ประดิษฐานในมณฑป

พบองค์หลวงปู่เสาร์ กันตสีโล (เมื่อหลวงปู่ยังเป็นเด็ก)

หลวงปู่เล่าว่า ตอนที่เราเป็นเด็ก เราก็ยังไม่รู้ว่ามีบาปมีบุญอะไร ในตอนนั้นเรากำลังเข้าโรงเรียนอยู่ชั้นประถมปีที่ ๒ เข้าโรงเรียนอยู่ที่วัด คือโรงเรียนในหมู่บ้านยังไม่มี อาศัยศาลาวัดเรียน เป็นที่สอนหนังสือเพราะโรงเรียนไม่ค่อยมี ต้องอาศัยศาลาหลังวัดเรียน และเรียนตามร่มไม้อีกด้วย พอล้นจากศาลาวัดก็มาเรียนตามร่มไม้ แต่ก่อนเป็นอย่างนั้น

ตอนนั้นหลวงปู่ช่วย ท่านได้ไปอยู่กับหลวงปู่เสาร์ ที่อำเภอพิบูลมังสาหาร ท่านเทพ (หลวงตาพวง สุขินทริโย) ก็ไปอยู่อำเภอพิบูลมังสาหาร ได้ฟังเทศน์ครูบาอาจารย์ ท่านก็กลับมาเยี่ยมบ้าน กลับมาแล้วหลวงปู่เสาร์ท่านก็ตามมาดูสถานที่ในหมู่บ้านด้วย มาเยี่ยมหลวงปู่ช่วยด้วย หลวงปู่ช่วยท่านก็เคยอยู่ร่วมกับหลวงปู่เสาร์ พอมาครั้งนี้ท่านก็ได้มาตั้งวัด วัดอยู่ป่าทางป่าที่กุฏิหลวงตาอยู่ทุกวันนี้ แต่ครั้งโน้นเป็นป่าทึบไปหมดมีแต่ต้นไม้ใหญ่ๆ โอบ ๓ คน ๔ คน ก็ยังไม่รอบต้นไม้ แต่ก่อนนั้น พวกลิงมีอยู่เต็มไปหมดในบริเวณนั้น ลิงป่าไม่เหมือนลิงที่พวกเราเคยเห็นในทุกวันนี้ ลิงทุกวันนี้มีแต่ตัวเล็กๆ ลิงสมัยก่อนมีแต่ตัวโตๆ ใหญ่ๆ ตัวหนึ่งๆ ไม่ธรรมดาลิงแต่ก่อน อาหารการกินก็ไม่เหมือนทุกวันนี้ สมัยก่อนผลไม้ก็อุดมสมบรูณ์ ลิงก็อุดมสมบรูณ์ อาหารก็อุดมสมบูรณ์ คนสมัยก่อนก็ไม่ได้ทำลายป่าไม้ แต่ก่อนถนนหนทางเข้าวัดก็ไม่ได้ใหญ่ เพียงแค่คนเดินผ่านได้ ไม่ใช่ทางล้อทางเกวียนเป็นทางพอเข้าไปได้ตามกุฏิวิหารก็เป็นเพียงเส้นทางเล็กๆ เท่านั้นมีเพียงที่บริเวณศาลากว้างหน่อย กว้างก็กว้างไม่เหมือนทุกวันนี้

คือพระป่าท่านก็อยู่อย่างเงียบๆ อยู่อย่างสงบ เวลาท่านไปบิณฑบาตกลับมาแล้ว ก็ยังมีอีกวัดหนึ่งอยู่ที่หน้าประตูโบสถ์เก่าก็เป็นวัดบ้าน พอพวกญาติโยมมาถึงตรงนั้นก็จะแบ่งอาหารกันตรงนั้น แบ่งอาหารที่นำไปถวายพระ ถ้ามีพระทางไหนมากก็จะแบ่งไปทางนั้นมากกว่า พอแบ่งเสร็จก็จะแยกย้ายกันนำอาหารไปถวายพระ วันไหนถ้ามีพวกผู้หญิงไปถวายอาหาร ต้องระวังเพราะพวกลิงมักจะคอยแย่งอาหารกันอยู่บริเวณนั้น วันไหนที่ไม่มีพวกผู้ชายไปด้วย พวกลิงก็รุมแย่งอาหารไปกินหมด ผลสุดท้ายเราก็ได้ไปกับแม่ทุกวันๆ

ครั้งนั้นหลวงปู่เสาร์ยังไม่มา ที่เราก็ต้องไปด้วยเพราะว่าไม่ค่อยจะมีเด็กผู้ชายจะตามไป แม่ไปส่งอาหาร ก็เพราะว่าแม่เป็นผู้มีความศรัทธาเลื่อมใสมาตั้งแต่หลวงตายังเล็กๆ อยู่ เข้าวัดมาตั้งนาน ฉะนั้นก็เลยได้ไปกับแม่ทุกวัน ก่อนที่เราจะไปโรงเรียนก็ต้องไปกับแม่ พอดีไปพบหลวงปู่เสาร์ พอไปพบแล้วแม่ก็บอกให้ไปเช็ดเท้าให้หลวงปู่เสาร์เลยได้ไปเช็ดเท้าถวายท่าน ท่านก็เลยให้เช็ดเท้าให้องค์ท่านมีเมตตามาก พอราดน้ำ ท่านก็บอกให้ค่อยๆ ราดน้ำ อย่าเทครั้งเดียวน้ำจะไม่พอ พอเทเสร็จก็ถูเท้า พอถูเท้าเสร็จก็รีบขึ้นไปเอาผ้ามาเช็ดเท้าให้ท่าน แล้วเอามาเช็ดเท้าให้ท่าน พอเช็ดเสร็จท่านก็ขึ้นไปนั่งที่จะรับอาหารบิณฑบาต ในเวลานั้นเราก็ได้ประเคนอาหารบิณฑบาต ประเคนพระที่มารับอาหาร พระท่านก็จะคอยบอกให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ ก็ได้ถวายอาหารครูบาอาจารย์ บางทีสามเณรก็มีเยอะก็จะคอยส่งอาหารให้สามเณร เพื่อที่จะประเคนพระที่มารับอาหารเพื่อถวายหลวงปู่อีกที พอท่านฉันจังหันเสร็จเรารีบไปรับกระโถนท่านไปล้าง หลวงปู่บอกว่าเวลาล้างกระโถนนั้นให้เทน้ำลงใส่ก่อน แล้วให้เก็บเอาใบไม้ที่หล่นมาตามพื้นเพื่อเอามาขัดกระโถน แต่กระโถนนั้นมันไม่เหมือนกระโถนทุกวันนี้ เป็นกระบอกไม้ไผ่ เลือกเอาลำใหญ่ๆ โตๆ มาทำกระโถน แต่ก่อนต้นไม้อุดมสมบูรณ์ ต้นไม้มีแต่ต้นโตๆ บางทีท่านก็บอกว่าเวลาล้าง ท่านก็ให้ดมดูกระโถนว่ามีกลิ่นอาหารหรือเปล่า ถ้ามีกลิ่นท่านก็ให้ล้างใหม่จนหมดกลิ่นแล้วค่อยเช็ดแล้วก็เอาไปเก็บไปวางไว้

ต่อมาวันหนึ่งมีพระมาแย่งกระโถนไปล้าง หลวงปู่เสาร์ท่านก็บอกว่า "หยุดๆ อย่าไปแย่งเด็กน้อย ให้เขาได้ทำบุญด้วย อย่าไปแย่งของเขา"

ทีแรกเราก็วิ่งขึ้นไปแล้ว พระจับเราก็เลยถอยหลังออก ท่านก็บอกพระว่าอย่าไปแย่งเด็ก ให้เขาได้ทำด้วย ให้เขาได้บุญกุศลด้วยให้เขาได้สร้างบารมีด้วย พอว่าอย่างนั้นพระก็ถอยออก หลวงปู่ก็เลยกวักมือเรียกให้เข้าไปรับกระโถน เอามาเทมาล้างเหมือนเดิม ก็เลยได้รับกระโถนท่านไปล้างทุกวัน และเวลาที่ท่านฉันจังหันเสร็จแล้ว ท่านก็มีข้าวมีอาหารที่มันเศษ ท่านก็เก็บเอาไว้ให้เรา ก็ไม่มากหรอก อันนี้ท่านบอกให้เอาไปกินที่โรงเรียน เอาไปกินที่โรงเรียน เวลากลับมาจากวัดไปโรงเรียน ก็เอาไปกินที่โรงเรียน กินคนเดียวนะ หมู่เพื่อนเขาก็ไม่กินด้วย กินคนเดียว พวกหมู่เพื่อนเขาก็กินมาตั้งแต่บ้านแล้ว เรามันไปแต่เช้า ก็เลยไม่ได้กินข้าวอยู่ที่บ้านตัวเอง แต่หมู่เพื่อนเขาก็เล่นกันอยู่ตามประสาของหมู่เพื่อน ไอ้ตัวเราก็ไม่ได้กินข้าว เพราะต้องไปกับแม่ตั้งแต่เช้าๆ เพราะกลัวไม่ทันเวลาถวายอาหารบิณฑบาตเช้าท่าน คือ แม่นี้จะไปทุกวันๆ ไปตักบาตรทำบุญทุกวัน เพราะท่านทำมาตั้งแต่อายุน้อยๆ ตั้งแต่อาตมาเกิดมาก็เห็นมารดาท่านเข้าวัด วันพระ วันศีล ท่านไม่เคยขาดไปตลอด มารดาเป็นผู้มีนิสัยอยู่พอสมควรอยู่นะ คนแถวนั้นถ้าได้ลูกชายก็จะให้บวชก่อนแต่งงานหรือมีครอบครัวบวชไปจะได้กี่ปีกี่เดือนก็ได้ แต่ก่อนเป็นอย่างนั้น

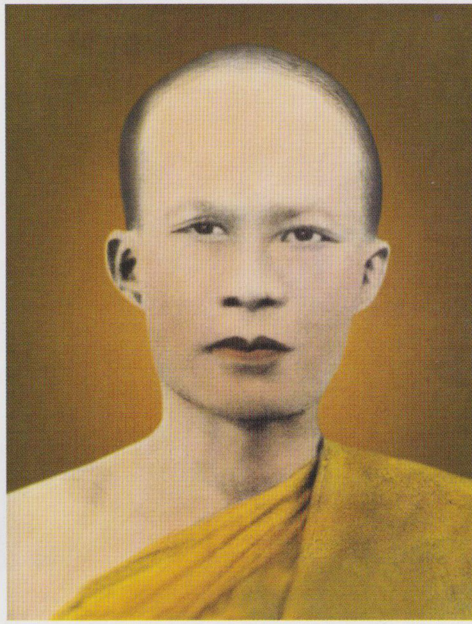
หลังจากนั้นหลวงปู่เสาร์ก็ได้อำลากลับไปที่อำเภอพิบูลมังสาหาร ไปที่วัดของท่านที่อำเภอพิบูลมังสาหาร ที่วัดดอนธาตุ ครั้งนั้นพอดีหลวงตาพวงท่านจบโรงเรียนพอดี ท่านก็ตามหลวงปู่เสาร์ไปกับหลวงปู่สอ (หลวงปู่สอ สุมังคโล) หลวงปู่สอก็เลยพาหลวงตาพวงไปหาหลวงปู่เสาร์ หลังจากนั้นอาตมาก็เรียนจบ พ่อแม่ก็ได้

พาเข้าวัด วันพระ ๗ ค่ำ ๘ ค่ำ ก็เข้าไปไหว้พระกับเขาไม่ขาดสักวัน คือ ไปกับพวกผู้หญิงสาวๆ นั้นไปร้องสรภัญญะ และไปทำวัตรด้วยเมื่อวันพระ ๗ ค่ำ ๘ ค่ำ ๑๔ ค่ำ ๑๕ ค่ำ เราอาศัยในวัดแต่ก่อนเต็นท์ก็ยังไม่มี ถ้าเราได้ไปวัดแล้วมันรู้สึกสบายใจ ไม่ว่าทั้งพวกผู้หญิงพวกผู้ชาย ถ้าเป็นวันพระก็ต้องไปที่วัด มันเป็นอย่างนั้นคนในสมัยนั้น แต่ก่อนมันไม่มีเครื่องอยู่เครื่องเล่นเหมือนทุกวันนี้ ถ้าต้องไปก็ต้องไปที่วัด ถ้าได้ไปที่วัดแล้วจิตใจมันเบิกบานกันทุกๆ คน อันนี้เป็นประเพณีอย่างนี้ แต่ก่อนพวกคนหนุ่มคนสาวเขาจะไปคอยกันที่วัด แต่หมู่เพื่อนก็ไม่ค่อยพากันขึ้นไปกราบพระไปทำวัตร หมู่เพื่อนและพวกสาวๆ อยู่ที่ข้างล่าง แต่หลวงตาจะขึ้นไปทำวัตรกับพระ พระท่านจะสวดอะไรสวดสรภัญญะกันพอสมควรแล้วก็แยกย้ายกันกลับบ้าน ก็กลับกันตามประสา ส่วนพวกหนุ่มสาวก็ไปติดต่อกันอยู่ที่บ้าน ถ้าใครชอบใครก็คุยกัน

ปกติก่อนจะได้มาบวชก็มีนิสัยอยู่แล้วคือ หลวงปู่ดี ฉันโน คือตามฉายาท่าน หลวงปู่ดี เคยอยู่กับหลวงปู่เสาร์ ซึ่งเคยติดตามหลวงปู่เสาร์ คือ ท่านได้มาจำพรรษาอยู่ที่วัด คือที่ศรีฐานในมาอยู่ที่นั่น ก็เลยไปฟังเทศน์ท่านทุกวันๆ ท่านก็เลยเทศน์ให้ญาติโยมฟัง ท่านเทศน์ว่า "หมามันดีกว่าคนถึงมันดีก็ดีอยู่แล้วดีเพราะอะไร หมานี้เวลามันรักษาบ้าน เวลาพวกโจรพวกขโมยมามันต้องเห่าหอนพวกโจรพวกขโมย มันร้องเตือนให้เจ้าของบ้านรีบตื่นเพราะเขาจะมาขโมยเอาสัตว์เลี้ยงพวกวัวควาย แต่ก่อนพวกโจรพวกขโมยชอบมาขโมยเอาพวกสัตว์เลี้ยงตอนกลางค่ำกลางคืนแต่ก่อนมันเป็นอย่างนั้น นี่ก็คือข้อดีของหมาที่ช่วยรักษาสมบัติ

ข้อที่สอง เวลามันจะนอนมันก็ต้องเวียนสามรอบเสียก่อน ก็เวียนสามรอบเสียก่อน นี่เป็นข้อดีกว่าคน เพราะว่าคนจะไหว้พระกราบพระซักสามหนก็ยากอยู่นะอันนี้มันดีกว่ามนุษย์เรา เพราะว่ามันรักษาสมบัติและเวลามันปัสสาวะ มันต้องยกขาข้างหนึ่งเสียก่อน เวลาพวกเรารับประทานอาหารแล้ว ถ้วยชามที่เราใส่อาหารนั้นบางคนก็มักง่าย วางไว้ให้หมามันเลียให้เลียเอาลิ้นเลียให้มันสะอาด หม้อที่เราหุงข้าวมันก็เลียออกให้ ถ้วยชามมันก็เลียออกให้” แล้วนี่แหละที่ท่านอธิบาย

หลวงปู่บุญช่วย ธัมมวโร

เหตุการณ์ก่อนบวช

หลวงปู่เล่าว่า พ่อสรวงหรือพ่อใหญ่สรวง คนบ้านศรีฐาน สมัยก่อนแกไม่มีลูกชาย มีแต่ลูกสาว อยากจะทำบุญบวชอุทิศส่วนกุศลให้บิดามารดา แต่ไม่มีลูกหลานที่จะบวชให้จึงให้ไปหาหลวงปู่ช่วย (หลวงปู่บุญช่วย ธัมมวโร) ไปพูดไปคุยกับหลวงปู่ช่วยอยากให้หลวงปู่หานาคมาบวชให้ หลวงปู่ช่วยจึงมาพูดกับโยมแม่พูดให้โยมแม่ฟังจากนั้นโยมแม่จึงมาพูดคุยกับเราหลวงปู่ก็เลยรับปาก แต่จะขอโยมแม่ไปขอลานายงานก่อน

เคยทำงานกรมทาง

หลวงปู่เคยทำงานก่อสร้างทางของกรมทางหลวงในสมัยก่อนออกบวช พอรับปากกับโยมแม่แล้วจึงเดินทางไปหาหัวหน้างาน โดยสมัยก่อนหลวงปู่มีรถจักรยานจึงเดินทางไปหานายทา ที่บ้านตาดทอง ไปพูดคุยกับนายทา ซึ่งเป็นหัวหน้างาน ว่าจะขอลาไปบวชก่อนนายทาก็บอกว่าหากบวชแล้วออกพรรษาลาสิกขาออกมาให้กลับมาทำงานด้วยกัน หลวงปู่ก็เล่าถึงนายทาว่า เป็นหัวหน้าที่รักลูกน้อง โดยเฉพาะเรานี้ รถจักรยานที่มีขี่ไปทำงานก็นายทาเป็นคนออกให้ก่อนแล้วค่อยส่งให้ทีหลัง การทำงานก็ทำงานได้รับเงินเดือน เดือนละ ๓๐๐ บาทแต่ว่าลำบากกว่าครูเพราะไม่มีรถเหมือนปัจจุบัน ใช้แต่แรงงานคนเช่นถนนสายยโสธรไปอำนาจเจริญใช้แต่แรงงานคนแบกลากหมด

ตกลงกับหลวงปู่บุญช่วยว่า บวช ๓ ปี

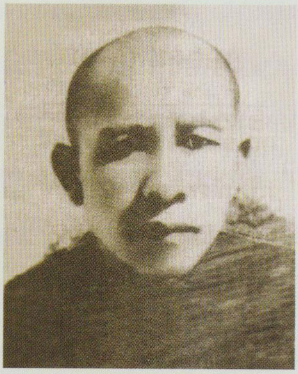
ก่อนที่หลวงปู่จะออกบวช หลวงปู่เล่าว่า เดินเข้าไปในโบสถ์ กราบพระแล้วก็กราบพระอุปัชฌาย์ กำลังจะเอ่ยปากท่องคำขานนาค พระอุปัชฌาย์ถามว่า "จะบวชนานเท่าไหร่ล่ะ" เรียนท่านไปว่า ยังไม่รู้ ไม่มีกำหนดครับ พระอุปัชฌาย์ว่า "ถ้าจะให้บวช ต้อง ๓ ปีตกลงกันก่อน ถ้างั้นไม่บวชล่ะ" จากนั้นก็ออกมานอกโบสถ์กับหลวงปู่ช่วย คุยกับโยมแม่ และหลวงปู่พูดว่า หลวงปู่บวชมา หลวงปู่ก็อยู่ได้ทำไม ๓ ปี จะอยู่ไม่ได้ ยังไงก็ขอให้บวชซะ ก็เลยตกลงว่า "บวชก็บวช สามปีก็สามปี" ตกลงกับหลวงปู่ช่วย ก็เดินเข้าไปในโบสถ์ กราบเรียนพระอุปัชฌาย์แล้วจึงได้เข้าบวชกับท่าน

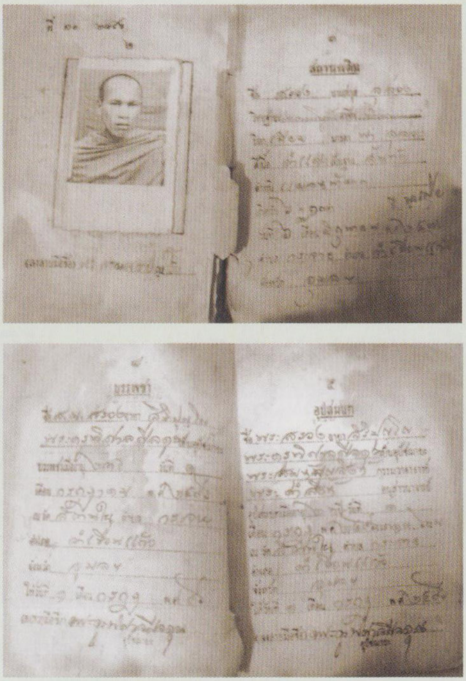
อุโบสถหลังเดิมวัดศรีฐานในที่หลวงปู่อุปสมบท

พระครูพิศาลศีลคุณ
พระอุปัชฌาย์

พระบุญสิงห์ สีหนาโท
พระกรรมวาจาจารย์

หนังสือสุทธิ หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ

เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์

อุปสมบทเมื่ออายุ ๒๓ ปี วันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๙๖ ณ อุโบสถวัดศรีฐานใน ตำบลศรีฐาน อำเภอป่าติ้ว จังหวัดยโสธร โดยมี

พระครูพิศาลศีลคุณ (โฮม วิสารโท) เป็นพระอุปัชฌาย์
พระสมุห์บุญสิงห์ สีหนาโท เป็นพระกรรมวาจาจารย์
พระคำสิงห์ อาภาโส เป็นพระอนุสาวนาจารย์

พรรษาที่ ๑ (พ.ศ. ๒๔๙๖)

จำพรรษาที่วัดศรีฐานใน ตำบลศรีฐาน อำเภอป่าติ้ว จังหวัดยโสธร

เมื่ออุปสมบทแล้วก็ได้จำพรรษาที่วัดศรีฐานใน อยู่กับพระอาจารย์บุญช่วย ธัมมวโร สามเณรน้อย (หลวงปู่คำพอง ปัญญาวุโธ) ได้ศึกษาเล่าเรียน ทำวัตรสวดมนต์ ควบกับเรียนปริยัติธรรม นักธรรมชั้นตรี และสอบได้ในพรรษาแรก หลังจากออกพรรษาแล้วประมาณเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๔๙๗ ได้มีพระอาจารย์สิงห์ทอง ธัมมวโร กับสามเณรอุ่น (หลวงปู่อุ่นหล้า ฐิตธัมโม) ได้พากันมาเยี่ยมโยมบิดาที่บ้านศรีฐาน จึงได้ติดตามพระอาจารย์สิงห์ทอง ธัมมวโร ขึ้นไปทางจังหวัดสกลนคร

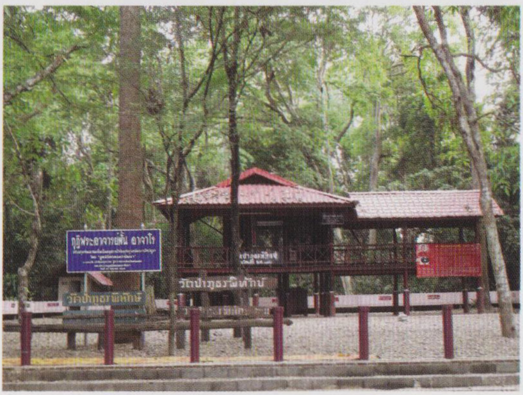
จึงมาพักที่วัดป่าภูธรพิทักษ์ เมื่อมาพักได้ระยะหนึ่ง หลวงปู่ฝั้น อาจาโร ได้ส่งพระเณรไปช่วยหลวงปู่มหาทองสุก สุจิตโต สร้างพระอุโบสถที่วัดป่าสุทธาวาส โดยหลวงปู่ฝั้นได้ให้หลวงปู่กว่า สุมโน เป็นหัวหน้าพาไป ในตอนนั้นเท่าที่หลวงปู่จำได้มีหลวงปู่เกิ่ง วิฑิโต หลวงปู่สมัย ทีฆายุโก และหลวงปู่

หลวงปู่เล่าว่า "ตอนนั้น ไปช่วยหล่อลายติดฝาผนังโบสถ์ที่วัดสุทธาวาส หลวงปู่มหาทองสุก เอาอัฏฐิหลวงปู่มั่นส่วนใหญ่ที่เหลือนั้น มาบรรจุไว้ใต้ฐานพระที่โบสถ์นั่นล่ะ ทุกวันนี้ก็มรณภาพกันหมดแล้วแต่ไม่มีใครรู้ว่าอยู่ที่ไหน เพราะทุกวันเหลือเราคนเดียว ท่านก็ถามอยู่ เอาไหม ใครอยากได้ไปสักการบูชา ก็หาตลับมาใส่เอา แต่ตอนนั้นยังเที่ยววิเวกอยู่ก็เลยไม่เอา ก็นึกอยากไปดูอยู่ทุกวันนี้ เขาทำใหม่ หรือต่อเติมก็ไม่รู้"

หลวงปู่เมตตาเดินทางไปวัดป่าสุทธาวาส
กราบนมัสการพระประธานในพระอุโบสถ วันที่ ๑๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

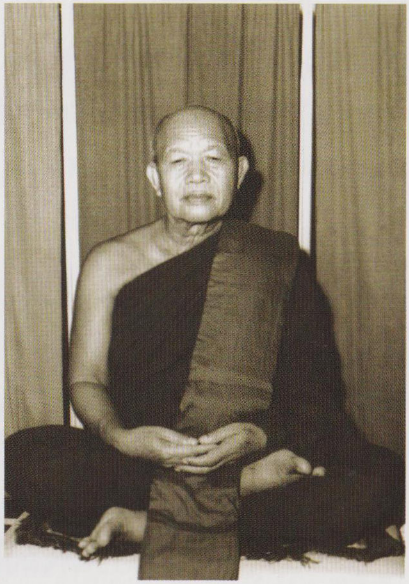
พรรษาที่ ๒ (พ.ศ. ๒๔๙๗)

จำพรรษาที่วัดป่าภูธรพิทักษ์ (ธาตุนาเวง) จังหวัดสกลนคร

ได้จำพรรษาอยู่กับพระอาจารย์ฝั้น อาจาโร พระอาจารย์สิงห์ทอง ธัมมวโร พระอาจารย์สุวัจน์ สุวโจ พระอาจารย์สมัย ทีฆายุโก เท่าที่จำได้ในระหว่างที่หลวงปู่อยู่ในวัดนี้ได้หมั่นประกอบความเพียร ทั้งอดนอนผ่อนอาหาร เดินจงกรมภาวนา ในวันพระจะไม่นอนกลางคืน พร้อมกับศึกษาข้อวัตร ปฏิบัติครูบาอาจารย์ไปด้วย

พระอุโบสถวัดป่าสุทธาวาส

หลวงปู่ฝั้น อาจาโร

หลวงปู่ฝั้นชี้ทาง

ปีพ.ศ. ๒๔๙๗ หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ ได้เดินทางไปศึกษาแสวงหาครูบาอาจารย์ โดยได้เดินทางขึ้นไปทางสกลนคร ได้ไปพักที่วัดป่าภูธรพิทักษ์ ซึ่งบางครั้งไปเยี่ยมหลวงตาพวง สุขินทริโย ซึ่งเป็นพี่ชายของหลวงปู่เองซึ่งได้ขึ้นไปพักที่วัดถ้ำขาม บางครั้งหลวงปู่ก็ได้ไปพักภาวนาที่ถ้ำขาม เพื่อศึกษาข้อวัตรปฏิบัติกับหลวงปู่ฝั้น และช่วยงานครูบาอาจารย์สร้างถ้ำขาม

หลวงปู่เล่าว่า ขณะที่หลวงปู่ภาวนาที่นั่น ภาวนาไปรู้สึกว่ากลัวเสือ พอนั่งภาวนาไปได้ยินเสียงเสือร้องก็รู้สึกกลัวเสือ ได้ยินเสียงเสือขณะใดรู้สึกว่าจิตไม่ค่อยเป็นสมาธิ วันหนึ่งขณะที่หลวงปู่สรงน้ำถวายหลวงปู่ฝั้น พอสรงน้ำเสร็จ ผ่านมาก็ขึ้นจับเส้นถวาย

หลวงปู่พอประมาณแล้ว หลวงปู่ก็บอกว่า "เอาละพากันไปพักผ่อน ไหว้พระสวดมนต์ซะ พวกท่านทำงานกันทั้งวันก็คงจะเหนื่อย" กราบหลวงปู่แล้วจะกลับกุฏิ เรากราบสุดท้ายเพราะเอากระโถนหลวงปู่ไปเท ทีนี้หลวงปู่ก็เลยพูดว่า "ท่านภาวนากันยังไง ภาวนาแบบไหนไม่มีพุทโธ ระวังพวกช้างพวกเสือจะมาคาบไปกินล่ะ"

พอหลวงปู่พูดเสร็จหลวงปู่ก็มีความรู้สึกกลัวอยู่แล้วยิ่งกลัวมากยิ่งขึ้น นึกในใจว่าจะทำยังไง ถ้าจะไปอยู่ที่อื่นก็ไม่รู้จักไม่คุ้นเคยกับครูบาอาจารย์รูปอื่นที่นี่ หลวงปู่ฝั้นจึงบอกหลวงปู่ว่า "ขยับมานี่ จะบอกคาถาลี้ช้างลี้เสือให้" จากนั้นหลวงปู่ฝั้นก็จับที่มือหลวงปู่ ตอนที่เราประนมมือไหว้อยู่ชี้ลงที่กลางหน้าอก และบอกหลวงปู่ว่า "ให้เอาจิตจี้ลงไปตรงนี้ จี้ลงไปลึกๆ อย่าให้มันออกไปที่อื่น ให้มันเข้าไปในโครงกระดูกลึกๆ โน่น ให้ทำทุกวันอย่าให้มันส่งไปที่อื่น" จากนั้นหลวงปู่ก็กลับไปที่กุฏิทำตามที่หลวงปู่ฝั้นบอก ตอนนั้นกลับไปทำวัตรภาวนาวันนั้นเสือร้องดังกระหึ่มเหมือนกับว่าภูเขาจะถล่ม พอทำไปๆ ก็รู้สึกทำได้ไม่นานจิตก็ส่งไปหาเสืออีกก็รู้สึกกลัว แล้วก็นึกถึงคำสอนที่หลวงปู่บอก หลวงปู่ก็ยกมือขึ้นมาไว้ที่หน้าอก พอกำหนดไปเอาจิตจ่อเข้าไปในโครงกระดูกให้เห็นโครงกระดูกของตัวเอง พอจิตจ่อเข้าไปในโครงกระดูกภาวนาไปได้สักพักจิตสงบ ก็เห็นโครงกระดูกข้างในของตัวเองทั้งหมดไม่นานไม่รู้ว่ามือตกลงมาตอนไหน พอรู้สึกตัวก็สว่าง ก็ได้ยินเสียงนกยูงออกหากินยามเช้า หลวงปู่เล่าว่า "พอจิตเข้าไปอยู่ตรงนั้นแล้วมันจะมีอำนาจมาก ไม่รู้สึกกลัวช้างกลัวเสือเลย มีแต่ความกล้าหาญหากเราเคยทำกรรมกับมันไว้ก็ขอให้เสือมันกินเลยจะได้หมดเวรหมดกรรม" นี่แหละ หลังจากนั้นมาจึงไม่กลัวช้างกลัวเสืออีกเลย

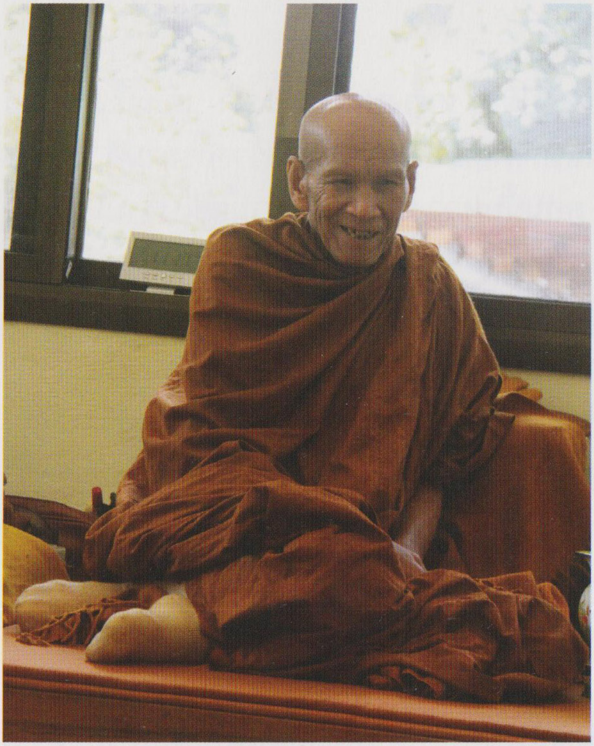

บริเวณใต้ต้นไทรที่หลวงปู่เคยปักกลดพักภาวนาที่ถ้ำขาม

15

จิตเกือบวิปลาส

ตอนที่อยู่กับหลวงปู่ฝั้น หลวงปู่เล่าให้ฟังว่า ตอนนั้นเราเคยอยู่กับหลวงปู่ฝั้น ทีแรกจิตเกือบวิปลาส ไปสร้างถ้ำขามปี ๒๔๙๗ ร่วมกันจนสำเร็จ ตอนนั้นหลวงปู่ไม่อยู่ ท่านลงไปงานนิมนต์ที่โคราช หลวงปู่ก็เลยรักษาวัดอยู่ที่นั่น ก็มีครูบาอาจารย์อยู่ด้วยกัน ๕-๗ องค์ หลวงปู่ไม่อยู่ พวกเราก็พากันเร่งความเพียร อดนอนอดอาหารแข่งกัน กลางวันก็ไม่นอน กลางคืนก็ไม่นอน นั่งภาวนาตลอดทั้งวันตลอดทั้งคืน ทีนี้จิตมันพุ่งออกนอก หลวงปู่จิตมันพุ่งออกข้างนอกเป็นรูปภาพ เป็นนิมิต เห็นรูปเทวบุตร เทวดามา รูปอันนั้นมาอันนี้มา โอ้ย จิตมันติดไปตามรูปภาพนั้น จิตไม่กลับคืนมา มันไปตามรูปปรุงไปตามรูปตลอด บางทีก็มีพระองค์นั้นมาเทศน์องค์นี้มาเทศน์ให้ฟัง ตนเองแหละเป็นคนปรุงเอง ผลสุดท้ายเอาเข้าแล้วรู้สึกตัวว่า ตัวเองเป็นบ้า แต่มันกลับคืนมาไม่ได้ พอดีหลวงปู่กลับลงมาจากโคราช ก่อนที่จะกลับคืนได้ก็เกือบเดือน เพราะพอเดินจากสกลนครมาโคราช มันจะกี่คืน รถก็ไม่มี สมัยแต่ก่อนก็เดินเท้าลงมาเลย กลับมาก็เดินขึ้นพอดีหลวงปู่จะกลับลงมาวันที่สาม อาตมาก็ลงไปรับหลวงปู่ พอรับหลวงปู่แล้วก็รับเอาของสะพายของจากหลวงปู่กลับขึ้นมา พอดีถึงก็ต้มน้ำสรงหลวงปู่ พอท่านสรงน้ำเสร็จก็เข้าไปกราบเรียนหลวงปู่ **โอ้ย.. หลวงปู่กระผมคงจะเป็นบ้าแล้วแน่นอน หัวใจมันแกว่งไกวเหมือนนาฬิกา กินก็กินไม่ได้ นอนก็นอนไม่หลับ มีแต่ปรุงอย่างเดียว** หลวงปู่ฝั้นเลยว่าเป็นอะไรกัน เลยตอบท่านว่า เวลานี้หัวใจมันแกว่งไกวเหมือนนาฬิกาอยู่ จิตมันไม่อยู่ในตัวพุ่งออก เห็นอันนั้นอันนี้อยู่ตลอดวันตลอดคืน

หลวงปู่ก็ว่า "มันเป็นอะไรกัน เธอเคยเข้าที่ไหน ก็เข้าที่จุดเก่าของเธอ มันก็หายเท่านั้น" พอพูดเท่านั้น เราก็พิจารณาที่หัวใจ เพราะเราพิจารณาหัวใจอยู่ที่หัวอกของเรา พิจารณาที่หัวอกของเรานี้ กลับมานึกพิจารณาตัวเองนี้ ตัวนั้นมันไม่รู้ว่าหายไปไหน เหมือนยกภูเขาก้อนใหญ่ออกทั้งลูกจากร่างกายตัว จิตมันก็วิ่งเข้ามาที่ตัวเหมือนเดิม พวกที่มันปรุงไม่รู้ว่าหายไปไหนหมด ฟังเทศน์เราก็กำหนดเข้าจุดเก่า ปรากฏว่าแจ้งสว่าง ความหนักไม่มีในหัว ที่มารบกวนไม่รู้ไปไหนหมด ผลสุดท้ายก็เลยกำหนดเอาจิตเข้าคืนในร่างกาย ตั้งแต่พ.ศ. ๒๔๙๗ ถึงทุกวันนี้

หลวงปู่จันทา ถาวโร

สนทนาธรรมกับหลวงปู่จันทา ถาวโร

ออกพรรษาจึงลาหลวงปู่ฝั้น แล้วเดินออกจากถ้ำขามไป ไปแล้วไปพักที่บ้านหนองสมโฮง ใกล้ๆ วัดหลวงปู่วัน ไปพบกับหลวงปู่จันทา (หลวงปู่จันทา ถาวโร) เจอกันแล้ว พูดคุยสนทนาธรรมะกัน หลวงปู่จันทา พูดเรื่องภาวนาให้ฟังว่า ผมใกล้จะเป็นบ้าแล้ว ภาวนาไปแล้วมันเห็นรูปเห็นอะไรต่างๆ มันเหมือนจะวิปลาสจะทำอย่างไรก็เลยบอกท่านไปว่าผมก็เป็นเหมือนกัน แต่ผมหายแล้วทำอย่างไร ผมไปกราบเรียนหลวงปู่ฝั้น กราบเรียนแล้วหาย หรือเรามีความกลัวต่อครูบาอาจารย์รูปใด ให้ไปหาครูบาอาจารย์รูปนั้นเหมือนกับว่าเรายอมท่าน ยอมลดทิฏฐิมานะ ท่านก็ฟังก็เลยตอบว่าหลวงปู่ฝั้นนี่ ผมไม่เคยเจอท่าน แต่ได้ยินชื่อนี่หลวงปู่ฝั้นนี่รู้สึกกลัวๆ ก็เลยตกลงกัน พากันเดินทางมาหาหลวงปู่ฝั้น ก็มาฟังเทศน์หลวงปู่หลวงปู่ให้โอวาทจากนั้นหลวงปู่จันทาก็หายจากวิปลาส

หลวงปู่อ่อน ญาณสิริ

จากนั้นได้เดินทางไปกับหลวงปู่พวง สุวีโร โดยมุ่งหน้าไปกราบนมัสการหลวงปู่อ่อน ญาณสิริ ที่วัดป่าบ้านหนองบัวบาน จังหวัดอุดรธานี และได้ช่วยสร้างศาลาที่วัดหลวงปู่อ่อนจนแล้วเสร็จ จากนั้นวิเวกไปด้วยกันที่ดงตาลเลียน ได้ยินข่าวหลวงปู่มหาบุญมี สิริธโรกับพระอาจารย์สวดเที่ยววิเวกที่ถ้ำม่วง และกำลังสร้างถ้ำม่วงมีพระเณรไปศึกษากับท่านในช่วงนั้น ตอนนั้นพระเณรประมาณ ๒๐ รูป จึงไปกับหลวงปู่พวง สุวีโร ตอนนั้นท่านพักภาวนาที่ถ้ำม่วง ขณะที่เดินจงกรมอยู่ หลวงปู่เล่าว่า "อาจารย์พวงน้อย (หลวงปู่พวง สุวีโร) เพิ่นนั่งภาวนาที่กุฏิ ปรากฏเป็นอุคนิมิตเห็นตนเองร่างใหญ่ขึ้นจึงวิ่งออกกุฏิแล้วก็กระโดดลงจากกุฏิ วิ่งมาหาบอกว่า ตัวอีหยังใหญ่ขึ้นๆ มันสิกินหัวผม จากนั้นก็เดินไปดูที่กุฏิก็ไม่มีอะไร คุยด้วยแล้วก็แยกจากกัน ตอนนั้นหลวงปู่มหาบุญมี เพิ่นเร่งความเพียรที่ถ้ำม่วงนี้พอควร" ก่อนจะเข้าพรรษาไม่กี่วันหลวงปู่มหาบุญมี จะไปจำพรรษาที่ดงตาลเลียน ท่านพูดกับอาจารย์สวดว่า "ผมจะไปจำพรรษาที่ดงตาลเลียนจะเอาท่านสรวงไปด้วย ส่วนหมู่เพื่อนแล้วแต่ใครจะไปกับผม"

"กรรมฐาน ๕ พระอุปัชฌาย์ให้แล้วตั้งแต่วันบวช
ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ให้พิจารณา
ให้จิตมันเบื่อหน่ายกาย มันถึงจะได้ไม่มาเกิดอีก
ถ้าไม่เบื่อมันก็มาเกิดอีก
ถ้าเกิดอีกก็แสดงว่ายังมีบาปยังมีบุญ"

หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ

พรรษาที่ ๓ (พ.ศ. ๒๔๙๘)

จำพรรษาที่วัดป่าบ้านดงตาลเลียน อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี (ปัจจุบันชื่อวัดป่าเขารัง ตำบลตาลเลียน อำเภอกุดจับ จังหวัดอุดรธานี)

จำพรรษาร่วมกับหลวงปู่มหาบุญมี สิริธโร หลวงปู่เล่าว่า ที่ป่าดงตาลเลียนนี้ เป็นป่าทึบ ช้าง เสือ มีมาก ในปีนี้ก็เป็นไข้มาลาเรียอยู่พักหนึ่ง พอหายก็ได้เร่งความเพียรโดยได้ตั้งสัจจะกับหลวงปู่มหาบุญมี ตั้งสัจจะว่าจะไม่นอนกลางวัน ถึง ๑๔ ค่ำ ๑๕ ค่ำ จะไม่นอนทั้งกลางวันและกลางคืน

แต่ละวันเมื่อท่านสรงน้ำเสร็จ ท่านก็จะให้โอวาทแก่หมู่พระ จากนั้นก็แยกย้ายกันลงทางจงกรม หลวงปู่มหาบุญมีเดินจงกรมอยู่ด้านบน ส่วนหลวงปู่เดินจงกรมอยู่ด้านล่างใกล้ๆ กับที่ของหลวงปู่มหาบุญมี ตอนนั้นหลวงปู่ได้ตั้งสัจจะว่าถ้าไม่ถึงสี่ทุ่ม จะเป็นอย่างไรก็ตามจะไม่ขึ้นกุฏิก่อนเวลาที่กำหนดไว้

เดินจงกรม เสือร้อง กระโดดขึ้นกุฏิ

คืนหนึ่งช่วงที่กำลังเดินจงกรม มีเสือใหญ่มันออกหากิน เสียงร้องมันก็ใกล้เข้ามาๆ ขยับไปเรื่อยๆ มันมาร้องอยู่ใกล้ๆ บริเวณที่พระกำลังเดินจงกรม พอเสียงใกล้เข้ามาถึงขนาดนั้น พระทุกองค์ได้ขึ้นกุฏิกันหมด หลวงปู่ที่ได้ตั้งสัจจะไว้ก็ได้ขึ้นกุฏิเหมือนกัน เวลาตอนนั้นยังไม่ถึงสี่ทุ่ม ประมาณสองทุ่มเท่านั้น

หลังจากขึ้นกุฏิไปแล้ว หลวงปู่ได้คิดถึงสัจจะที่ตนตั้งไว้ว่ามันจะขาดหรือไม่ เพราะขึ้นกุฏิก่อนเวลาที่ตั้งไว้ พอถึงเวลาสี่ทุ่ม ท่านเลยขึ้นไปหาหลวงปู่มหาบุญมีที่กุฏิเพื่อเก็บกระโถน

หลวงปู่มหาบุญมีก็ถามว่า “เป็นอย่างไรล่ะ เสือร้องเมื่อกี้นี้”

หลวงปู่สรวงได้ตอบว่า “ผมก็เต้นขึ้นกุฏิเลย”

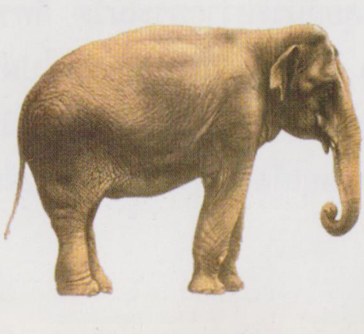
หลวงปู่มหาบุญมีพูดว่า “เราก็เต้นขึ้นเหมือนกัน บ่รู้สึกตัวเลยปานนั้นล่ะ”

เมื่อมีโอกาสได้คุยกันระหว่างพระในวัด ก็ทราบว่าพระรีบขึ้นกุฏิกันหมดทุกองค์เลย ในปีนั้นเสือตัวนี้มันผ่านไปผ่านมาตลอด เวลาไปหากินมามันก็ร้องมาเรื่อยๆ เสียงร้องของมันดังมาก พอเสือมันผ่านไปแล้ว พระเลยได้ลงมาเดินจงกรมกันต่อ

หลวงปู่เล่าว่า "พักที่ดงตาลเลียนนั้น ไฟมันจะมอดก็เลยเอาฟืนไปใส่ขี้เถ้ามีควัน แล้วก็เป่า เป่าไปจนไฟมันติด พอไฟติดเสือมันก็เวียนมามันมาจอบจะกินหมา ได้ยินเสียงเสือมันเล่นหางดุบๆ อยู่ในป่า มันเอาหางตีใบไม้ สงสัยก็เลยได้ตะเกียงไปเบิ่ง พอย่างไปเบิ่ง ฮ่วย...เสือตัวหนิ มันกะตื่นโดดเข้าป่าพุ่น เฮากะตื่นเสือ เสือกะตื่นเฮา ต่างคนต่างกะไปคนละทาง"

หลวงปู่เล่าว่า "ที่ดงตาลเลียนพอดีมีหลวงตาพักที่กุฏิข้างๆกัน (แต่หลวงปู่จำชื่อไม่ได้) ป่วยเป็นไข้มาลาเรีย หลวงปู่ได้ขึ้นไปเฝ้าอาการบางครั้งเพราะถือว่าเอาบุญกับภิกษุผู้ที่อาพาธ เพราะการอุปัฏฐากพยาบาลภิกษุที่อาพาธมีอานิสงส์มาก พระพุทธองค์ท่านตรัสอย่างนั้น"

วันหนึ่งขณะที่เดินจงกรมช้างป่ามันเดินมาเบียดกุฏิ หลวงปู่จึงร้องขึ้น ช้างตกใจก็เลยวิ่งเอางวงขว้างขอนไม้แดงวิ่งเข้าป่า พอผ่านมาอีกไม่นานช้างก็มาอีกมาแล้วเอางวงมาแตะที่กุฏิ กุฏิก็มีแต่จะเอน หลวงปู่ก็เลยร้องใส่ช้างก็เลยวิ่งหนีอีก ต่อมาหลวงตาก็อาการหนักขึ้น หลวงปู่เลยมาดูแล เพราะอยู่ใกล้กัน ต่อมาท่านก็มรณภาพในตอนค่ำ หลวงปู่จึงไปบอกหมู่เพื่อนพระเณรมาดู จากนั้นก็ไปกราบเรียนหลวงปู่มหาบุญมี หลวงปู่ก็พาเอาไว้ ๒-๓ วัน ก็ทำฌาปนกิจ เรียบร้อย

หลวงปู่มหาบุญมี สิริธโร

หลวงปู่กล่าวถึงหลวงปู่มหาบุญมี

ในระหว่างที่อยู่ร่วมจำพรรษาอยู่กับหลวงปู่มหาบุญมี สิริธโร นั้น หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ ได้ถือเอาโอกาสอันดีนี้รับใช้อุปัฏฐาก หลวงปู่มหาบุญมีอย่างเต็มที่ ถึงแม้ว่าจะเหน็ดเหนื่อยจากการอดนอน ผ่อนอาหาร เหน็ดเหนื่อยจากการทำความเพียรก็ตาม แต่ท่าน ก็ไม่ได้ย่อท้อ หมั่นเพียรอุปัฏฐากถวายพ่อแม่ครูอาจารย์อย่าง เต็มกำลัง

ความที่หลวงปู่สรวงตั้งสัจจะไม่เอนกายนอนตลอดพรรษา หลวงปู่มหาบุญมีจึงได้ทดสอบใจของท่าน โดยเรียกไปนวดเส้น หลังจากที่เดินจงกรมเสร็จแล้วตอนสี่ทุ่ม ความที่หลวงปู่สรวง ไม่ได้นอนทั้งกลางวันและกลางคืน พอไปจับเส้นถวายท่าน จับไป จับมาก็รู้สึกง่วงเหงาหาวนอน และความไม่รู้สึกตัว นวดๆ อยู่ก็ หลับฟุบคาขาของท่าน

หลวงปู่มหาบุญมีเลยใช้เท้าถีบยันหลวงปู่สรวงติดฝาผนังกุฏิ พอรู้สึกตัวแล้ว หลวงปู่สรวงก็ค่อยๆ คลานเข้าไปหาท่านอีก ท่านก็ ใช้เท้าถีบอีก นับไปนับมาได้ประมาณ ๓ รอบ ที่โดนหลวงปู่มหาบุญมี ใช้เท้าถีบ

ต่อจากนั้นหลวงปู่มหาบุญมีก็ลุกขึ้นไปเดินจงกรม หลวงปู่สรวง เห็นเช่นนั้น ก็รีบเก็บของแล้วลุกไปเดินจงกรมเช่นเดียวกับท่าน เห็นท่านเดินยังไม่หยุด หลวงปู่สรวงก็ไม่หยุดเดินเหมือนกัน ง่วง ก็ง่วงอยู่ในทางจงกรม จนกระทั่งสว่างแล้วถึงค่อยเลิกเดินจงกรม

หลังจากนั้นท่านก็รีบไปทำข้อวัตรของพระอุปัฏฐากถวายหลวงปู่ตามปกติ โดยต้มน้ำสำหรับให้หลวงปู่ล้างหน้า พอจะนำน้ำไปถวายหลวงปู่ ก็เห็นท่านสะพายบาตรจะไปศาลาแล้ว หลวงปู่สรวงรีบวางกาน้ำและไปขอบาตรจากท่าน พอได้บาตรแล้วก็ถือกาน้ำไปให้ท่านบ้วนปาก

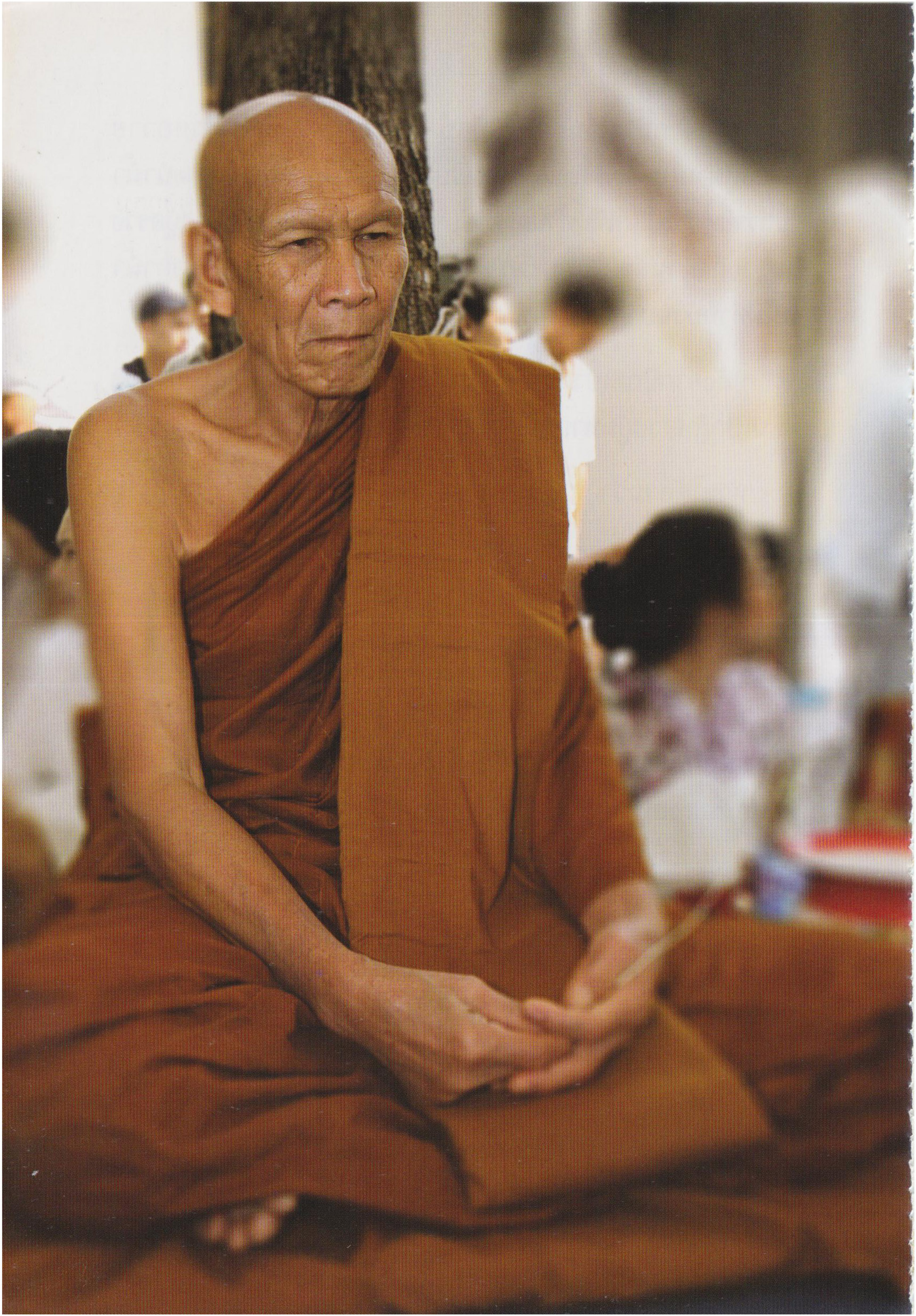
หลังจากบิณฑบาตและฉันอาหารเรียบร้อยแล้ว หลวงปู่สรวงก็ขึ้นไปกุฏิหลวงปู่มหาบุญมี เพื่อทำข้อวัตรตามปกติ

ท่านได้ถามว่า "เป็นอย่างไร กิเลสตัวใหญ่มั้ย มันตัวใหญ่ขนาดไหนนะกิเลส"

หลวงปู่สรวงตอบว่า "ไม่ได้มีอะไรครับหลวงปู่ ดีแล้วที่หลวงปู่ตักเตือนให้ ทำให้มีสติขึ้นมาพอสมควรครับ"

ถ้าเป็นพระรูปอื่นโดนแบบนี้ส่วนใหญ่จะหนีหายไปเลย หรือไม่ก็โกรธเคืองครูบาอาจารย์เป็นอย่างมาก แต่สำหรับหลวงปู่สรวงท่านกลับขอบพระคุณในความเมตตาของหลวงปู่มหาบุญมี ที่ให้ข้อคิดและทำให้ท่านสามารถตั้งฐานตั้งตัวนี้ให้มั่นคงในการประพฤติปฏิบัติต่อไปได้

เวลาอยู่ด้วยกันหลวงปู่มหาบุญมีจะเทศน์ให้เร่งๆ นะ อย่าถอยหลังนะ ตัวเราเองก็เอาจิตเข้าไปในร่างอยู่ทุกคืน ท่านก็เลยบอกว่า "อย่าถอยหลัง" นี่ล่ะฐานสำคัญที่สุด ถ้าเราเอาจิตเข้าไปตรงนั้น เรื่องอื่นมันจะเข้ามาไม่ได้เลย เรื่องอื่นก็เข้ามาไม่ถึงเราเลย

กรรมที่ไม่เจตนา

หลวงปู่เล่าว่า ตั้งแต่หลวงตาเป็นโยมทำงานทางของกรมทางหลวงกับหมู่คณะ คืนหนึ่งไปเที่ยวเล่นกลับมาหมู่เพื่อนเอาวัวออกไป มีลูกติดมาตัวหนึ่ง พอดีมาเห็นเพื่อน เพื่อนก็เลยชักชวนว่าได้ของใหญ่มาแต่ไม่รู้ว่าของใหญ่เป็นอะไรกัน นึกว่าเขาได้ผู้สาวไปก็เลยตามเขาไป เห็นแสงไฟฉายจึงวิ่งตามเขาไป พอไปถึงห้วยลำโพงจากหมู่บ้านไปประมาณ ๓ กิโลเมตร พอไปถึง จึงเห็นเขาผูกวัวไว้ที่เสาสะพานไม้ จึงตกใจเพราะไม่เคยเห็นเคยทำแบบนี้มาก่อน จึงพูดกับหมู่เพื่อนว่า เราไม่เอาแล้วเรื่องแบบนี้ แต่เนื้อเราก็ไม่เคยกินไม่เคยเอาเข้าปากเลยที่ผ่านมา สุดท้ายหมู่เพื่อนก็ขู่เข็ญว่าไม่ได้มาแล้วมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นเขาจะฆ่าเราให้ตายกลัวเขามากจึงตามเขาไปด้วยความไม่พอใจ เขาบอกให้เราไปหาค้อนมาทุบตี ประหารชีวิตวัวไม่รู้ว่าจะหาที่ไหน อาวุธเราก็ไม่มี มีดพร้า กิ่งไม้แห้งๆ ก็ไม่มีเพราะกลางคืนมองไม่ค่อยเห็นอะไร พอดีไปหาค้อนมาได้ เขาก็ลงมือทำเสร็จเรียบร้อยก่อนแล้วเขาปาดเนื้อแบ่งปันกันเป็นส่วนๆ จนครบทุกคน และพวกเขาจึงเดินกลับ ส่วนลูกวัวเขายังไม่ประหารชีวิต มันก็ร้องตามแม่ และวิ่งตามเนื้อของแม่มันไป หมู่เพื่อนบอกว่าให้เราลัดขวางลูกวัวไว้ ลูกวัวจึงตามเราไปตลอด ผลสุดท้ายจึงพามันกลับมาที่โครงซากกระดูกของแม่มัน และมันก็ดมกลิ่นโครงซากของแม่วัว เราจึงรีบวิ่งหนีไปจากมันทันที ไปหาหมู่เพื่อนเขาบอกนัดกันไว้ที่นั้นๆ ก็ไปตามที่เขานัดไว้ พอดีไปถึงเขาก็แบ่งส่วนเนื้อวัวให้เราก็ไม่อยากเอา เขาบังคับให้เอาให้ได้ เราก็จำใจต้องเอาแต่ไม่ได้เอามาถึงบ้าน ทิ้งไว้ที่เถียงนา จึงเดินเข้าบ้าน

แม่จึงถามว่าไปไหนมาถึงมาดึกจนป่านนี้ จึงบอกแม่ว่าไปที่ทุ่งนาพึ่งกลับมา และได้บอกพี่เขยให้ไปเอาเนื้อส่วนนั้นแต่พี่เขยไม่ได้เอาเนื้อเข้ามาบ้าน เพราะครอบครัวของเราไม่มีคนกินเนื้อเลย

พอดีไปบวช ในปีพรรษานี่แหละอยู่กับหลวงปู่มหาบุญมี ภูเขาดงตาลเลียนนี่แหละ เวลาหลวงตาเดินจงกรมได้เห็นวัวแม่กับลูกมายืนอยู่ที่ตรงหน้าเป็นนิมิตมองเห็น แม่วัวกับลูกชัดเจนอยู่อย่างนั้น จึงย้อนคิดว่า โอ้ย..เป็นบาปกรรมของเราก็เลยแผ่เมตตาให้เขา แผ่ส่วนบุญส่วนกุศลให้เขา เนื้อของเธอเราก็ไม่ได้กิน ทุบตีเธอก็ไม่ได้ทุบตี เราไปด้วยคนอื่นชักชวนไป ไม่คิดว่าจะมีปัญหาอย่างนี้ ขอให้พวกเธอนั้นรับเอาส่วนบุญส่วนกุศลที่เราทำนี้เสีย เราแผ่อุทิศส่วนกุศลให้ทุกวันทุกคืนอยู่หลายวันจึงหายไป นี่แหละเรื่องบาปกรรมขนาดเราไม่ได้ฆ่า แค่ไปเป็นเพื่อนเขา

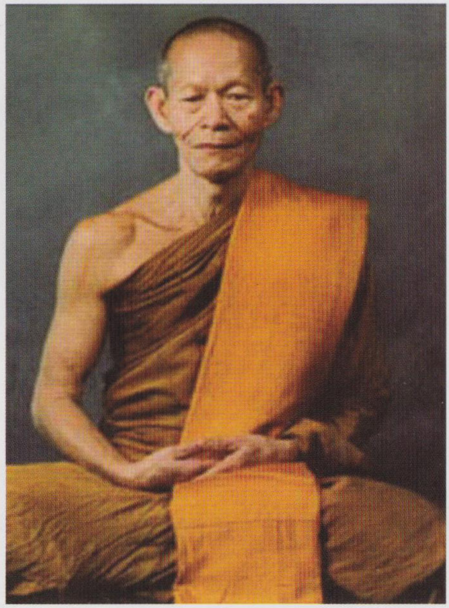

บริเวณวัดป่ากกกอกในปัจจุบัน

พอออกพรรษา หลวงปู่เดินทางจากวัดป่าบ้านดงตาลเลียน กับหลวงปู่มหาบุญมี สิริธโร หลวงปู่พวง สุวีโร ไปพักที่อำเภอบ้านผือ ได้รับกิจนิมนต์ไปเจริญพุทธมนต์ในบ้าน จากนั้นหลวงปู่มหาบุญมี บอกว่าจะไปเยี่ยมบิดามารดาที่บ้าน หลวงปู่จึงได้แยกจากหลวงปู่ มหาบุญมีในตอนนั้น จากนั้นหลวงปู่ก็เดินทางวิเวกออกไป ทางจังหวัดเลย ไปพักที่บ้านไร่ม่วง บ้านกกกอก บ้านหมากแข้ง ที่บ้านกกกอกได้พบหลวงปู่บุญมา คัมภีรธัมโม และหลวงปู่คำบุ และได้ป่วยเป็นไข้มาเลเรีย จากนั้นก็เลยแวะไปกราบนมัสการ หลวงปู่ชอบ ฐานสโม และได้โอกาสจำพรรษากับท่าน ที่วัดป่า บ้านไร่ม่วง

หลวงปู่ชอบ ฐานสโม

หลวงปู่พวง สุวีโร

พรรษาที่ ๔ (พ.ศ. ๒๔๙๙)

จำพรรษาที่วัดป่าบ้านไร่ม่วง (ปัจจุบันวัดป่าอัมพวัน) อำเภอเมือง จังหวัดเลย

จำพรรษาอยู่กับหลวงปู่ชอบ ฐานสโม หลวงปู่ซามา อาจุตโต หลวงปู่พวง สุวีโร

คืนหนึ่งท่านได้จับเส้นถวายหลวงปู่ชอบ หลวงปู่จึงถามท่านถึงการทำความเพียรว่า "เอาจิตไว้ที่ไหน" ท่านจึงตอบเรียนว่า "หลวงปู่ฝั้น บอกให้ดูที่หัวอก เอาไว้ในโครงกระดูกข้างใน กระผมจึงดูที่หัวใจตั้งแต่นั้นมา" หลวงปู่พูดว่า "เออดีให้ทำอยู่ทุกวันทุกคืน ทุกลมหายใจเข้าออก ขอให้เร่งเร็วๆ ให้เดินหน้าอย่าถอยหลังนะ" พอจับเส้นถวายเสร็จจึงออกจากกุฏิหลวงปู่

เข้าทางจงกรมซึ่งอยู่ไม่ไกลจากกุฏิหลวงปู่มากนัก สักครู่ได้มองเห็นแสงสว่างเจิดจ้าสว่างไสวพวยพุ่งสู่ท้องฟ้าทางด้านกุฏิหลวงปู่ชอบอยู่ที่เนินดินสูงๆ อีกสักครู่ได้ยินเสียงของชาวบ้านต่างตื่นตระหนกตกใจ พากันวิ่งกรูเข้าไปพร้อมกับมือถือถังน้ำคนละใบสองใบพร้อมกับส่งเสียงร้องว่า ไฟไหม้ ไฟไหม้กุฏิหลวงปู่ชอบ ท่านก็ได้เข้าไปถึงจึงสำรวจตรวจสอบดู ก็ไม่เห็นมีอะไร ชาวบ้านวิ่งกรูเข้าไปพอถึงกุฏิท่าน หลวงปู่ชอบออกจากนั่งสมาธิ จึงพูดกับลูกหลานชาวบ้านว่า พากันมาทำอะไร ไม่เห็นมีไฟไหม้ที่ไหน แสงอันนี้ไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใครเป็นแสงศีลแสงธรรมนั้นเอง ชาวบ้านที่มาถึงนึกแปลกใจ ก็เมื่อครู่นี้มีแสงไฟลุกสว่างเจิดจ้าอยู่ทางด้านกุฏิหลวงปู่ แต่พอมาถึงก็ไม่เห็นมีอะไรนี่เป็นเพราะท่านได้นั่งภาวนาแล้วเกิดอานิสงส์เกิดเป็นรัศมีพุ่งโชติช่วงในบริเวณกุฏิองค์หลวงปู่ชอบนั่นเอง

หลังจากออกพรรษาในปีนั้น ท่านได้รับข่าวจากทางบ้านว่าโยมพ่อเนียมป่วยหนักจึงกลับบ้านศรีฐาน เมื่อมาถึงบ้านศรีฐานก็ได้ทราบว่า โยมพ่อได้เสียชีวิตแล้ว และได้จัดงานฌาปนกิจศพเรียบร้อยแล้ว และในช่วงต่อมา พระอาจารย์บุญช่วย ธัมมวโรเกิดอาพาธด้วยโรคชรา และได้มรณภาพลง ในปีพ.ศ. ๒๕๐๐ ท่านได้ช่วยจัดงานถวายเพลิงศพจนเสร็จเรียบร้อย และก็ได้เดินทางร่วมกับพระอาจารย์สิงห์ทอง ไปทางจังหวัดมุกดาหาร พักที่ป่าบ้านดงมัน ไปทางธาตุพนม สกลนคร แล้วจึงไปพักที่วัดป่าแก้วชุมพล ไปศึกษากับหลวงปู่ขาว อนาลโย

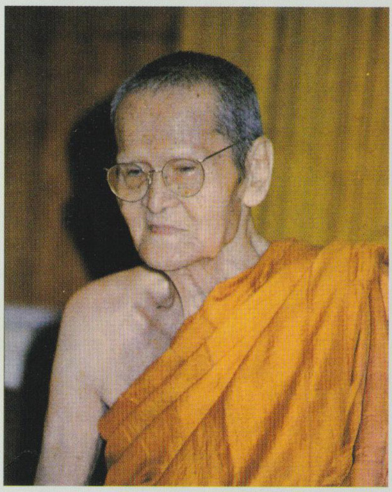

พรรษาที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๐๐)

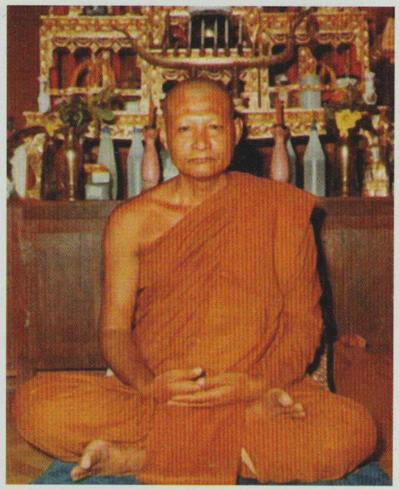
จำพรรษาที่วัดป่าแก้วชุมพล อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร

จำพรรษาอยู่กับหลวงปู่ขาว อนาลโย หลวงปู่จวน กุลเชฏโฐ หลวงปู่วัน อุตตโม หลวงปู่เพียร วิริโย หลวงปู่บุญเพ็ง เขมาภิรโต

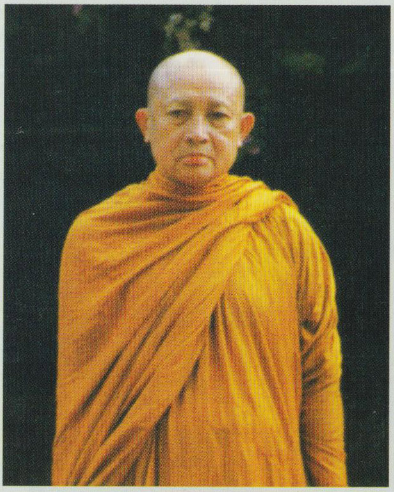
หลังจากออกพรรษาแล้ว ได้มีครูบาโฮม มาจากวัดถ้ำกลองเพล ได้เดินทางมากราบหลวงปู่ขาว ได้กราบเรียนถึงถ้ำกลองเพลว่า ที่นี่ภาวนาดีสงบสงัดดี ไม่มีใครอยู่ ท่านอาจารย์สุกิจ ซึ่งเป็นลูกหลานหลวงปู่บุญมา ฐิตเปโม ที่อยู่ก่อนได้ย้ายออกจากถ้ำนี้แล้ว จากนั้นหลวงปู่ขาวก็ได้บอกให้หลวงปู่เดินทางไปกับครูบาโฮมไปดูถ้ำกลองเพลว่าน่าจะพออยู่ไหม เพราะหลวงปู่เดินทางด้วยเท้าเร็ว หลวงปู่เล่าว่า สมัยก่อนเดินธุดงค์เราเดินเร็ว เคยสะพายบาตรถวายหลวงปู่ขาวเป็นประจำ แต่พระอาจารย์จวน (กุลเชฏโฐ) ได้คัดค้านบอกว่า ไม่ต้องไปหรอก คนแก่ก็อย่างนั้นล่ะ ไปอยู่ที่

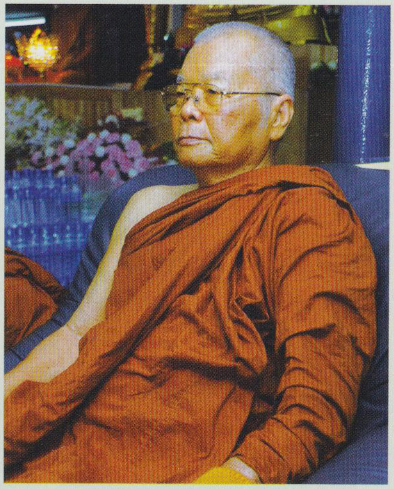
หลวงปู่ขาว อนาลโย

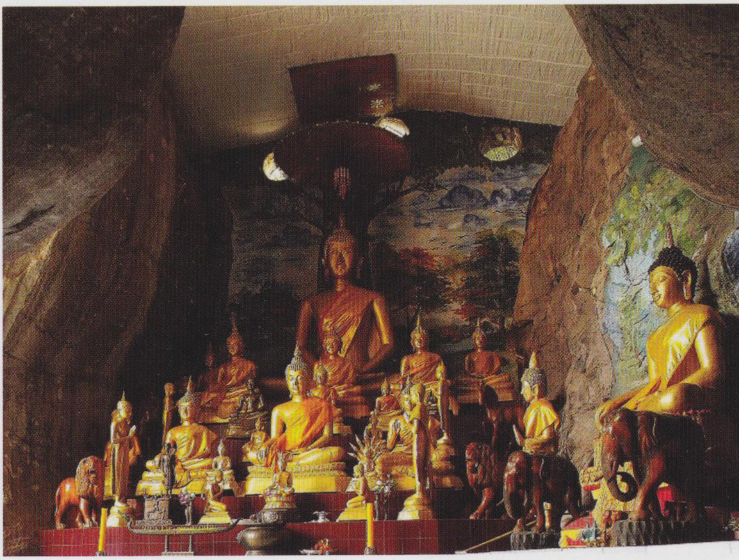
หลวงปู่วัน อุตตโม

หลวงปู่จวน กุลเชฏโฐ

หลวงปู่บุญเพ็ง เขมาภิรโต

วัดถ้ำกลองเพล

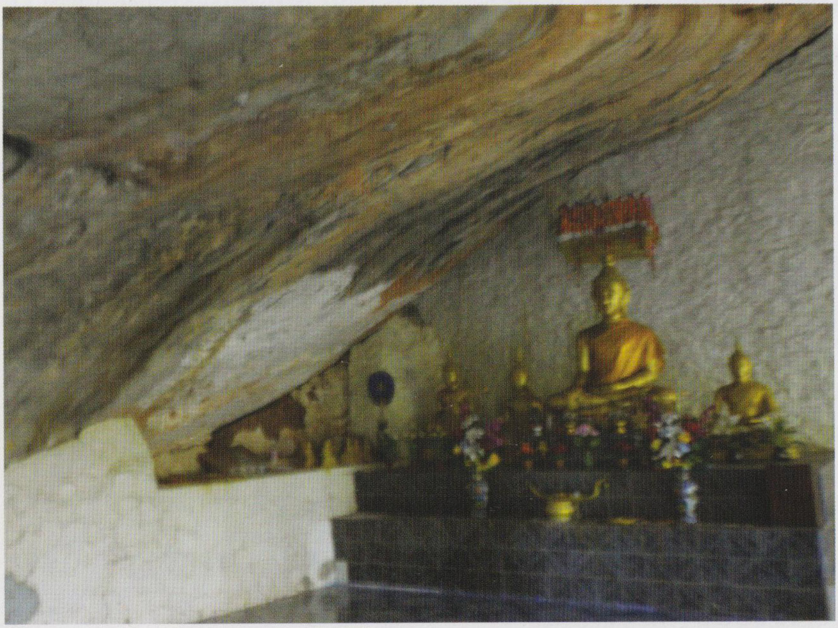

วัดป่าแก้วชุมพล

ดงหม้อทองก็บอกว่าดี ไปอยู่ถ้ำจันทร์ก็ว่าดีก็อยู่ไม่นาน จากนั้นก็ไปที่ภูลังกาก็ว่าดี แต่หลวงปู่ก็อยู่ไม่นานก็ย้ายออก แต่หลวงปู่ขาวก็อยากไปดูถ้ำกลองเพล จึงตัดสินใจเดินทางไปดูให้หลวงปู่ ถ้าสถานที่น่าอยู่ให้ไปกราบเรียนขออนุญาตจากหลวงปู่บุญมา ฐิตเปโม ว่าจะขอให้หลวงปู่ขาวมาอยู่ที่นี่ และได้ให้โยมไปส่งข่าวไปกราบเรียนหลวงปู่ขาวให้หลวงปู่ทราบ จากนั้นหลวงปู่ขาวก็ออกเดินทางมาถ้ำกลองเพล

พอมาถึงถ้ำกลองเพลจากนั้นได้ยินข่าวว่าถ้ำกวาง ที่หลวงปู่จันทร์ เขมปัตโต พักอยู่ก่อนได้ยินว่าสงบสงัดดี จึงกราบเรียนหลวงปู่ขาวขอหลวงปู่เดินทางไปถ้ำกวาง พร้อมกับครูบาโฮม และได้แวะไปหาหลวงปู่บุญมา สุชีโว ที่บ้านหนองแกและชวนกันไปวิเวกที่ถ้ำกวาง เดินทางจะไปดูถ้ำกวางถ้าพออยู่ก็จะพาหลวงปู่ขาวมาพักที่ถ้ำกวาง ถ้าที่ถ้ำกลองเพลหลวงปู่ไม่อยากจะพักหรือพักที่นี่ไม่นาน พอมาถึงถ้ำกวางแล้วหลวงปู่จันทร์ เขมปัตโต ได้ไปพักที่ถ้ำงิ้วแล้ว พักที่ถ้ำกวางแล้วเดินทางไปที่ภูงิ้วกราบนมัสการหลวงปู่จันทร์ เขมปัตโต พักภาวนาที่ภูงิ้วระยะหนึ่ง โดยหลวงปู่พักภาวนาในถ้ำ จากนั้นกลับมาพักภาวนาอยู่ที่ถ้ำกวาง หลวงปู่เล่าว่า ไปถึงถ้ำกวางแล้ว ครูบาโฮมจิตเกิดเป็นวิปลาส หลวงปู่จึงพาครูบาโฮมเดินทางกลับมาถ้ำกลองเพล แล้วจึงกราบลาหลวงปู่ขาว เดินทางไปจำพรรษาที่ถ้ำกวาง ก่อนเข้าพรรษาที่ถ้ำกวาง หลวงปู่บัวคำ มหาวีโร และหลวงปู่ลี กุสลธโร ได้เดินทางผ่านมาพักภาวนาด้วยกันระยะหนึ่ง แต่ว่าท่านไม่ได้จำพรรษาด้วยกัน และเดินทางไปหาหลวงปู่ชอบที่จังหวัดเลย

บริเวณถ้ำภูงิ้ว

ภูมิเจ้าที่แรง

(เปรต) ที่ถ้ำภูงิ้ว อำเภอภูเวียง จังหวัดขอนแก่น

ตอนนั้นมีญาติโยมทางถ้ำงิ้วมาส่งข่าว บอกว่าหลวงปู่จันทร์ เขมปัตโต ป่วยหนัก จึงมานิมนต์อยากให้ไปเยี่ยมท่านด้วย จึงได้ไปกับหลวงปู่บุญมา สุชีโว ไปด้วยกัน พอไปถึงคืนแรกนอนไม่ค่อยหลับ จึงนั่งภาวนาจนสว่าง จึงเดินหาที่ที่เหมาะสม เห็นว่าบริเวณปากถ้ำคงเป็นที่ทำความเพียรภาวนาได้ คิดแล้วจึงออกบิณฑบาตและฉันเสร็จ ก็ได้ทำกิจวัตร พอถึงตอนหัวค่ำ จึงได้จับเส้นถวายพระอาจารย์จันทร์ เขมปัตโต และท่านถามว่า พักที่ไหน เขาจัดให้พักที่ไหน เลยกราบเรียนหลวงปู่ว่า เกล้ากระผมนอนพักที่ถ้ำพระมีพระพุทธรูปเก่าๆ อยู่ที่นั่น (มีพระพุทธรูปไม้พระพุทธรูปขี้คั่ง) หลวงปู่จันทร์ ตอบขึ้นว่า "เออ ถ้าไปที่ถ้ำพระนั้น ให้ตั้งใจภาวนาดีๆ" จับเส้นถวายท่าน แล้วกราบลาท่านลงไปที่ถ้ำ วันนั้นพระจันทร์เต็มดวง เห็นว่าถ้ำนี้มีทางจงกรมดีเป็นราวหิน เป็นทางเดินจงกรมได้ ตั้งใจแล้วจึงวางของ แล้วเดินจงกรมไม่ได้จุดโคมไฟเพราะแสงจันทร์สว่างอยู่แล้ว

พอดีเดินจงกรมไปได้ยินเสียงสัตว์เดินอยู่ข้างล่าง เสียงเหยียบพุ่มไม้ตามหลังที่เราเดินจงกรม คิดว่าเป็นเม่นกำลังออกหากิน พอเราเดินกลับ เสียงนั้นก็เดินตามหลังเรามาอีก อยู่ใต้ราวหินที่เราเดินจงกรม พอกลับทางจงกรมเสียงนั้นก็เดินตามหลังมา ๒-๓ ครั้ง จึงได้ไปจุดโคมไฟขึ้น เดินลงไปดูว่ามันมีอะไรที่นี่เหมือนเสียงสัตว์ที่เดินไปเดินมา ก็ไม่เห็นมีอะไรเห็นแต่ก้อนหิน

ธรรมดาๆ อยู่อย่างนั้น จึงขึ้นมาเดินจงกรมอีก ทีนี้มีเสียงเดินตามหลังอีก เสียงตีนเดินตามหลังเราอีก ถ้าเราหยุดเสียงนั้นก็หยุด พอเดินก็ได้ยินเสียงเดินตามหลังมา เวลากลับจากทางเดินจงกรมแล้วหลบคืนมามันก็เดินตามหลังเรามาอีก เรามองคืนด้านหลังก็ไม่เห็นอะไร แต่เหมือนเสียงตีนของสัตว์เดินตามหลังของเรามา เสียงมันดังมาก เหยียบลงแต่ละทีเหมือนแผ่นหินจะแตกออกให้ได้ นี่แหละตอนนั้นกลับไปกลับมาก็ได้ยินเสียงนั้น ผลสุดท้ายเลยตั้งใจขึ้นมาว่า มันจะมีอะไรอยู่ที่นี่ คิดว่าเราตั้งใจตั้งตัวมาแล้วเราผ่านมากี่จังหวัด เราก็ยังไม่กลัวล้มกลัวตาย เสียงนั้นมันจะเป็นเสียงอะไร เราที่ผ่านมาได้ถึงขนาดนี้ พอดีเราก็เลยเดินไป

ทีนี้ตั้งอธิษฐานดีแล้ว เอาผ้าปูนั่งมาเคียนมัดหัวมัดหูเพื่อไม่ให้ได้ยินเสียงอะไร พอมัดแล้วอะไรมาเราก็จะชนให้ทะลายไปหมด แผ่เมตตาให้เขาแล้วเขาก็ยังไม่เอา ทีนี้อะไรมาขวางเราก็จะชนเลยล่ะ เอาผ้าปูนั่งมามัดดีๆ แล้วเดินใหม่ พอเดินใหม่มันก็เปลี่ยนแผนใหม่มา มีลมล่ะทีนี้ เดินไปทางนี้ลมก็ดันก้นเราไป ดันทางด้านหลังไป พอสุดทางจงกรม วกกลับมาลมนั้นก็ดันเรามาอีก ลมแรงไม่ใช่ลมธรรมดา เอ้..ทำไมถึงเป็นแบบนี้ พอดีเราก็ต่อสู้มันก็พอสมควร เราก็ยังไม่กลัวอยู่แล้วตอนนั้น เป็นตายยังไงเราก็ขอมอบกายถวายชีวิตต่อศีลต่อธรรม ทีนี้ก็ไม่ฟังเรื่องลมเรื่องอะไรล่ะ วิ่งไปวิ่งมา อะไรมันมาก็มา เดินเร็วขึ้นกว่าเก่าอีก กำหนดร่างกายตัวเอง ร่างตัวเอง เหมือนที่เราเคยทำมานั่นแหละ พอดีต่อสู้กันมาพระจันทร์ก็กำลังคล้อยตกลับต้นไม้ ไก่ป่าก็ขันขึ้น

ต่อสู้กันอยู่อย่างนั้น ไก่ป่าขันครั้งหนึ่ง ครั้งสองก็ใกล้สว่าง พอดีก็เลยเข้าไปพักผ่อน บริเวณปากถ้ำนั้นมีเตียงเก่าๆ อยู่อันหนึ่งพอนอนได้ จึงเข้าพักผ่อน และทำวัตรก่อนสว่าง

พอทำวัตรเสร็จแล้ว เราก็เลยนอนตะแคง เอาผ้าครองนั้นใส่รักแร้ตัวเอง เอามือค้ำหัวนอนตะแคงอยู่ ไม่นานมีเสือตัวใหญ่เต้นเข้ามา (ไม่ได้นอนหลับมันเหมือนรัศมีของมันนั่นแหละ) เสือตัวขนาดใหญ่ พอเต้นเข้ามาเราก็เลยตบหัวเสือเลย พอเห็นหัวมันฟุบลงใต้เตียง ตัวที่สองเต้นมาอีก เราก็ฟุบหัวมันลงและพูดกับพวกเสือว่า สูจะมาทำแบบนี้กูก็ไม่กลัวสูดอก บ่ย่านบ่กลัวพวกเธอหรอกว่างั้น เสือตัวที่สองเราก็ตบแรงหัวมันก็ฟุบลงเลย มันก็บอกว่าไม่สู้ไม่สู้หรอก มันก็เต้นข้ามก้อนหินไป เสือทั้งสองตัวนั้นพอเต้นข้ามก้อนหินผ่านไปแล้วนั่น แต่งเพศใหม่เข้ามาเป็นผู้หญิง ๒ คน แต่ไม่มีชุดเสื้อผ้าอะไรสักคน ปล่อยเปลือยตัวมา จึงถามว่าพวกเธอมาอย่างไรกัน เสื้อผ้าห่อหุ้มร่างกายทำไมไม่มีพากันเดินเข้ามาเอามือจับปากถ้ำ ถ้ำอยู่สูง ตัวมันใหญ่มากเพศของมัน ขนที่อวัยวะเพศไม่มี จึงถามเขาว่าขนทำไมไม่มี มันบอกว่าเป็นอย่างนี้ละเมียนาย (เมียเจ้านาย) มันต้องขูดต้องแถออกอย่างนี้แหละ สูเป็นเมียนายใช่ไหม มันบอกว่า ผู้นี้เป็นแม่หลวง (เมียหลวง) ผู้นี้เป็นแม่น้อย (เมียน้อย) และบอกให้เรารีบหนีไปจากที่นี่ซะ เพราะถิ่นนี้คือถิ่นของเขาและบอกอีกว่า วันนี้สามีของเธอทั้งสองไปตรวจการที่ผานกเค้า ถ้าอยู่เจอดีแน่

พอว่าอย่างนั้นมันก็เลยมาจับปากถ้ำ สูจะมาทำแบบนี้กูก็ไม่กลัวสูดอก ถ้าพวกเธอเก่งจริงๆ เฮ็ดหน้าเล็กๆ ป้อมๆ มาให้กู

บริเวณถ้ำภูงิ้ว

ดูหน่อยซิ มันก็ทำหน้าเล็กๆ ป้อมๆ เท่ากับเล็บนิ้วก้อยของเรา ทั้งสองคนเฮ็ดแบบนี้กูก็ไม่กลัวสูดอก ไหนลองทำหน้าใหญ่ๆ บานๆ ให้ดูหน่อย มันก็ทำหน้าใหญ่ๆ บานๆ เกือบเท่าปากถ้ำให้ดู กูก็ไม่กลัวสูดอก เอาทีนี่ทำหน้าบิดๆ ให้ดูหน่อยซิ มันก็ทำหน้าบิดๆ เบี้ยวๆ เกี้ยวพันกันอยู่ทั้ง ๒ คน ก็เลยบอกว่า สูจะแสดงฤทธิ์มาแบบนี้ กูก็ไม่กลัวหรอก ไม่กลัวเธอดอก เอ้า ถ้าสูเก่งจริงๆ ไหนลองกราบกูก่อนน่ะ ดูสิ มันก็ไม่ยอมกราบ แกว่งหัวไปมาอยู่อย่างนั้น บอกมันกราบมันก็ไม่กราบ แกว่งหัวอยู่ใกล้ๆ เราเอง พอว่าอย่างนั้นก็เลยเตะหัวมันทั้ง ๒ คน พอเตะมันแล้ว ตัวเราเองก็ตกเตียงตูมทันที มันบอกว่าไม่สู้ ไม่สู้ มันก็วิ่งออกไปเลย พอมันวิ่งออกไปแล้ว เห็นเณรน้อย ๓ คน กำลังเดินมาอยู่ห่างๆ ไกลออกไปเณรจะมารับเอาบาตร เขาเดินลับๆ แลบๆ ไม่กล้าเข้ามา

บริเวณถ้ำภูงิ้ว

พอเราตกเตียง ขึ้นมาเราก็เลยเอาน้ำมาล้างหน้า แล้วหมาดเสียงกระแหมขึ้น เณรน้อย ๓ คน หึ ได้ยินเสียงกะแหมๆ อยู่ว่างั้น คือยังไม่ตายหรอกมาเก็บของไปบิณฑบาตก็เดินยองๆ เข้ามาเห็นเราบอกว่า พวกผมมานานแล้ว นึกว่าอาจารย์ตายแล้ว โอ้คนมันหายใจอยู่มันจะตายยังไงกัน

พอพูดเท่านั้นแหละ เณรก็ไม่ว่าอะไร แล้วจึงมารับเอาบาตร เอาเครื่องบริขารไปศาลา พอไปถึงศาลา ก็ออกไปบิณฑบาต พวกเณรน้อยเดินบิณฑบาตอยู่ด้านหลัง เห็นโยมพ่อใส่บาตร เณรน้อยจึงพูดไปว่า อาจารย์นี่เพิ่นไปนอนอยู่ถ้ำที่ลูกของพวกพ่อๆ ตายนั่นล่ะ เณรที่บิณฑบาตตามหลังเขาบอกโยมพ่อ พอตักบาตรเสร็จแล้ว โยมพ่อ ๔ คน เขาก็เลยมาจังหัน พอจังหันเรียบร้อยแล้ว เณรน้อยมาถามอาจารย์ว่า จะไปนอนที่เก่าเหรอ ใช่จะไปนอนที่เดิมนั่นล่ะ

เณรน้อยกลัวจึงชวนกันมาเก็บเอาข้าวของ ไปด้วยกันทั้ง ๓ เณร พอเก็บข้าวของเข้าที่แล้ว พ่อออกญาติโยมก็เลยตามไปถาม นึกว่าเขาไปถามเอาเลขเอาเบอร์ เราก็ไม่อยากพูด เขาบอกว่า อาจารย์มาอยู่ที่นี่ บ่ต่างบ่นานแน่บ้อ บ่ฝันแน่บ้อ เราเลยบอกเขาว่าคนยังไม่ตายก็ฝันทุกคนนั่นแหละ นึกว่าเขาจะมาขอเลขขอเบอร์ ทีนี้เฒ่าหนึ่ง (โยมคนหนึ่ง) ก็เลยบอกว่า พวกข้าน้อยบ่ได้มาขอเลขขอเบอร์ดอก อยากฮู้อยากทราบว่า อยู่ที่นี่มีอะไรอยู่บ้อ บ่ฝันว่าจังได๋แน่บ้อ ลูกพวกข้าน้อยมาตายอยู่นี่ ๔ คนเป็นเณร มาท่องหนังสือเจ็ดตำนานตอนกลางวัน แล้วหนังสือปกหน้าตายอยู่หม่องนี่

พอว่าอยากนั้นแล้วก็เลยเล่าเหตุการณ์เรื่องที่ได้ประสบมาให้ญาติโยมฟังทั้งหมด พอถึงช่วงบ่าย ได้รับกิจนิมนต์จากพระครูธรรมธรเจ้าคณะอำเภอชุมแพ ให้ไปเจริญพระพุทธมนต์ จึงลงไปที่อำเภอชุมแพ และต่อมาตอนหลังได้มีพระมานิมนต์ให้ไปสวดงานศพที่ภูถ้ำงิ้ว จึงสอบถามได้ความว่าพระที่มรณภาพนั้นมาจากจังหวัดเลย ได้มาพักที่ปากถ้ำที่เราเคยพักนั้น หลังจากเราออกมาแล้วหนึ่งคืน ท่านก็เห็นว่าเราเคยพักอยู่ก่อนแล้วคงไม่มีอะไรจึงเข้าพักที่ปากถ้ำพระนั้น ตอนเช้าก็เลยกลายเป็นศพ แต่เราก็ไม่ได้ไปงานศพเพราะยังติดกิจนิมนต์อยู่ นี่คือเหตุการณ์ที่ภูถ้ำงิ้วในตอนนั้น

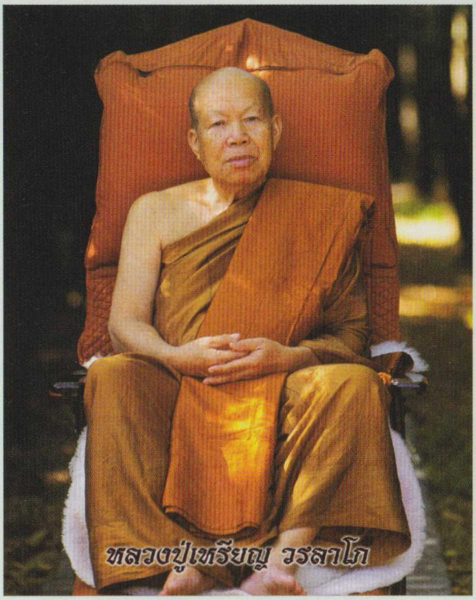

พลาญหินบนถ้ำกวาง

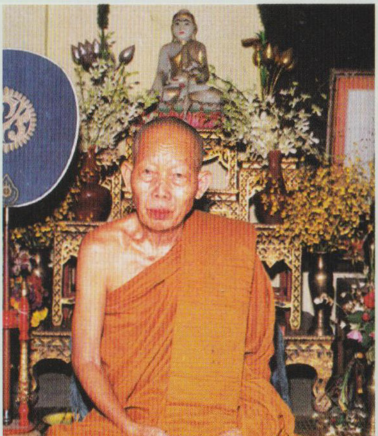
พรรษาที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๐๑)

จำพรรษาที่วัดถ้ำกวาง (ปัจจุบันวัดทรงศิลา) อำเภอภูเวียง จังหวัดขอนแก่น

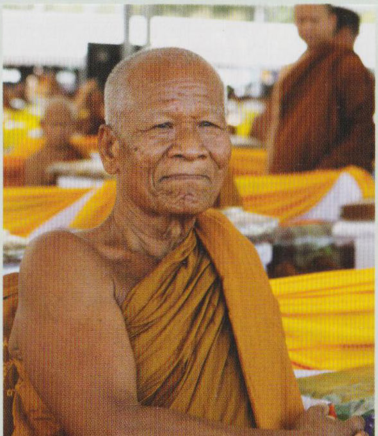
จำพรรษาอยู่ร่วมกับหลวงปู่บุญมา สุชีโว พระเสาร์ เณรสน หลวงปู่เล่าว่าภาวนาที่ถ้ำกวางนี้ได้กำลังดีมาก การทำความเพียรถึง ๑๔ ค่ำ ๑๕ ค่ำ ไม่นอนทั้งกลางวันกลางคืน การฉันอาหาร อดอาหาร ๔ วันฉัน ๔ วันงด โดยฉันบ้าง ไม่ฉันบ้าง หลังออกพรรษาแล้วเดินทางไปหาหลวงปู่ชอบ ก็ได้ติดตามหลวงปู่ชอบ หลวงปู่บัวคำ ออกเดินธุดงค์ข้ามไปที่ประเทศลาว ที่เมืองหลวงพระบาง แล้วก็เดินทางกลับมาเข้าเชียงคาน จากนั้นหลวงปู่ก็แยกจากหลวงปู่ชอบ ไปพักที่วัดป่าพระสถิตย์ กับหลวงปู่บัวพา ปัญโญภาโส และหลวงปู่เหรียญ วรลาโภ

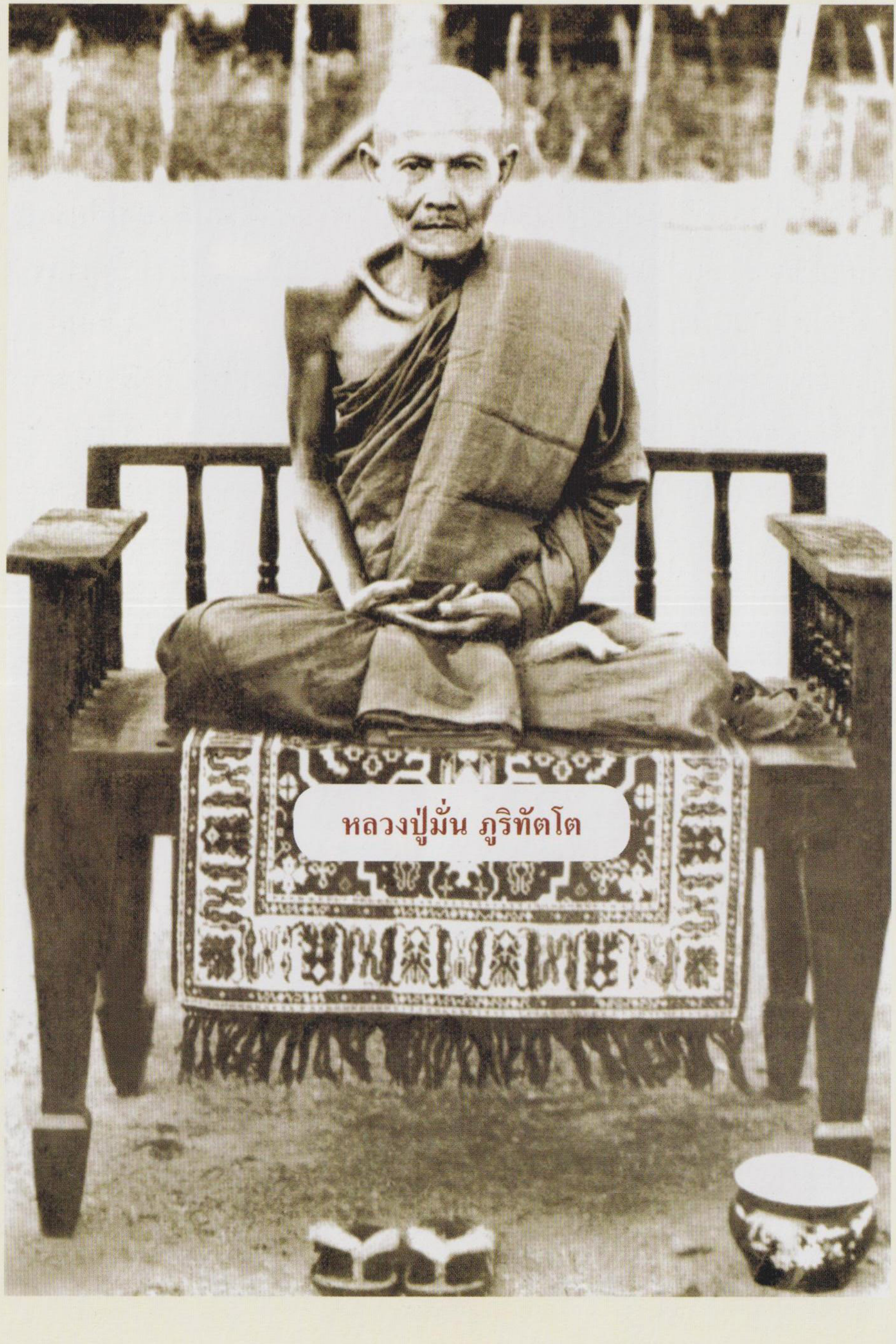
หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ

หลวงปู่บัวพา ปัญโญภาโส

หลวงปู่บุญมา สุชีโว

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

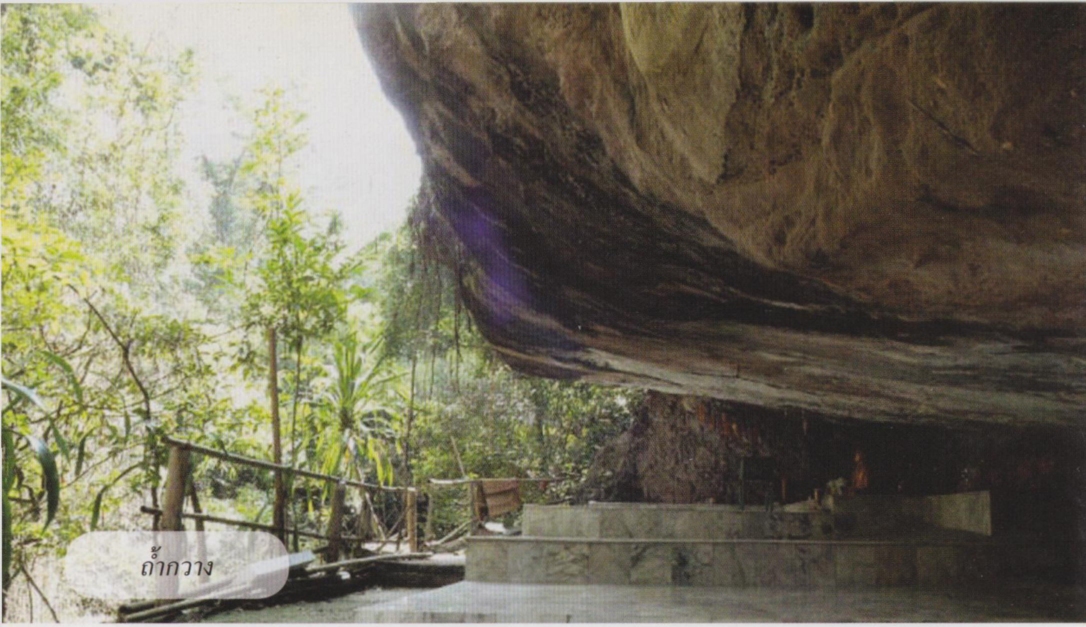
ภาวนาหายความสงสัยในอัฐิธาตุของหลวงปู่มั่น

หลวงปู่เมตตาเล่าว่า ครั้งนั้นไปอยู่ที่ภูเวียง อยู่ถ้ำกวาง พ่อจารย์จันทร์ ท่านเคยไปเผาหลวงปู่มั่น เขาได้อัฐิธาตุของหลวงปู่มั่นมาท่านก็เก็บเอาไว้ที่บ้านและท่านกำลังจะสึกไปครองเรือน อัฐิของหลวงปู่มั่นก็กลายเป็นพระธาตุ ท่านก็ได้เอามาถวายให้เรา และตอนนั้นอาตมาก็ไม่อยากได้สักเท่าไร บอกให้ท่านเก็บไว้ก่อน เพราะเรายังเดินป่าเดินดงอยู่ กลัวว่าอัฐิธาตุจะหายให้เก็บไว้เสียก่อน อาตมาเคยไปผูกพัทธสีมาอยู่วัดสุทธาวาส อาตมาก็ไม่ได้เอามา ก็เลยเอาบรรจุไว้ใต้แท่นพระประธาน วัดป่าสุทธาวาส ส่วนอันนี้ให้เอาเก็บไว้ก่อน โอ๊ย สวยที่เอามาให้ เรารู้จักอยู่แล้ว ว่าอัฐิธาตุหลวงปู่มั่นมีอิทธิฤทธิ์ให้เราดูครั้งหนึ่งตอนที่เราบวชทีแรกตั้งแต่หลวงปู่ช่วยท่านได้อัฐิธาตุไป แต่เป็นอะไรก็ไม่รู้ มันเป็นก้อนใหญ่ ท่านได้ไป ท่านจะเอาไปเข้าผึ้งรัง ใครจะมานวดผึ้งได้จานมา อาตมาก็เอาด้ามพร้าบดอัฐิธาตุบดให้เป็นก้อนเล็กก้อนน้อยไม่ได้เยอะ เอาใส่จานไว้ เราก็เลยมานวดขี้ผึ้ง นวดไปนวดมาอัฐิธาตุของหลวงปู่มั่นเต้นเข้าหากัน ดีดเข้าหากัน นั่นแหละ คือตัวอัศจรรย์ทีแรก ต่อมาก็ได้เห็นตัวนั้นอีก ที่พ่อจารย์จันทร์เอาไว้ จึงเกิดความสงสัยในอัฐิธาตุของหลวงปู่มั่น ว่าทำไมจึงได้เป็นแก้ว เป็นแหวน เป็นเพชร เป็นพลอย วันนั้นจึงเดินจงกรม พอเดินแล้วพิจารณาเข้าจุดเดียวที่เคยทำ กำหนดพิจารณาเอาจิตเข้ามาอยู่ในหัวอกของเรา กำหนดเข้ากลางตัว กลางอก กำหนดเข้าไปๆ ร่างกายนี้พอเดินไปเดินมา ร่างกายก็เป็นนิมิตออกมาจากร่างกายนี้ ก็กลายเป็นกระดูกไปหมด นี่เดินไปก็เห็นเหมือนเขาลอกเนื้อออกไป ลอกไส้ ลอกพุงออกหมด

ก็เดินไป เราก็ไม่ได้วิตกหรอก เพราะเราได้พิจารณาตัวนี้อยู่ทุกวัน แต่วันนั้นไม่หนีเลย จิตก็ไม่ถอนออก พอเดินไปร่างกายก็เดินไปด้วย จิตดูตัวเองนี้ มีแต่ร่างกระดูก เหมือนกับกบที่เขาเอาตัวเอาไส้ออกหมดแล้ว มีแต่โครงกระดูก วันนั้นก็ประมาณเป็นวันพระ เป็นวันขึ้น ๑๕ ค่ำพอดี พระจันทร์เต็มดวง เดินไปเดินมา เดินอยู่อย่างนั้น เดินอยู่อย่างไรก็ไม่หลบ เห็นอยู่ตลอด มันก็เลยดูตัวนี้มันก็พังออกจากหัวอก โครงกระดูกนี้เหมือนกับควันไฟ เหมือนที่ไฟมันยังไม่มีเปลวไฟขึ้น กำลังมีควันขึ้นมาไหลพังออกมาจากตรงนั้นออกมาจนมองไม่เห็นโครงกระดูก เราเดินไปควันไฟก็พุ่งออกมา ก็เลยเกิดความรู้สึกว่า ทำไมเป็นอย่างนี้ แล้วก็เดิน เดินไป ก็เลยยืนตั้งตัวใหม่ คือบ้านร้างที่อาศัยมาตั้งแต่กี่ปีกี่วัน เธอเดินมาตั้งกี่ปีแล้ว เธอจะไปกลัวของแค่นี้ทำไม จะเป็นอะไรก็เป็น มันจะตายก็ตาย ก็เคยมีอุปสรรคมาตั้งหลายครั้งแล้ว พอได้ตั้งใจอย่างนี้ตัวนี้ก็พังออกไม่เห็นโครงกระดูกเลย พอออกได้พอสมควร ควันตัวนี้ก็ค่อยๆ ยุบลงๆ น้อยลงๆ พวกนี้ก็หายออก ร่างก็กลับมาเป็นเหมือนเดิม **ธรรมก็พูดออกมาว่า นี่ถ้าจิตใจของเรา มันมืดเหมือนกับควันไฟมันส่องหาอะไรไม่ได้ ส่องหาที่ไหนก็ไม่เจอ นี่แหละถ้าความเพียรของเราไม่กล้าแข็ง ความมืดนี้มันคือกิเลสที่มาปิดบังในหัวใจของสัตว์โลก ทำให้มองไม่เห็นหนทางของมรรค ผล นิพพาน และทำให้เราไม่เห็นหนทางที่จะไปข้างหน้า คือมีราคะ โทสะ โมหะ มาครอบงำ ไม่เห็นศีลเห็นธรรม นี่แหละธรรมมาบอกอย่างนั้น**

เสนาสนะสงฆ์ที่ถ้ำกวาง

พอตัวนี้ยุบลงไป ออกจากที่เดิมเป็นวงกลมเลย พอตัวนี้ยุบลงไป ก็เปรียบเหมือนเปลวไฟที่มันเป็นเปลวลุกขึ้น แล้วพุ่งออกจากโครงกระดูกแดงไปหมด โครงกระดูกของตัวเอง ที่เราเคยอยู่ที่เราดูอยู่เดินไปด้วย ตัวนี้ออกมาแล้ว แต่ก็เกิดความลังเลในหัวใจ ทำไมเป็นแบบนี้ ก็เลยตั้งใจอีกว่า เธอจะไปกลัวตายไปทำไม ตายก็ตาย เราสู้กับความตายมาซักกี่ครั้งแล้ว ตั้งใจได้ใหม่ก็เดินจงกรม ตัวนี้ก็พังออกมา ดูในโครงกระดูกของตัวเองก็แดงจนเหมือนกับถ่านฟืนถ่านไฟแดงไปหมดทุกชิ้น ทุกส่วนในโครงกระดูก หัวกะโหลก ขา แดงไปหมด พอดีเราตั้งตัวได้ก็เดิน ตัวนี้มันมีรัศมีแดงออกมา พอดีตัวนี้ก็เลยค่อยๆ อ่อนลงๆ ยุบลงๆ เราก็ตั้งตัวขึ้น ธรรมไม่ยอมตอบ ไม่พูดอะไรออกมา ตัวนี้ก็ค่อยๆ ยุบลงๆ พอตัวนี้หยุดลง **ธรรมก็บอกออกมาว่า ถ้าความเพียรกล้ามันจะเผาได้หมดทุกอย่าง**

ถ้ำกวาง

นี่แหละถ้าความเพียรของเรากล้ามันจะเผาได้หมดทุกอย่าง เผากิเลสได้หมด เผาความโลภ ความโกธร ความหลง ออกจากหัวใจของสัตว์โลก เผาได้หมดทุกอย่างในร่างกายของเรานี้อะไรจะมาขวางไม่ได้ จะมาปิดบังไม่ได้ มันก็เหมือนกับถ่านฟืนถ่านไฟ พอตัวนี้ยุบลง พุ่งออกจากจุดเก่าออกมาจากจุดเก่านั้นล่ะ มันออกมาขาวใส ทีนี้ร่างกายนี่ขาวใส จนหาที่เปรียบเทียบไม่ได้ ขาวใสงามอย่างที่สุด ใสจนเป็นมันวาว ออกมาจากโครงกระดูกของเราทุกซี่ ทุกส่วน ปรากฏว่าใสหมดในร่างกายเรานี่ ในโครงกระดูกที่เรากำหนดพิจารณาอยู่นี่ ขาวใสอยู่ตลอดเวลา มันจะเป็นอย่างไรบ้าง ธรรมจึงพูดออกมา ความขาวใสนี้ คือมันเผาผลาญกิเลสได้หมดทุกอย่างแล้ว ได้ทำลาย ราคะ โทสะ โมหะ ออกจากหัวใจของสัตว์โลกได้แล้ว เราจึงดีใจขึ้นมาบ้างแล้ว เพราะมันแก้ปัญหาพอตัวนี้ ออกมาก็เดินจงกรม ตัวนี้ไม่ถอยออกมา จนมองดูโครงร่างกายของเรา ใสกว่าแก้วกว่าแหวน ใสจนวาว

ถ้ำกวาง

ธรรมบอกออกมาว่า ถ้าเธออยากได้ ให้เร่งทำ ความขาวใสตัวนี้ติดหน้าจนสว่างจึงค่อยยุบลง จนถึงเวลาออกบิณฑบาต เสียงนกมันร้องแล้ว พวกนกกรด นกยูง กระรอก กระแต ก็ออกหากิน เพราะว่ามันสว่างแล้ว มันออกแล้วพวกนก เราก็จะออกบิณฑบาตเหมือนกัน ตัวนี้ก็ค่อยๆ ยุบลงๆ

ตัวนี้ก็บอกออกมาว่า นี่แหละถ้าความเพียรของเรากล้ามันจะออกมาตัวนี้แหละ ตัวนี้แหละคือตัวทุกข์ยากที่สุด ก็ถือว่าเธอทำได้ ถ้าเธออยากได้ก็ให้เธอเร่งเข้า นี่แหละท่านบอกอย่างนี้ นี่แหละคือ "ตัวยอด" นี่แหละคือปฏิปทาขององค์หลวงปู่มั่น ให้พากันพิจารณา ถ้ามีผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบได้จะเป็นอย่างไร นั้นแหละเราแก้ความสงสัย อันนี้แหละแก้ความสงสัยของเธอ ในอัฐิธาตุของหลวงปู่มั่น นี่เป็นเพียงแต่มาบอกหนทางให้เท่านั้น ถ้าเธออยากได้ให้รีบทำ เร่งทำอย่าถอยหลัง

ช้างไล่ที่ถ้ำกวาง

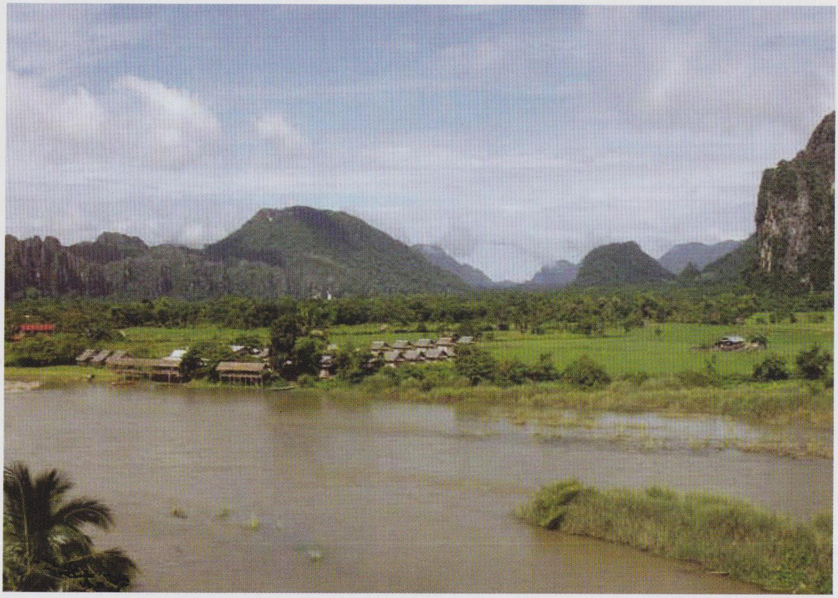
ตอนพักที่ถ้ำกวาง มีช้างตัวหนึ่งอาศัยอยู่แถบนั้น แต่เป็นช้างที่ซนแม้แต่ครวญช้างก็เอาไม่อยู่ แม้แต่โซ่เส้นยาวที่คล้องอยู่ที่ขาควาญช้างยังไม่เอาออก วันหนึ่งช้างตัวนี้ลงเล่นน้ำในสระบริเวณถ้ำกวาง พอดีช้างตัวเล็กๆ เล่นอยู่ก่อนแล้ว ช้างตัวนี้จึงไล่ช้างตัวเล็กออกไป แล้วลงเล่นน้ำแทน แต่บ่อน้ำนี้เป็นน้ำกินน้ำใช้ของพระเณร หลวงปู่ท่านจึงลงไปไล่ช้างให้ช้างนี้ออกจากบ่อน้ำนั้นไปยังที่อื่น เพื่อที่จะเอาน้ำไปใช้ แต่ช้างไม่ยอมหนี หันหน้ามาทำท่าทางโมโหใส่และวิ่งไล่ท่านทันที ด้วยความที่ยังไม่ทันตั้งตัวท่านจึงวิ่งตามพลาญหินเป็นเส้นตรง ช้างวิ่งไล่ท่านจวนจะถึงแล้ว

บริเวณที่หลวงปู่หลบช้างในปัจจุบัน

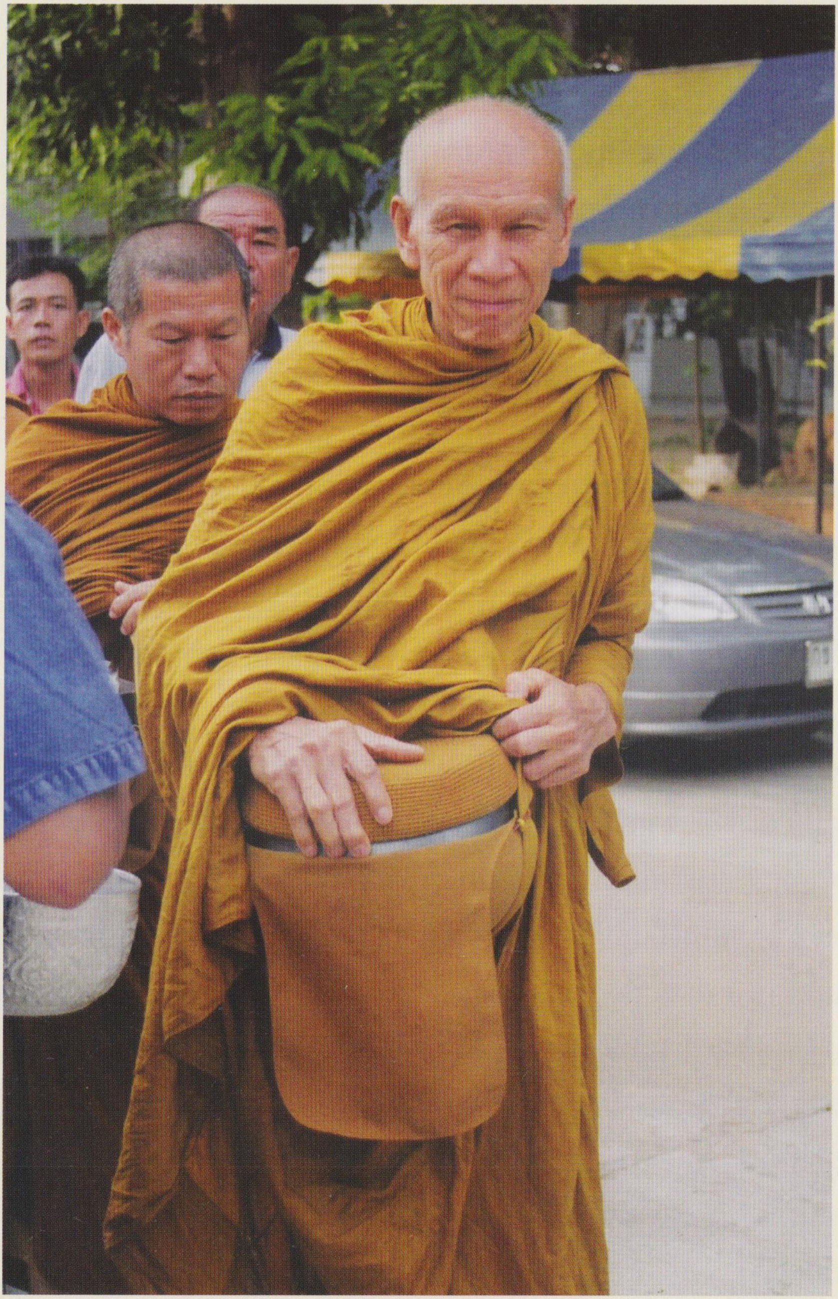
พอดีได้ยินหมู่เพื่อนร้องตะโกนบอกให้ท่านวิ่งวนกลับไปกลับมาอ้อมก้อนหินก้อนใหญ่ๆ ท่านจึงวิ่งอ้อมรอบก้อนหินทันที ช้างก็ยังวิ่งตามไม่หยุด พอวิ่งอ้อมไปหลายๆ รอบ โซ่ที่ยังล่ามอยู่ที่ขาของมันได้เกี้ยวพันกับก้อนหิน ทำให้มันวิ่งตามไม่ทัน จึงได้เอาชีวิตรอด คืนนั้นท่านไม่นอนข้างล่างแต่ขึ้นไปนอนบนก้อนหินก้อนสูงๆ ใหญ่ๆ เพราะว่ากลัวช้างมันจะมาอีก

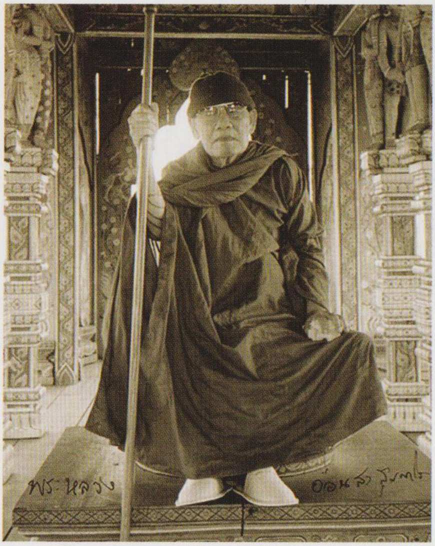
ธุดงค์ในประเทศลาว

หลวงปู่เล่าว่า เมื่อออกพรรษาแล้วได้เดินธุดงค์ข้ามไปที่ประเทศลาวโดยได้ล่องเรือไปตามแม่น้ำโขง เมื่อไปถึงเขตอำเภอด่านซ้าย ก็เลยพากันไปพักอยู่ที่ดอนปู่ตาในหมู่บ้านแห่งหนึ่งที่ประเทศลาว เวลาประมาณบ่ายห้าโมงเย็น และมีโยมติดตามไปด้วยสองคนมีสามเณรอีกรูปหนึ่ง เพื่อเตรียมตัวจะเข้าพักในศาลาเล็กๆ ส่วนหลวงตาและเณรเตรียมตัวจะไปปักกลดที่พักที่ร่มไม้ที่ดอนปู่ตานั่นห่างจากหมู่บ้านประมาณ ๑๐๐ เมตร ทุกคนกำลังจะเตรียมตัวอาบน้ำที่ท่าน้ำก็ได้ยินเสียงชาวบ้านประมาณ ๕-๖ คน หาบของพะรุงพะรังมาพร้อมนำกับข้าวมีปิ้งปลาไข่ มีแต่ตัวใหญ่ๆ แล้วขอนิมนต์ตุ๊เจ้ามาฉันข้าวเถอะ โยมที่ไปด้วยกันก็อธิบายให้ฟังว่าตุ๊เจ้าท่านฉันข้าวมื้อเดียวหรือหนเดียว เขาเลยถามว่าท่านฉันอะไรบ้าง โยมก็ตอบว่าท่านฉันได้อยู่แต่ขอให้เป็นพรุ่งนี้ตอนเช้า หลวงตาท่านจึงอธิบายให้ฟังจนละเอียด ตื่นเช้ามาก็ได้ออกบิณฑบาตในหมู่บ้าน หลังจากฉันข้าวเสร็จในตอนเช้า พวกชาวบ้านหนุ่มๆ สาวๆ ต่างพากันเตรียมเก็บข้าวของลงมาส่งที่ท่าเรือ มีมะพร้าวอ่อนเป็นทะลาย พอมาถึงท่าเรือเป็นช่วงฤดูร้อนพวกหนุ่มๆ สาวๆ ต่างพากันแก้ผ้าลงเล่นน้ำโดยเกาะตามข้างเรือจนหลวงตาไม่กล้ามองดู บางคนยังมาชวนหลวงตาลงเล่นน้ำด้วย (เพราะแต่ก่อนในหมู่บ้านนั้นเรียกว่าเมืองกอดเมืองกุม ถ้าเข้าไปในหมู่บ้านนั้นจะต้องไปหอมแก้มลูกสาวเขาด้วยจึงจะได้ทานข้าว เขาถือว่าเรารักลูกสาวเขา ถ้าหากว่าจะไปทำเกินกว่าเหตุนั้นไม่ได้เพราะผิดผีเขา) จากนั้นก็ได้ล่องเรือออกไป

เขาเอาทองคำมาใส่บาตร

หลวงปู่เล่าว่า ครั้งที่เขาเอาทองมาใส่บาตรนั้น เราไปอยู่ที่เมืองเชียงคาน แล้วก็ข้ามไปฝั่งลาว ทางเมืองสาวกอดสาวกุม ถ้าไปที่นั่นต้องกอดต้องจูบกัน ก็ไม่มีอะไรกันหรอก ก็แค่กอดแค่จูบกัน ถ้าไม่กอดไม่จูบ ถ้าเป็นคนธรรมดาเขาก็ไม่ให้อะไรเรากิน คือถือว่าไม่รักลูกของเขา ถ้าเราทำอย่างนั้น เขามีอะไรเขาก็เอามาให้เรากินหมดทุกอย่าง สงเคราะห์เมตตาในเมืองนั้น ในเมืองสาวกอดสาวกุม คือแถวๆ นั้นมันมีบ่อทองคำเยอะ เขาไปเก็บมาได้เขาก็เอามาใส่บาตร บางวันเราได้ ๖-๗ ก้อน เราก็มีคนที่ไปด้วยชื่อ หมาน ที่ตามไปครั้งนั้น แต่ไม่รู้ว่าตายหรือยังไม่ตาย เพราะว่ามันก็นานแล้ว คนนี้ตีสายสร้อยเก่ง คือสายสร้อยที่เราแขวนคอนี้มันทำเป็น เวลามันอยากได้ก็ชักชวนเราไป ไปเมืองสาวกอดสาวกุม ก็ไปบิณฑบาตเอาทองคำ คนชื่อหมานก็ชักชวนไปอยากได้ทองมาตีสายสร้อย ตอนตีแต่ก่อนมันก็ไม่มีราคาเหมือนสมัยนี้พวกที่เขาเอาเกลือมาทำเป็นชะลอมน้อยไปแลกทอง ชะลอมหนึ่งได้ทองเป็นสิบๆ ก้อนเป็นอย่างนี้ แต่ก่อนเกลือมันไม่ค่อยมี แต่ก่อนทองคำมันมีเยอะไม่เหมือนทุกวันนี้ พอใกล้จะเข้าพรรษาพระอาจารย์สม ก็เลยชวนมาพักที่บ้านกาหมโพนทอง อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ก็เลยได้จำพรรษาร่วมกัน

หลวงปู่อ่อนสา สุขกาโร

พระอาจารย์สม โกกนุทโท

พระอาจารย์สมัย ทีฆายุโก

พระอาจารย์เกิ่ง วิฑิโต

พรรษาที่ ๗ (พ.ศ. ๒๕๐๒)

จำพรรษาที่วัดป่าบ้านกาหมโพนทอง อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย (ปัจจุบันชื่อวัดโพนทอง อำเภอโพธิ์ตาก จังหวัดหนองคาย)

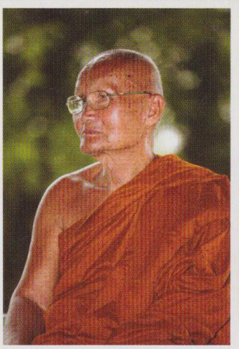
จำพรรษาร่วมกับพระอาจารย์สม โกกนุทโท พระอาจารย์สมัย ทีฆายุโก พระอาจารย์เกิ่ง วิฑิโต รวมกันประมาณ ๑๐ กว่ารูป

หลังจากออกพรรษาแล้วพระอาจารย์สมัยพาออกเดินธุดงค์ไปเรื่อยๆ แถวนครพนมขึ้นไปอำเภอด่านซ้ายที่จังหวัดเลย แล้วก็ข้ามไปที่เมืองหลวงพระบาง ประเทศลาว แล้วย้อนกลับมาที่อุดรธานี และได้แวะพักที่วัดป่าศรีทน ได้พบกับหลวงปู่อ่อนสา สุขกาโร ซึ่งท่านแวะเวียนมาแถวนั้น และได้เจอหลวงปู่คำสุข ญาณสุโข พักอยู่ด้วยกันกับท่านระยะหนึ่ง และเดินทางไปยังสกลนครพอดี หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี กลับมาจากเผยแผ่ธรรมะทางภาคใต้กับพระอาจารย์สุธรรม จึงได้เข้าไปกราบนมัสการหลวงปู่เทสก์ เทสรังสี ที่วัดป่าบ้านน้อยจอมศรี เมืองสกลนคร

หลวงปู่ได้เล่าว่า ก็ได้ปฏิบัติทำข้อวัตรถวายเหมือนกันกับพ่อแม่ครูบาอาจารย์ทั่วไป ได้จับเส้นถวายท่าน และเมื่อมีโอกาสได้รับฟังโอวาทหรือสนทนาธรรมจากครูบาอาจารย์ และบางครั้งครูบาอาจารย์ก็ถามถึงการปฏิบัติ หลวงปู่ก็จะกราบเรียนถามถึงการปฏิบัติที่ผ่านมาว่า "ได้พิจารณาที่จิตที่หัวใจตามที่หลวงปู่ฝั้นบอกมา" หลวงปู่เทสก์ก็ตอบว่า "หลวงปู่ก็ได้พิจารณาเหมือนกันกับท่านนี่แหละ" สำหรับเรื่องนี้หลวงตาเองก็ไม่ได้กราบเรียนเฉพาะหลวงปู่เทสก์เท่านั้น เมื่อมีโอกาสก็กราบเรียนพ่อแม่ครูบา

หลวงปู่ขาว อนาลโย กับ หลวงปู่ฝั้น อาจาโร

อาจารย์เช่น หลวงปู่พรหม จิรปุญโญ, หลวงปู่ตื้อ อจลธัมโม, หลวงปู่ขาว อนาลโย, หลวงปู่ชอบ ฐานสโม, หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ, หลวงปู่วัน อุตตโม, หลวงปู่เกิ่ง อธิมุตโต, ก็ตอบเช่นเดียวกัน และครูบาอาจารย์ส่วนใหญ่ก็มีแต่บอกว่า "เร่งความเพียรเท่านั้น"

(จากหนังสือ หลวงปู่คำสุข ญาณสุโข วัดป่าซับคำกอง อำเภอหนองไผ่ จังหวัดเพชรบูรณ์) เล่าถึงเรื่องหลวงปู่สรวงช่วยเอาไว้ว่า ตอนนั้นหลวงปู่คำสุข อยู่ร่วมกับหลวงปู่อ่อนสา สุขกาโร ที่วัดป่าศรีทน บ้านหนองตูม กรมทหารจังหวัดอุดรธานี หลวงปู่คำสุข เล่าเกี่ยวกับต้นไม้ล้มทับกุฏิเกือบตาย “ก่อนเข้าพรรษา วันมาฆบูชาพอดี ญาติโยมมารักษาศีลที่วัด หลังจากที่ทำวัตรรวมกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านก็กลับกุฏิเดินจงกรม วันนี้ลมแรงผิดปกติ สงสัยพายุเข้าได้ ๕ ทุ่มแล้ว ล้างเท้าขึ้นกุฏิกราบพระแล้วนอนภาวนา เสียงลมพัดต้นไม้ข้างนอกกุฏิ ฟังชัดหูลมแรงมาก สักพักต้นไม้พังลงมาเลยกุฏิพังทั้งหลังเหลือแต่เสา รู้สึกตัวอีกทีหนึ่งไปนอนอยู่ใต้แผ่นไม้ เสียงเณรร้องตะโกนเรียกชาวบ้านว่าช่วยด้วยๆ ช่วยครูบาคำสุขด้วย อาจารย์สรวง รีบวิ่งมาเลย และพูดว่า อาจารย์คำสุขตายแล้ว ส่วนท่านขยับตัวดู เออๆ เรายังไม่ตาย ส่งเสียงกระแอมออกมา ให้รู้ว่าเรายังไม่ตาย พระและโยมช่วยกันขนไม้ออก ใช้เลื่อยบ้างใช้มือบ้าง อย่างอลหม่านวุ่นวาย กลัวว่าเราจะตายก่อน กว่าจะเอาออกมาได้เกือบสว่าง เพราะต้นกระบากมันใหญ่มากขนาด ๒ คนโอบ กลดที่เพิ่งทำเสร็จใหม่ๆ กำลังนอนชื่นชมอยู่ทุกวันพังยับ บาตรกับฝาบุบเบี้ยวทั้งเคาะทั้งทุบคืนจึงใช้ได้”

หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี

พรรษาที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๐๓)

จำพรรษาที่วัดป่าบ้านน้อยจอมศรี อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร

จำพรรษาอยู่วัดของหลวงปู่เทสก์ เทสรังสี ซึ่งช่วงระยะนี้ หลวงปู่เทสก์เดินทางมาจากภาคใต้ระยะหนึ่ง เพื่อมาดูกุฏิที่เขาสร้างถวาย ซึ่งหลวงปู่ก็ได้มีโอกาสกราบนมัสการองค์หลวงปู่เทสก์ และมีโอกาสศึกษาทำข้อวัตรถวายหลวงปู่อยู่ระยะหนึ่ง และก่อนเข้าพรรษา หลวงปู่เทสก์ได้เดินทางกลับไปจำพรรษาที่ภาคใต้ ส่วนหลวงปู่ได้จำพรรษาที่วัดป่าบ้านน้อยจอมศรี โดยจำพรรษาร่วมกับพระอาจารย์สุธรรม

หลังจากกออกพรรษาหลวงปู่ก็ได้เดินทางกลับบ้านศรีฐาน เพื่อชักชวนโยมมารดาออกบวชชีที่วัดศรีฐานในด้วยกันกับหลวงตาพวงในช่วงปีนี้ หลังจากโยมแม่ออกบวชแล้วได้พักที่วัดศรีฐานในช่วงนั้นหลวงปู่สิงห์ทอง ธัมมวโร หลวงปู่เพียร วิริโย สามเณรคำ (ลูกหลานหลวงปู่สิงห์ทอง) ได้กลับมาเยี่ยมญาติโยมพี่น้อง และได้ชักชวนออกเดินทางไปทางคำชะอี นครพนม และได้จำพรรษาที่วัดป่าบ้านห้วยทราย

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

ทำข้อวัตรถวายหลวงปู่มหาบัว

ก่อนเข้าพรรษาที่ ๙ ที่วัดป่าบ้านห้วยทราย ช่วงนั้นหลวงปู่มหาบัว ญาณสัมปันโน เมตตามาพักที่นี่ หลวงปู่เคยทำข้อวัตรถวายหลวงปู่มหาบัวเป็นบางครั้งบางคราว เช่น เคยนวดถวาย เลื่อนอาหาร แจกอาหารถวายครูบาอาจารย์ ซึ่งมีอยู่ครั้งหนึ่งมีหลวงปู่คำผอง กุสลธโร และหลวงปู่ทำข้อวัตรตอนเช้าถวายหลวงปู่มหาบัว

หลวงปู่เมตตาเล่าว่า อยู่ที่บ้านห้วยทราย หลวงปู่มหาเคยมาพักที่นั่น ตอนเช้าขึ้นทำข้อวัตร อาจารย์ผอง (หลวงปู่คำผอง กุสลธโร) ทำถาดหลุดมือ เพิ่นมาว่าเราบาดนี่ หลวงปู่พูดขึ้น "มันบ่มีสติแบบนี้บ้อมาปฏิบัติ" ทางเราก็แจกอาหารอยู่ด้วยกันนั่นแหละ คนนั่นทำมาเอาเราที่นี่ ทางเราไม่ได้ว่าอะไรเพราะไม่ได้ผิด เรานึกในใจว่าหลวงปู่จะทำอะไรแน่ๆ จะมีอุบายอะไรอีกหนอ เราก็นึก เราก็เลยตักอาหารใส่บาตร ถ้ากินก็ประมาณสามคำ พอลงมือฉันหมดพอดีสามคำ ทางหลวงปู่มหาลุกออกจากที่ฉัน แล้วท่านจะลงไปล้างบาตร เราก็ลุกไปด้วยกัน ตามไปเอาบาตรกับท่าน ได้บาตรนำไปล้างเรียบร้อย แล้วจึงเอาบาตรของเราไปล้าง เสร็จแล้วเอาบาตรไปส่งที่กุฏิ แล้วเอาผ้าปูนอนมาตาก มาตากแล้วพอควร ให้รีบเก็บไปปูก่อนท่านจะขึ้นกุฏิ เพราะว่าท่านไม่ให้ตากนาน

พอตอนค่ำ อาจารย์สิงห์ทอง (หลวงปู่สิงห์ทอง ธัมมวโร) ขึ้นนวดเส้นถวายหลวงปู่มหา แต่ท่านขึ้นไปก่อน เราเดินไปพอดีสูบยาหมดแล้วจะขึ้นไป แต่ก่อนกุฏิไม่สูง นั่งอยู่ใต้กุฏิได้ยินท่าน

พูดคุยกับหลวงพ่อสิงห์ทอง "สิลองท่านสรวงลองเบิ่ง เป็นจั่งได๋ มันสิสะดุ้งบ่"

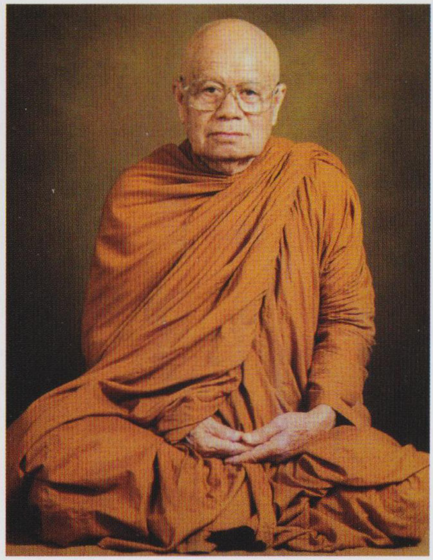
ท่านสรวงนี้ได่อยู่ เพิ่นเคยมากราบเรียนผมเรื่องภาวนาอยู่ หลวงพ่อสิงห์ทองเพิ่นกราบเรียนหลวงปู่มหา เฮาลองเบิ่งว่าสิเป็นจังได๋ ข้อวัตรกะยังคือเก่าอยู่ เพิ่นคุยกับหลวงพ่อสิงห์ทอง พอควรแล้วก็ขึ้นไปนวดถวายเพิ่น ปกติถ้าไปจับเส้นถวายเพิ่นแล้ว ปกติจะเทศน์ให้ฟัง ท่านมีเมตตามากอธิบายธรรมะให้ฟัง เพราะแต่ก่อนท่านไม่ได้สนใจคน มีแต่พาปฏิบัติอย่างเดียว หลวงปู่มหา เพิ่นมีเมตตาแท้ๆ เด๊ อธิบายธรรมะให้ฟัง

หลวงปู่สิงห์ทอง ธัมมวโร

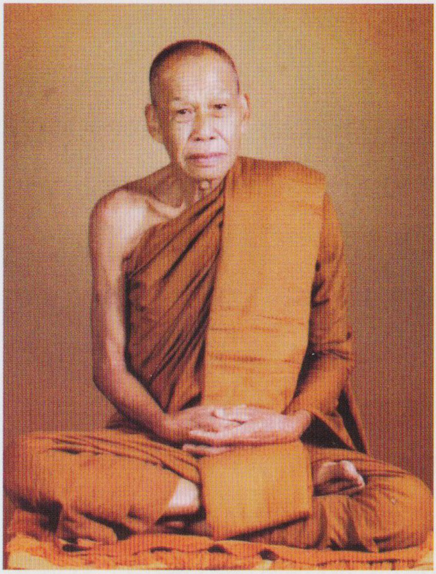

หลวงปู่ศรี มหาวีโร

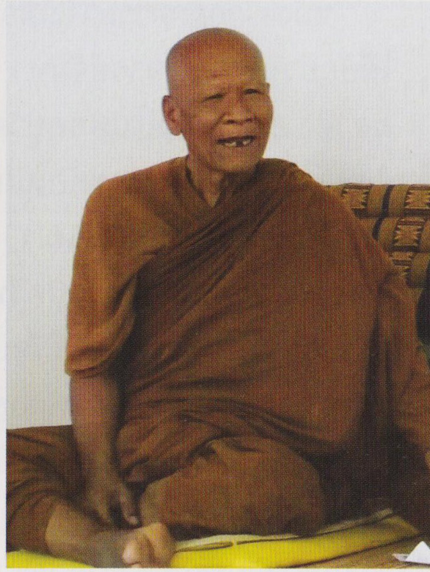
พรรษาที่ ๙-๑๐ (พ.ศ. ๒๕๐๔-๒๕๐๕)

จำพรรษาที่วัดป่าวิเวกวัฒนาราม บ้านห้วยทราย
อำเภอคำชะอี จังหวัดนครพนม (ปัจจุบันอำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหาร)

จำพรรษาร่วมกับพระอาจารย์สิงห์ทอง ธัมมวโร, หลวงปู่สม โกกนุทโท, หลวงปู่เพียร วิริโย, พระอาจารย์สุพัฒน์ สุขกาโม, หลวงปู่คำผอง กุสลธโร, พระอาจารย์เลื่อน (ต่อมาภายหลังลาสิกขาไปเป็นครู) เถรสุ สามเณรคำศรี จันทร์เหลือง และพรรษาที่ ๑๐ หลวงปู่บุญมา สุชีโว พระอาจารย์จันทา กันตธัมโม สามเณรบุญธง ลุล่วง ได้เดินทางมาร่วมจำพรรษาด้วย

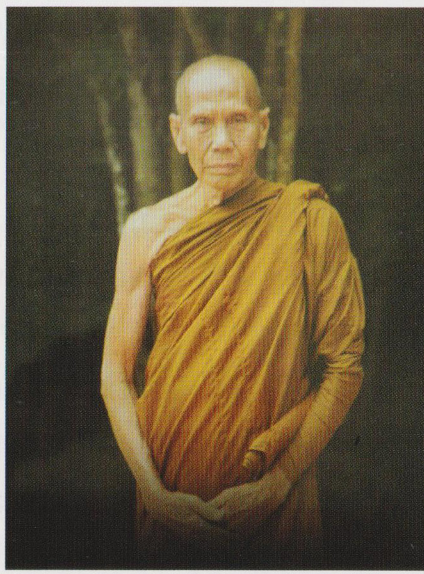
หลวงปู่เพียร วิริโย

หลวงปู่บุญมา สุชีโว

หลวงปู่คำผอง กุสลธโร

หลวงปู่จันทา กันตธัมโม

หลังจากออกพรรษาจึงได้ออกวิเวกไปทางมุกดาหาร นครพนม ได้ชักชวนพระอาจารย์จันทา กันตธัมโม และสามเณรบุญธง ลุล่วง ออกธุดงค์ไปพักอยู่วัดป่าศิลาวิเวก อำเภอมุกดาหาร จังหวัดนครพนม และต่อไปกราบนมัสการพักอยู่กับหลวงปู่ศรี มหาวีโร ที่ป่าบ้านขามเฒ่า (ปัจจุบันคือวัดป่าสามัคคีธรรม) จังหวัดนครพนม หลวงปู่ศรีพาท่านและคณะออกธุดงค์แถวๆ อำเภอนาแก และพักอยู่ที่วัดป่าบ้านหัวดง (ปัจจุบันคือวัดป่าศรีสมพร) ป่าบ้านแก้ง และพักอยู่ถ้ำตาฮด ถ้ำผะเวส (ถ้ำพระเวส) ถ้ำสูง ถ้ำพระ ถ้ำภูทอง อาศัยบิณฑบาตกับชาวไร่ ๓-๔ หลังคาเรือน มีพระอาจารย์ทองอินทร์ กตปุญโญ พระอาจารย์เคนที่ไปอยู่ด้วยกัน ตอนกลางคืนจะมีสัตว์จำพวกฟานร้องเสียงดังน่าหวาดกลัว บางวันมีเม่นและลิงป่าจำนวนมาก เวลาออกไปบิณฑบาต จะต้องเอาหินทับมุ้งกลดไว้ ระวังลิงจะเข้าไปทำลายสิ่งของภายในมุ้งเสียหาย การอยู่ในป่านาฬิกาไม่มี ต้องดูเวลาจากพระอาทิตย์ น้ำร้อนคือต้มรากไม้หรือแก่นไม้ที่พอหาได้ในบริเวณนั้น

ต่อมาเดินทางไปร่วมงานถวายเพลิงศพของหลวงปู่กงมา จิรปุญโญ ที่วัดดอยธรรมเจดีย์ อำเภอโคกศรีสุพรรณ จังหวัดสกลนคร หลวงปู่ศรีจึงได้พาคณะไปร่วมงาน และได้เจอกันกับสหธรรมิก และมีโอกาสกราบนมัสการครูบาอาจารย์ที่นั้นหลายรูป พองานเสร็จก็กลับไปพักที่ถ้ำตาฮดและออกธุดงค์ไปเรื่อยๆ จนถึงบ้านนาหลัก บ้านนากอก บ้านส้มปล่อย อำเภอคำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์ พักอยู่ประมาณ ๑ เดือนแล้วก็เดินทางต่อไปพักอยู่วัดป่าประชานิยม จังหวัดกาฬสินธุ์ แวะพักกราบนมัสการพระอาจารย์แดง

ธัมมรักขิโต ประมาณ ๑ เดือน จากนั้นเดินทางไปทางแถบอุดรธานี พอใกล้จะถึงวันวิสาขบูชา ได้เดินทางไปกราบนมัสการฟังธรรม จากหลวงปู่บัว สิริปุณโณ ซึ่งตอนนั้นท่านพักที่วัดป่าสันติกาวาส อำเภอไชยวาน จังหวัดอุดรธานี

จากนั้นเดินทางไปแวะกราบนมัสการพักกับพระอาจารย์พวง สุวีโร ที่วัดป่าปูลู พักประมาณ ๑ เดือน ก็ออกเดินทางไปพังโคน พักกับหลวงปู่คำ ยสกุลปุตโต วัดศรีจำปาชนบท และออกธุดงค์ ต่อไปพักอยู่ที่วัดบ้านอุ่มเม้า และมีความตั้งใจจะไปกราบนมัสการ หลวงปู่สีลา อิสสโร ที่วัดป่าอิสรธรรม บ้านวาใหญ่ อำเภออากาศอำนวย และได้เดินทางจากบ้านอุ่มเม้า บังเอิญฝนตกตลอด พาเดินทางตากฝนไปเรื่อยๆ จนไปถึงบ้านกุดเรือน้อย จึงได้เข้ากราบนมัสการหลวงปู่หาญ ชุตินธุโล บ้านกุดเรือน้อย พักอยู่กับท่านประมาณ ๕ วันจึงได้พากันไปกราบนมัสการหลวงปู่สีลา อิสสโร จากนั้นจึงกลับไปพักกับหลวงปู่หาญ

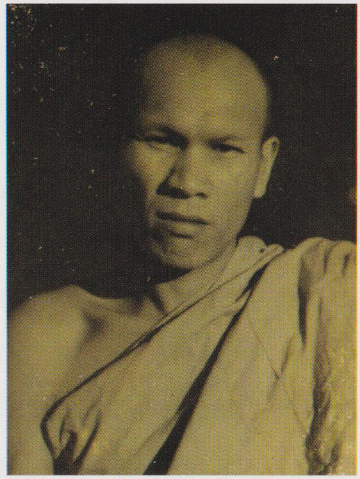
หลังจากนั้นหลวงปู่หาญ บอกว่าบ้านกุดเรือใหญ่ไม่มีใครอยู่ หลวงปู่สรวงท่านคิดว่าจะพักที่นั้น และจำพรรษาที่นั้น และพาภิกษุสามเณรสร้างห้องน้ำห้องส้วม ๑ หลัง พอดีใกล้จะเข้าพรรษา ได้มีหลวงปู่อ่ำ (หลวงปู่อ่ำ ธัมมกาโม) มาอยู่ด้วยและมีพระติดตามมาด้วย ๔ รูป และยังเหลือ ๑ วันจะเข้าพรรษา มีญาติโยมบ้านนาซอมานิมนต์ จึงเดินทางไปวัดป่าบ้านนาซอและได้จำพรรษา

เรื่องเล่าประสบการณ์ตายแล้วฟื้น

หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ

สาเหตุอันเนื่องมาจากเหตุการณ์บ้านเมืองในสมัยนั้นไม่ปกติ

เกือบจะโดนประหารชีวิต

เรื่องประวัติอาตมานี้จะให้เล่าคงยาว เพราะมันเยอะจนเขาจะเอาไปประหารชีวิต ตอนสมัยจอมพลสฤษดิ์ ขึ้นมาตอนนั้นเป็นผู้นำ ผู้บริหารประเทศชาติ ไม่ใช่เจ้านายเราหรอกที่จะทำลายเรา แต่เป็นพวกที่จะทำลายประเทศชาตินั้นแหละ พวกที่จะแบ่งบ้านแบ่งประเทศ อยากเป็นใหญ่เป็นโต ตอนนั้นอาตมาอยู่ที่นั่น ตอนนั้นอยู่ที่บ้านห้วยทราย อำเภอคำชะอี เคยอยู่กับหลวงตามหาบัว แต่หลวงตามหาบัวท่านได้โยกย้ายออกไปที่อื่น (ทุกวันนี้เป็นวัดของหลวงปู่จาม มหาปุญโญ) มีปัญหาอยู่ตรงนั้นตอนนั้นแถวนั้นมีแต่ความตาย ทิ้งระเบิดกันจนป่าไหม้หมด ระเบิดไฟเผาจนมอดไปหมด ตายกันไปหมดหลายหมื่นคน ตอนนั้นคนในเมืองไทยก็ไม่เยอะเท่าไหร่แค่ ๖ ล้านเท่านั้น เดี๋ยวนี้กี่ล้านเข้าไปแล้ว เมืองไทยเราทุกวันนี้ คนเกิดปีละล้านแล้ว ได้ปีละจังหวัดเลย แต่ตายกันก็ไม่ใช่น้อยๆ นะ

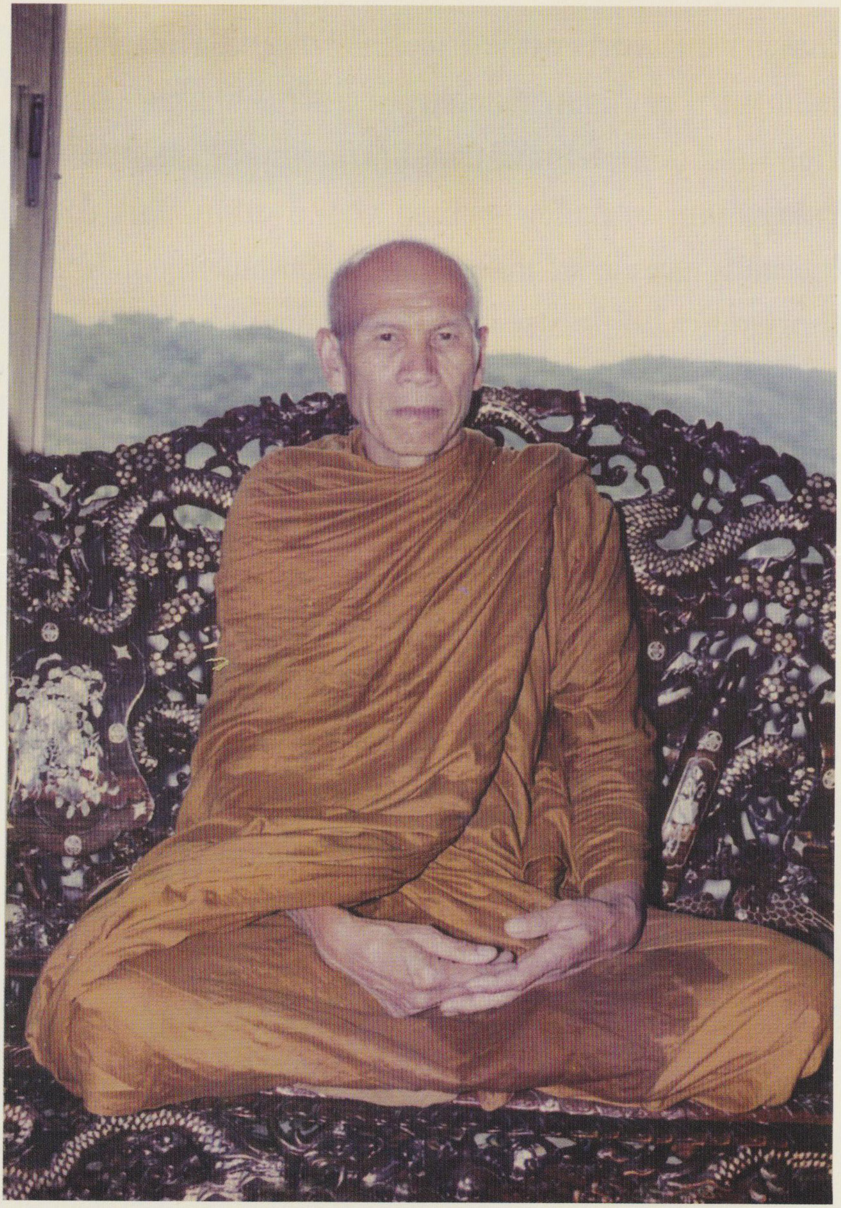
ถูกกลั่นแกล้งถึงขั้นจะเอาไปประหาร

ตอนที่โดนประหารชีวิตสลบตายไป ตอนนั้นเขาไปถ่ายรูปแล้วร้องเรียนทางอำเภอว่าหลวงตาไปอยู่บ้านบาก เขานิมนต์ไปตอนใกล้ๆ จะเข้าพรรษาแล้ว เขานิมนต์ไปเพื่อทำบุญบ้านเขา อาตมาก็ไปกับหลวงตาเพียร แต่หลวงตาเพียรกลับมาก่อน กลับเข้ามาอยู่หัวห้วยทรายกับหลวงพ่อสิงห์ทอง ทีนี้ญาติโยมทางนี้เห็นว่าจะกลับก็ขอนิมนต์ให้อาตมาอยู่ต่อ ใกล้ๆ จะเข้าพรรษาแล้วญาติโยมจะไปส่งที่วัด ขอให้ญาติโยมได้ทำบุญให้ทานก่อน เพราะที่นี่ขาดพระมานานแล้ว แต่ก่อนที่นั่นหลวงปู่ขาวก็เคยไปวิเวกอยู่เหมือนกันแถวๆ ภูผักกูด อาตมาก็เลยอยู่ต่ออีกประมาณ ๖-๗ วัน พอดีก็ถึงเวลาที่จะเข้าพรรษา

ทีนี้ตอนที่อยู่ที่นั่นญาติโยมเขาก็ไปฟังเทศน์นั่งภาวนาปฏิบัติธรรมเดินจงกรม บางคนก็นอนค้างที่วัด บางคนนั่งภาวนาพอสมควรแล้วก็กลับบ้าน แต่ก็มีพวกที่เขาจะหาผลประโยชน์ของเขา เพราะตอนนั้นเขาอยากจะแยกอำนาจอยากเป็นใหญ่เป็นโตกัน เขาเรียกกันว่า พวกคอมมิวนิสต์ ก็เป็นเพศเดียวกันกับอาตมานี่แหละเขาจะมาใส่ร้ายป้ายสี พวกนี้เขาก็หาผลประโยชน์ใหญ่โตขึ้นมาก็เอาผ้ากาสาวพัสตร์ไปชักจูงญาติพี่น้อง แล้วก็พากันลงไปอยู่ที่วัดหมดเพราะที่บ้านเขารับคนไม่ไหว บ้านไม่ใหญ่พอ อาตมาก็เลยกลาย

เป็นตัวขวางหัวใจเขา เพราะเขาจะไปชักชวนญาติโยมต่อต้านเพื่อลัทธิของเขา เขาก็เลยหาเรื่องใส่อาตมาโดยร้องเรียนไปทางอำเภอ ทางอำเภอก็เลยส่งพวกสันติบาลออกมา ตอนนั้นบ้านแถวๆ นั้นกำลังวุ่นกันอยู่ เขากำลังหาจุดกันอยู่ บางทีถ้าเขาจับได้ก็ฆ่า ถ้าเขาสืบได้หลักฐานเขาก็ฆ่าแล้วก็ตัดคอเลยนะ ตัดคอแล้วเอาไม้เสียบหัวเดินตามหมู่บ้านให้พี่น้องประชาชนดู ทำให้คนในหมู่บ้านเกิดความกลัว

ตอนที่พวกสันติบาลมาสืบเรื่องราวของอาตมา พอมาถึงอาตมาก็ถามว่า มายังไงกัน เขาก็บอกว่าจะมานั่งภาวนากับอาตมานะ ตอนมาทีแรกเพื่อจะมาสืบเรื่องราว พอตอนเย็นเขาก็มานั่งฟังอาตมาบรรยายธรรม เขาก็เห็นว่าอาตมาพาญาติโยมนั่งภาวนาแล้วก็ให้ความคิดในการพิจารณาเรื่องจิตกับกาย บางคนนั่งได้ ๑-๒ ชั่วโมงก็มี พวกที่มาสืบเรื่องเขาก็มองหาจุดมันก็ไม่มีจุดไหนที่จะเป็นหลักฐานให้จับตัวอาตมาได้ เขาก็กลับไป พออีกวันหนึ่งจะเข้าพรรษาอาตมาก็เลยลำลาญาติโยมจะกลับไปเข้าพรรษากับครูบาอาจารย์ที่ห้วยทราย ตอนนั้นจิตใจของอาตมาก็ยังไม่เข้มแข็งพอจะมีอำนาจเท่าไร แต่ได้พึ่งพาบารมีของครูบาอาจารย์ก็เลยจะขอลาญาติโยมไปจำพรรษาที่ห้วยทราย ญาติโยมเขาก็มาส่งอาตมาถึงบ้านห้วยทราย พอมาส่งรุ่งขึ้นตื่นเช้าขึ้นมาก็เป็นวันเข้าพรรษา

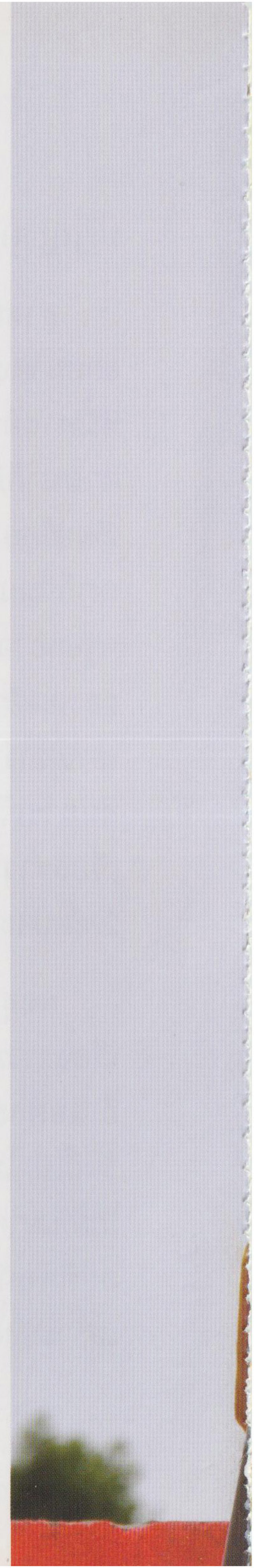
ปฏิญาณตนอดอาหารพิสูจน์บริสุทธิ์

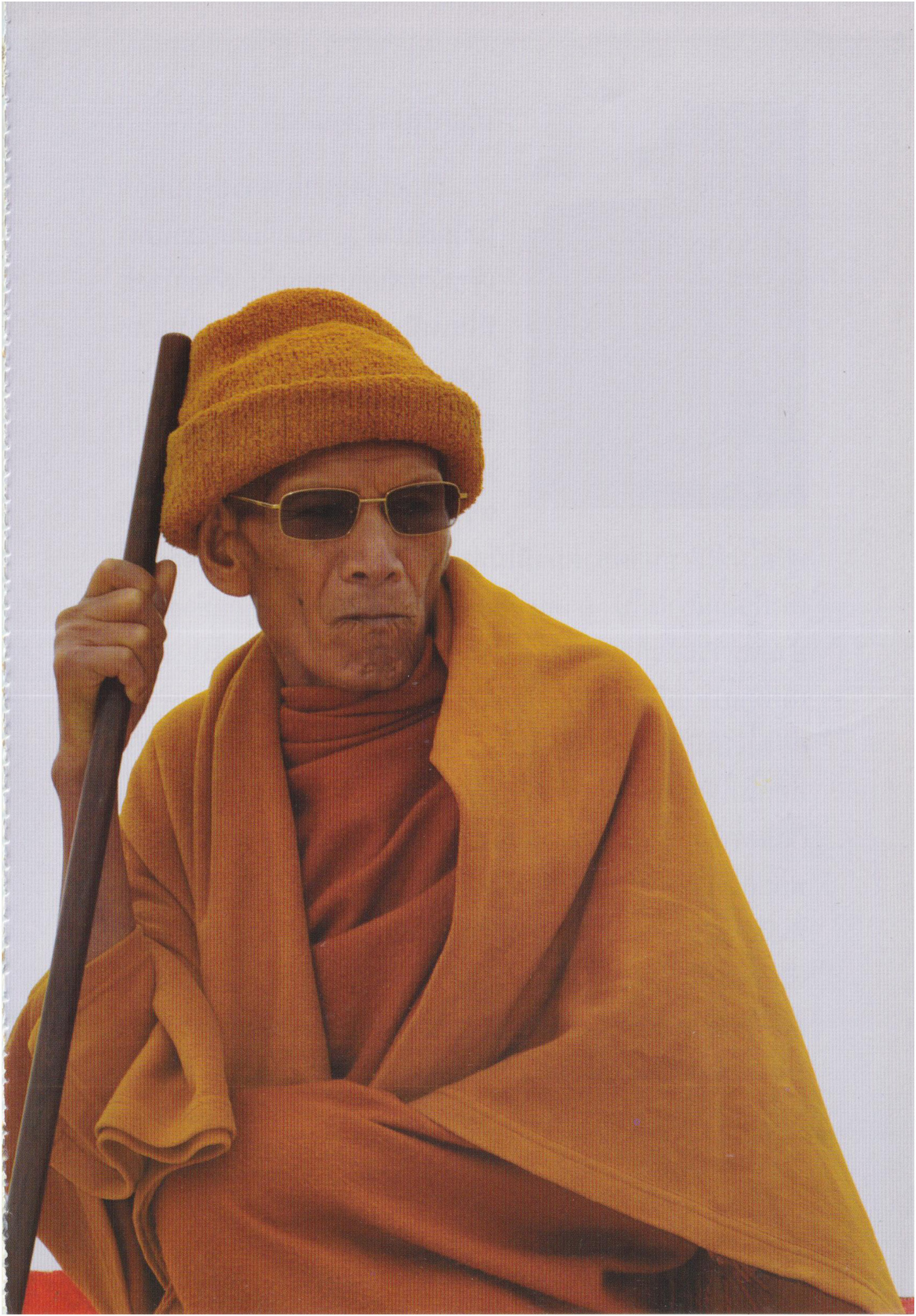
อาตมาย้ายมาที่ห้วยทรายแล้วพวกนั้นเขาก็มาร้องเรียนอีกว่า อาตมาคงจะไปประดมกำลังพี่น้องญาติโยมทางนั้นอีก ไปชักจูงอีก ทีนี้ทางอำเภอก็มาอีกมาเยอะเลย พอดีมันเป็นวันเข้าพรรษา อาตมาก็คิดว่าเขามาทำบุญกินทาน เขาเตรียมกล้องมาพร้อมเรียบร้อย พอฉันเรียบร้อยญาติโยมก็เยอะ เพราะเป็นวันเข้าพรรษา เขาก็นิมนต์พระทุกองค์ลงไปถ่ายรูป บอกว่าอยากถ่ายไว้เพราะปีนี้ครูบาอาจารย์มาจำพรรษาที่นี่เยอะ ก็เลยอยากถ่ายไว้เป็นที่ระลึกของเขตอำเภอนี้ ถ่ายรูปทุกองค์แล้วก็เรียกหลวงตาออกมาองค์เดียว เขาบอกว่า เป็นพระคอมมิวนิสต์มาจากบ้านบาก แล้วเขาก็ไปบอกสมภารเจ้าอาวาส คือเขาเอาเจ้าหน้าที่สันติบาลมาด้วยให้มาสืบเรื่องราวและอารักขาที่นั่น เขาบอกไม่ให้อาตมาเคลื่อนหนีจากวัดนี้ไปจะเอาให้ตายเลยเขามีปืน

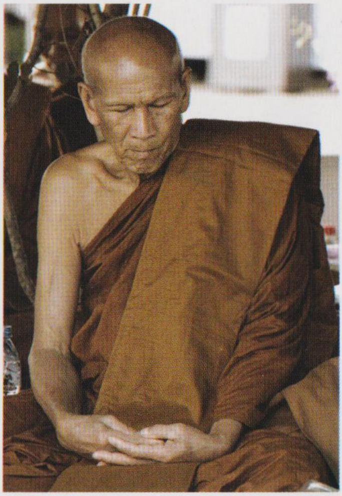
ผลสุดท้ายครูบาอาจารย์คณะสงฆ์ก็ประชุมหารือกัน ถามว่าเรื่องราวมันเป็นยังไง อาตมาก็ไม่รู้ จะบอกยังไงไม่มีอะไรจะพูด ก็เลยตั้งสัจจะอธิษฐานปฏิญาณตนกับครูบาอาจารย์ทุกองค์ว่าวันนี้ไป ไม่ให้เขาประหารชีวิตหรอก และก็ขอกุฏิที่อยู่ในป่าช้าที่อยู่ใกล้ที่เผาคนหนึ่งหลังกุฏินั้นก็ไม่มีพระอยู่มาหลายปีแล้วมีหญ้ามุงกุฏิอยู่ที่พอกันฝนได้คืออาศัยตายอยู่ในกุฏินั้น ฝนตกก็จะอยู่ในนั้นเพราะยังไงก็จะตายอยู่แล้ว

คิดอย่างนั้นแล้วก็ตั้งจิตอธิษฐานต่อหน้าครูบาอาจารย์ทุกองค์ ไม่ต้องให้เขามาฆ่าเราให้ได้ไปเกิดใหม่ซะ ไม่มีหนทางแก้ไขแล้ว ขอตายต่อศีธรรมต่อพุทโธ ธัมโม สังโฆ ญาติโยมก็ไปทำที่จงกรมไว้ให้

ตั้งแต่นั้นก็เดินจงกรมตลอดแต่เช้าจนค่ำ พอคิดถึงมันทีไรมันก็น้ำหูน้ำตาไหล แน่นหัวใจ ข้าวปลาอาหารไม่รับเลย ส่วนน้ำนี้รับแต่มันไม่ออกทางที่มันเคยออกมันมาออกทางตาหมดผลสุดท้ายอดข้าวอยู่ตั้ง ๒๘ วันนี้รู้สึกว่าในร่างกายเย็นมาก ผ้ามีกี่ผืนเอามาห่มหมดมาห่อตัวไว้ แดดร้อนๆ นี่ยังเย็นเลยถึงขนาดนั้น เพราะในร่างกายไม่มีอาหาร ไฟธาตุไม่มีอะไรจะเผาผลาญ มันก็เลยเย็นเหมือนคนตาย จับดูตัวเองนี่เย็นไปหมด แต่ก็ปกติ เป็นถึงขนาดนั้นก็ยังไม่ลืมข้อวัตร ตอนเย็นอาตมาก็ยังทำกิจวัตรร่วมกับพระองค์อื่น กวาดตาด ตักน้ำ เพราะแต่ก่อนยังไม่มีที่เข็นก็ใช้หาบใช้หิ้วหรือหามเอา พระเพื่อนๆ เขาก็ไม่ให้ทำแต่อาตมาก็ทำ เขาก็ไม่มองหน้าเพราะเขาก็โศกเศร้ากับอาตมาเหมือนกัน อาตมาก็ไม่พูดกับใคร เพราะตั้งใจจะไม่พูดกับใครแน่นหน้าอกอยู่คนเดียว เพื่อนๆ มองหน้าก็ไม่ได้ ไม่มีใครยิ้มสักคน มีแต่น้ำหูน้ำตาจะไหลอย่างเดียว

เกือบจะฆ่าคนตาย

วันหนึ่งครูบาอาจารย์ท่านออกไปบิณฑบาต อาตมาก็เลยออกไปหาเจ้าหน้าที่สันติบาลคนนั้น เห็นหน้าเขาทีไรเหมือนกับมีแหลมมาทิ่มแทงอาตมา ก็เลยบอกเขาว่าให้เขาหนีไปซะออกจากที่นี่ไปซะ อาตมาไม่อยากเห็นหน้าเขา ออกไปให้พ้นจากวัดนี้ซะหรือจะทำอะไรอาตมาก็ทำจะหนีหรือไม่หนี ขนาดอาตมามีไม้ท่อนหนึ่งมาขู่ให้เขาออกไปจากที่นี่เขาก็บอกเขาไม่ไป อาตมาก็เลยไปเก็บของของเขาทุกอย่างใส่ในย่ามทหารแล้วก็จับคล้องคอให้เขาแล้วก็ดันให้เขาออกไป เขาก็เลยหันปลายปืนใส่อาตมาแล้วเขาก็ถอยหลังเดินออกไป เพราะอาตมาก็มีไม้ที่เตรียมจะตีเขาอยู่ก็เลยดันกันออกไปนอกวัดออกไปได้พอสมควรก็ถึงถนนที่จะไปอำเภอคำชะอี ทางเส้นนั้นก็เป็นทางล้อทางเกวียน อาตมาคิดยังไงไม่รู้เดินเข้าใส่เขาจะไปตีเขาพอยกไม้ขึ้นเท่านั้นแหละเหมือนมีอะไรมากะเทาะหัวใจ ตะโกนขึ้นทันทีเลย... โอ๊ย...เราจะฆ่าคนถ้าเราฆ่าคนอีกกี่ชาติเราถึงจะเกิดมาเป็นมนุษย์ เราจะตกนรกกี่ชาติ คำพูดออกจากปากอาตมาเลยนะสักพักหนึ่งอาตมาก็เลยทิ้งไม้ แล้วก็บอกเขาว่าจะจัดการอาตมายังไงก็จัดการซะ เขาก็ไม่ยอมยิงอาตมาหรอก เขาก็เลยหันหลังแล้วก็เดินทางไปคำชะอีเพราะเขามีเพื่อนอยู่นั้นบวชเป็นพ่อขาวก็มาสืบข่าวเหมือนกัน

อดข้าวจนสลบคากุฏิ

พอผ่านเหตุการณ์มาแล้วอาตมาก็กลับกุฏิ จนกระทั่งมาสลบที่กุฏิอาตมา คือนั่งๆ อยู่แล้วก็สลบไปแต่ก็ได้ยินเหมือนเสียงคนมาเรียกให้ตื่น ตื่น...ตื่น...ถึงเวลาจะทำกิจวัตรแล้ว อาตมาก็เลยลงมาจากกุฏิ กุฏิก็ไม่สูงเท่าไหร่ ในกุฏิก็ไม่มีอะไร ข้างฝาก็ไม่มี หลังคาก็มุงหญ้าคา กันฝนก็ไม่ได้ ก็อาศัยกลดที่อยู่ในกุฏินั่นแหละ เขาจะมาซ่อมให้อาตมาก็ไม่ให้ซ่อม เพราะยังไงเราก็จะตายอยู่แล้ว

พอลงจากกุฏิอาตมาก็มามองหาคนที่เรียก แต่ก็ไม่เห็นใคร ก็เลยแหงนมองพระอาทิตย์ ก็ตรงหัวพอดี พอสายตาต้องพระอาทิตย์หน้ามืดตาลายทันที แผ่นดินก็หมุนอยู่ตลอดเวียนหัวเลยทีนี้ มันจะอ้วกมันก็ไม่อ้วก ถึงอ้วกก็ไม่มีอะไรออกมาหรอก เพราะในท้องไม่มีอาหารเลย สุดท้ายลืมตาไม่ได้ก็ค่อยๆ ประคองตัวขึ้นมานอนลงข้างนอกกุฏินั่นแหละ พอล้มนอนลงอาตมาก็หายใจไม่ออก แน่นหน้าอกเข้าๆ เหมือนภูเขาหลายๆ ลูกมันมาทับตัวอาตมาอยู่ มันหนักอาตมาก็เลยกำหนดจิตดูมันก็เหลือน้อยลงๆ จนกระทั่งจิตมันหลุดออกจากร่างกาย

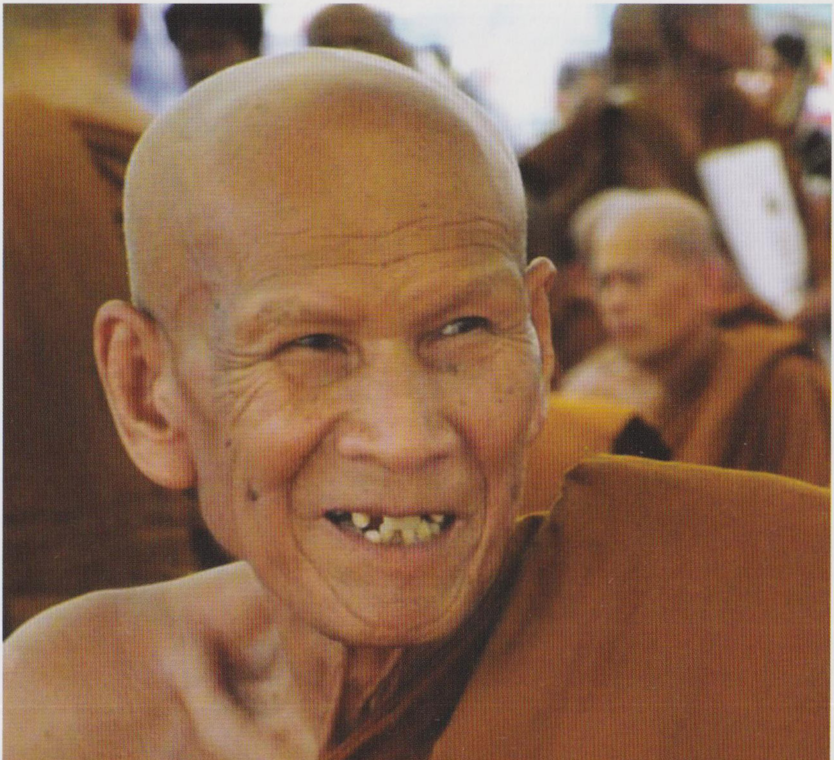

จิตหลุดออกจากร่าง

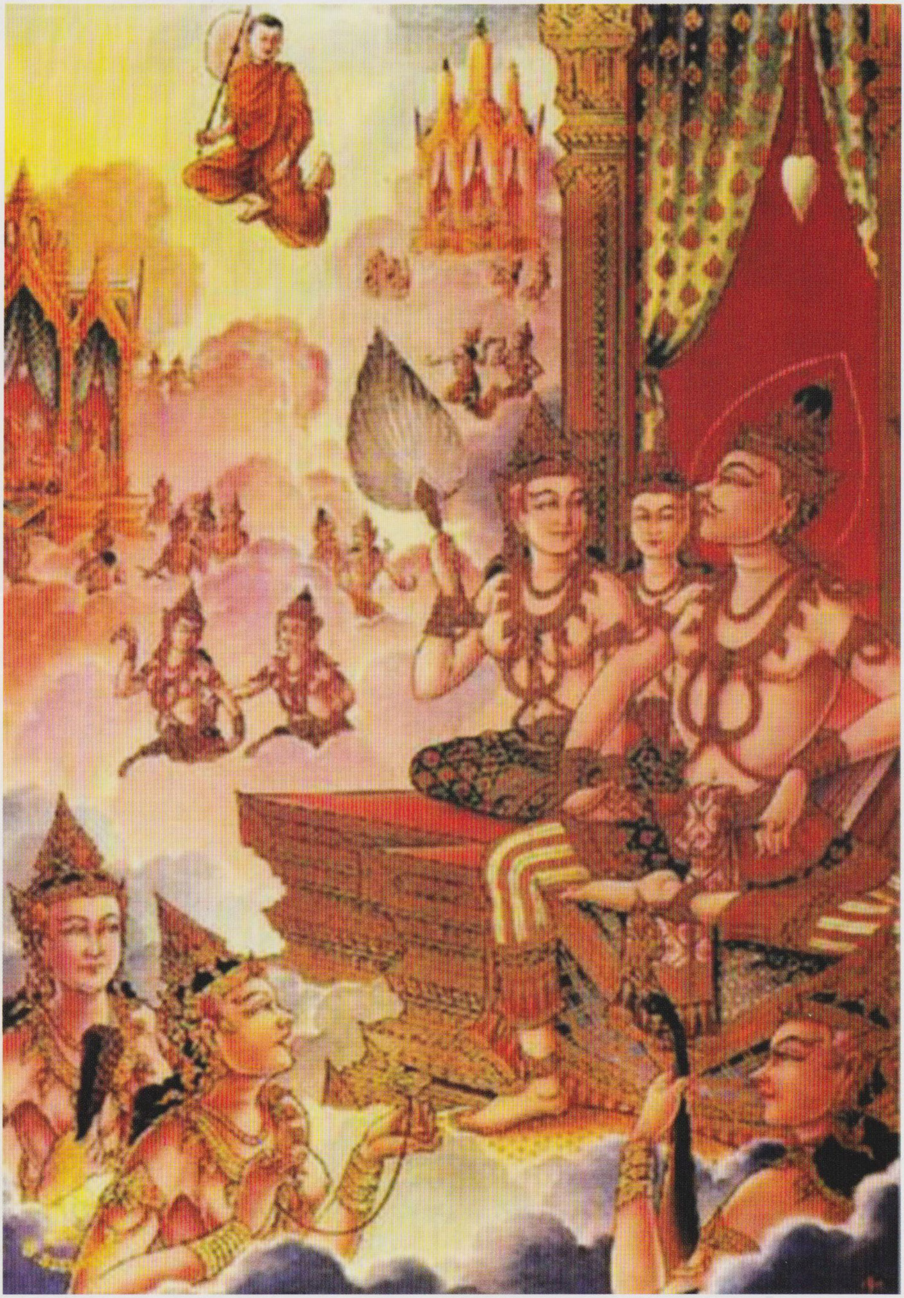
พอจิตหลุดแล้วมันช่างเบาเหลือเกิน ไม่มีหนักอะไรเลย พอจิตหลุดอาตมาก็เห็นมีครูบาอาจารย์ เดินผ่านมาแล้วก็ชวนอาตมา แต่ก่อนตัวเราก็อ้อนวอนหาของจริงอยู่ในโลก ที่ไหนก็ไม่มีหรือไงของจริงอยู่ในโลก ที่ไหนก็ไม่มีหรือไงของจริงในโลกนี้ ท่านก็มาชักชวนจะไปเมืองสวรรค์ด้วยกันไหม จะขึ้นไปสวรรค์เดี๋ยวนี้อาตมาก็บอกว่าไป ยิ่งอยากจะไปอยู่แล้ว ก็เลยไปด้วยกันกับท่าน ครูบาอาจารย์เยอะมากเลยก็ขึ้นไปกับท่าน ท่านก็นำทางพาไป แต่ไม่ได้ไปทางดินนะ เดินขึ้นทางอากาศ อาตมาก็เดินตามหลังขึ้นไป ขึ้นไปพอสมควรก็ไปเห็นวิมานของเทพบุตรเทวดามีแต่ของทิพย์ทั้งนั้น ขึ้นไปชั้นที่ ๑ ก็เห็นแต่เทพบุตรเทวดาสวยๆ งามๆ กันทุกองค์ ขึ้นไปขั้นที่ ๒ ก็ยิ่งสวยขึ้นไปอีก ชั้นที่ ๓-๔ ก็ยิ่งสวยขึ้นไป พอไปถึงชั้นสูงสุดก็ไปสัมผัสของหอม พอสัมผัสกลิ่นหอมนั้นไม่รู้กำลังของอาตมามาจากไหน มีกำลังขึ้นมาเหมือนกับตัวเราไม่เคยอดข้าวมายังงั้น

ครูบาอาจารย์พาไปสวรรค์-มองดูสัตว์นรก

ของทิพย์นั้นก็มาจากการที่เราสร้างสมบารมีมาตั้งแต่ครั้งที่เราเป็นมนุษย์ ทำคุณงามความดีมาแต่ละวัน ทำบุญให้ทานมาตลอดก็ขึ้นไปหล่อเลี้ยงเป็นเสบียงอาหารอยู่ในเมืองสวรรค์ พวกที่ไปสวรรค์ ก็จะได้กินของทิพย์ที่เราได้สร้างเอาไว้จากตอนที่เราเป็นมนุษย์ อาตมาก็ได้เสวยของทิพย์ของเขาก็เลยมีกำลังวังชาขึ้นมา ปรากฏว่าชื่นบานไม่มีวิตกวิจารณ์อะไรสักอย่างเป็นถึงขนาดนั้น ความทุกข์ทรมานหายไปหมด พออาตมามองกลับมาที่มนุษย์โลกเรา นรกแต่ละลูกๆ ไม่เหมือนกัน ดูพวกสัตว์นรกที่ดิ้นอยู่ในนรกสลบตายกันอยู่อย่างนั้น พลิกคว่ำพลิกหงายสลบแล้วสลบอีก ทนทุกข์ทรมานอยู่อย่างนั้น เวลาโผล่หัวขึ้นมาได้แต่ละครั้งยกมือโมทนาเทวดาที่อยู่ข้างบน เขาสามารถเห็นกันเพราะเห็นกายทิพย์เหมือนกันเทวดาก็กายทิพย์ พวกนี้กายทิพย์เป็นเปรตเป็นสัตว์นรก อาตมาก็รู้จักและได้เห็นพวกที่ทำลายสัตว์ประเภทไหนส่วนหัวก็จะเป็นสัตว์ประเภทนั้นส่วนตัวจะเป็นตัวของคนเวลาขึ้นมาแต่ละครั้งที่พนมมือกันเต็มไปหมด ขอพรจากเทพบุตรเทวดาให้พวกเขาได้หลุดพ้นจากบาปกรรมที่พวกเขาได้กระทำมาต่อจากนี้ไปจะไม่ทำอีกเลยเพราะมันทุกทรมานเหลือเกินจะขอสร้างคุณงามความดีเหมือนเทพบุตรเทวดา จะรักษาศีล เจริญเมตตาภาวนา เขาจะสัมผัสได้ถึงสิ่งอธิษฐานของกันและกัน นรกบางลูกพอสัตว์นรกตกลงไปจะไหม้แดงทั้งตัว นรกบางลูกพอสัตว์นรกตกลงไปจะไหม้ทันที ลูกที่มีต้นงิ้วต้นงิ้วจะอยู่ตรงกลาง ขอบข้าง

มีฝาผนังกั้นไว้ สัตว์นรกจะเบียดฝาผนังไม่ได้จะไหม้ทันที มีอีแร้ง อีกา สุนัข คอยจิกคอยกินอยู่อย่างนั้น อีแร้ง อีกา คือกรรม ที่เขาทำไว้ กาพญากรรม แร้งพญากรรม ตามสังหารเขา นั้นเอง

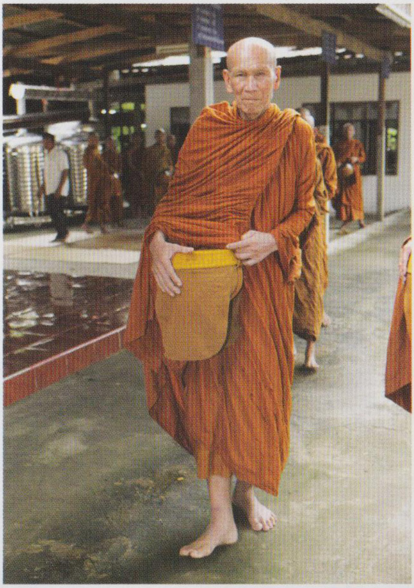
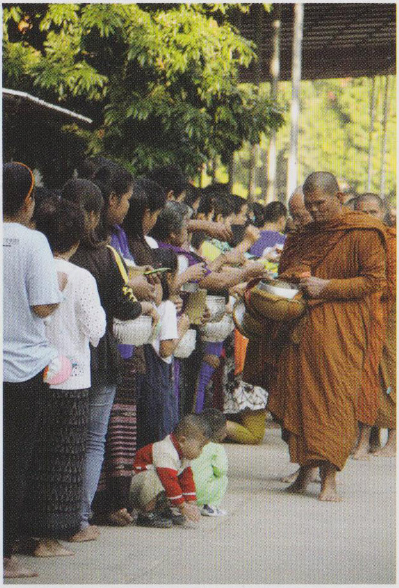
รู้บาปกรรมของสัตว์นรก-บุญของผู้ไปสวรรค์

พวกสัตว์นรกก็จะรู้จักบุญของพวกเมืองสวรรค์สร้าง พวกเมืองสวรรค์ก็รู้ว่าพวกสัตว์นรกสร้างแต่บาปกรรม เขาจะรู้จักบาปกรรมของกัน เวลาเขาไปเอาสัตว์นรกมาเขาผูกคอลากตีมาเลือดอาบกายมาเลย ลิ้นห้อยออกมายาวเป็นศอกเป็นวา พอมาถึงยมบาลๆ จะเป็นผู้มีมหาอำนาจมาก พอสัตว์นรกมาถึงท่านจะก็จะถามถึงการกระทำของพวกสัตว์นรกว่า ทำกรรมอะไรมาบ้าง ทำทุกสิ่งทุกอย่างทำกรรมนี้มาใช่ไหม สัตว์นรกก็บอกหมดทุกกรรม พอบอกเสร็จท่านก็จะตัดสิน สร้างบุญบารมีมาเท่าไหนเธอก็ต้องไปตามกรรมของเธอ

พอยมบาลตัดสินแล้วเขาจะไม่คุมไม่บังคับละ เขาก็จะวิ่งลงหน่วยหรือนรกของตนเองตามที่ตัดสินโดยที่ไม่มีใครบังคับเลย ส่วนพระเณรนี่จะต้องถอดผ้ากาสาวพัสตร์ออกไว้ไม่ให้เอาลงไปด้วย นรกของพระเณรมี ๓ ลูกใหญ่ๆ ยาวไปทางทิศใต้มองดูจนสุดลูกหูลูกตา มีราวเหล็กใหญ่เท่าต้นตาลยาวมาก ไว้พาดผ้ากาสาวพัสตร์ไว้แน่นไปหมด

สวรรค์สร้างวิมานรอผู้ทำกรรมดี

เขาก็พาอาตมาเดินไปทั่วจนไปถึงวิมานหลังหนึ่ง หลังใหญ่มากสวยงามมีแสงระยิบระยับไปหมดทั้งหลัง อาตมาก็ถามเขาว่าวิหารของใครทำไมไม่เห็นมีเจ้าของ ทำไมหลังใหญ่สวยจังเลย เขาก็บอกว่ามีเจ้าของแต่ตอนนี้เขาลงไปเที่ยวเมืองมนุษย์ เดี๋ยวเขาก็ขึ้นมา ไม่นานหรอก พอมองลงไปเขาก็บอกว่านั่นไงเจ้าของวิมานนั่งอยู่นั้น อาตมาก็มองตามเขาก็มีความรู้สึกว่ารู้จักคนสองคนนั้น อ้าว... ท่านผู้ใหญ่ กำนันพรมนั่นแหละเจ้าของ และนั่นก็แม่ใหญ่บุญมานะเป็นภรรยาของผู้ใหญ่พรมตั้งแต่แต่งงานกันมาก็ไม่มีลูกด้วยกัน นี่แหละวิมานเขาเพราะเขาได้สร้างศาลาหลังใหญ่ถวายหลวงปู่ศรี มหาวีโร อยู่บ้านขามเฒ่า อาตมาก็ได้ไปฉลองศาลาหลังนั้นกับเขาเหมือนกัน นี่แหละวิมานที่ไปฉลองกันละ เขาลงไปเมืองมนุษย์ไม่นานก็ขึ้นมาแล้ว เขาบอกว่าไม่นานอาตมาก็สงสัยเลยบอกว่าผู้ใหญ่พรมนี่ ๗๐-๘๐ ปีแล้วนะ เป็นคนเฒ่าคนแก่แล้วนะวันหนึ่งของเมืองสวรรค์นี่นานแค่ไหน เขาก็เลยบอกว่า ๑๐๐ ปีมนุษย์เป็นวันหนึ่งของเมืองสวรรค์ ก็ตอนนี้ผู้ใหญ่พรมเขาลงไปยังไม่ถึง ๑๐๐ ปีเลย ก็ยังไม่ถึงวันหนึ่งของสวรรค์ไม่ถึงครึ่งวันด้วยไม่นานเขาก็ขึ้นมา เขาบอกอาตมา

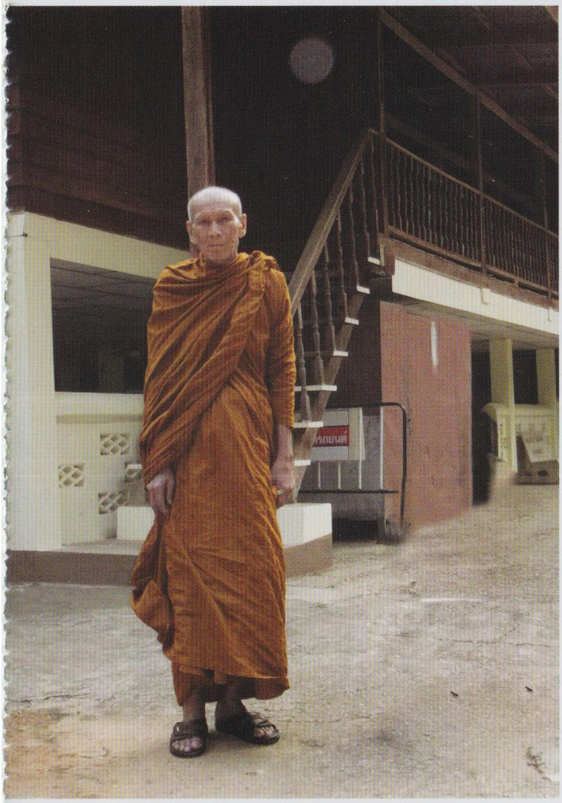
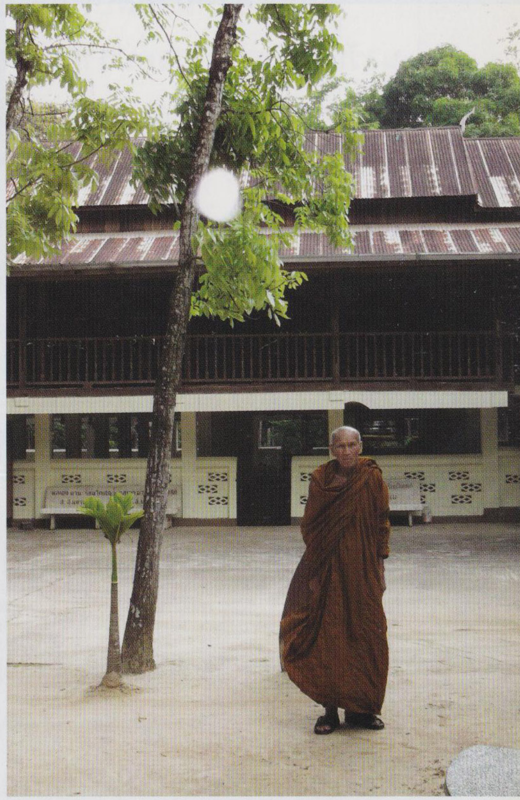

ศาลาที่กำนันพรหม ยายบุญมา รังษี เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงพาชาวบ้านสร้างที่วัดป่าบ้านขามเฒ่า

หลวงปู่เมตตาเดินทางไปวัดป่าบ้านขามเฒ่า เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๕

โลกมนุษย์เหม็นคาวยิ่ง

ตอนที่อาตมาสลบไปนั้นอาตมานุ่งผ้าอยู่ผืนเดียว พอเขามารับไปเมืองสวรรค์ปรากฏว่าอาตมาไม่ได้เอาผ้าครองไปด้วยคือผ้าไตรสามผืน มีสบง จีวร สังฆาฏิ พอตอนจะย้อนกลับมาที่เมืองมนุษย์อาตมาก็ไม่มีผ้าสามผืนนี้ ท่านห้ามไม่ให้พระสงฆ์ขาดผ้าสามผืนนี้เป็นเด็ดขาดไปไหนก็ต้องเอาไปด้วย ให้รักษาอย่าให้ล่วงราตรีล่วงคืน อาตมาก็เลยต้องขอกราบลาครูบาอาจารย์ที่ชักชวนขึ้นไปสวรรค์นั้น อาตมาบอกว่ากระผมไม่ได้เอาผ้ามา นี่ก็จะล่วงราตรีแล้วจะกลับลงไปเอาผ้าซะก่อน พออาตมาขอลาท่านก็ยกมือรับกันทุกองค์ อาตมาก็หันหน้าก้าวลงมาก้าวเดียวเท่านั้นตอนอยู่เมืองสวรรค์หอมมาก แต่พอก้าวลงมาก้าวเดียวเท่านั้นแหละเหม็นมาก คาวก็คาวเหม็นคาวหมดเลยเมืองมนุษย์เรานี่ลงมาแล้วทำไมมันถึงเหม็น เพราะวิญญาณเรามาเข้าร่างแล้ว ร่างเรามีแต่ซากของสัตว์ เพราะตั้งแต่เกิดมากินแต่ซากของปู ของปลาของเป็ดไก่ อาหารต่างๆ สัตว์น้อยสัตว์ใหญ่ฝังอยู่ในกายนี้ มีแต่ของเน่าของเหม็น มิน่าเทพบุตรเทวดาถึงไม่อยากมาอยู่เมืองมนุษย์นี้ เพราะมันเหม็นคาวถึงจะหมดบาปหมดบุญแล้ว แต่นี่เพราะมันเป็นบาปเป็นกรรมของเรา

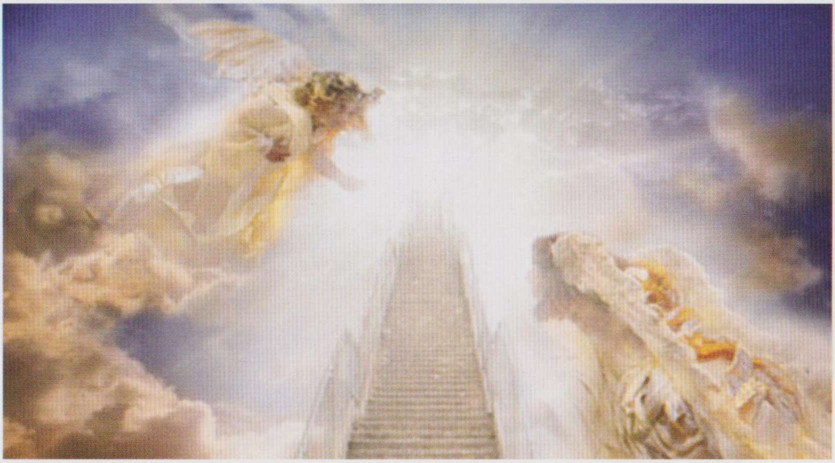
กลับสู่โลกมนุษย์

พอจิตอาตมากลับเข้ามาในธาตุในขันธ์แล้วนานเลยกว่าจะลืมตาเห็นแสงสว่างได้นี่ พอเห็นแสงสว่างแล้วจะยกเท้ายกมือขึ้นต้องพยายามยกอยู่นานจนเหงื่อไหล เพราะธาตุในร่างกายและชีพจรของเรามันยังเดินไม่สะดวกมันยังหมุนเวียนไม่รอบตัว พอมันรอบตัวแล้วก็ครองตัวพยุงตัวได้ ลุกขึ้นได้แล้วก็เลยลงไปสรงน้ำ เปลี่ยนผ้าเสร็จก็ได้ยินเสียงระฆังที่ครูบาอาจารย์ตีให้ลงทำกิจวัตร เท่านั้นแหละพอลงมาได้ทีนี้หายจากโศกเศร้าโศกาไม่กลัวตายวิตกวิจารณ์อะไรสักอย่างเลยความเหนื่อยความหิวความกระหาย ก็เลยกวาดตาดไปเรื่อยพอกวาดไปจนถึงพลาญวัดก็เห็นหลวงปู่สม ท่านก็มองหน้าอาตมาแล้วพูดว่า อ้าว...หน้าตาไม่เหมือนเดิมแล้ว มันเป็นยังไง หน้าตาไม่เหมือนคนธรรมดาเลยไม่เหมือนทุกวันที่เห็นมีตาขี้หูขี้ตา มองหน้าก็ไม่ได้ วันนี้แปลก

บอกเขาว่าลงมาจากสวรรค์ เขาหาว่าเพี้ยน

อาตมาก็เลยบอกว่าหลวงตากระผมเพิ่งลงมาจากเมืองสวรรค์ หลวงตาสิงห์ทอง (พระอาจารย์สิงห์ทอง ธัมมวโร) ได้ยินก็หาว่าอาตมาลายบ้า ไม่ได้กินข้าวหลายวันเพี้ยนแล้ว อาตมาก็ไม่ว่าอะไรก็กวาดตาดต่อ เพื่อนพระด้วยกันเขาก็มามองหน้าอาตมาแล้วก็พากันพูดว่า เป็นยังไงวันนี้ทำไมดูหน้าตาสดใสจัง ไม่มีขี้หูขี้ตาหรือเป็นเพราะไอ้คนนั้นมันหนีจากนี่แล้วถึงได้หน้าตาสดใสขึ้น หมายถึงเจ้าหน้าที่สันติบาลคนที่มาหาเรื่องอาตมา

พออาตมาทำกิจวัตรเสร็จแล้วหลวงปู่สมก็ตามอาตมาไปที่กุฏิ เพื่อถามเรื่องที่อาตมาบอกไปว่าเที่ยวสวรรค์มาพระทุกองค์ก็ตามกันไปเลย ทีนี้อาตมาก็เลยเล่าให้ฟัง หลวงตาสิงห์ทองที่หาว่าอาตมาบ้าก็ตามไปเหมือนกันตามไปทีหลัง หลังจากนั้นอีกไม่นาน คนในหมู่บ้าน (ผู้ใหญ่จูมน้องชายหลวงปู่จาม ตอนนั้นเป็นผู้ใหญ่บ้าน) ก็วิ่งมาบอกว่า โอย...เขามาเอาไปแล้วพวกที่มาใส่ร้ายป้ายสีครูบาอาจารย์ นี่ผมมาส่งข่าว ทางนี้อาตมาก็กำลังเล่าเรื่องกลับมาจากสวรรค์ให้เขาฟังอีก นี่แหละคือเรื่องที่อาตมาไปประสบมา

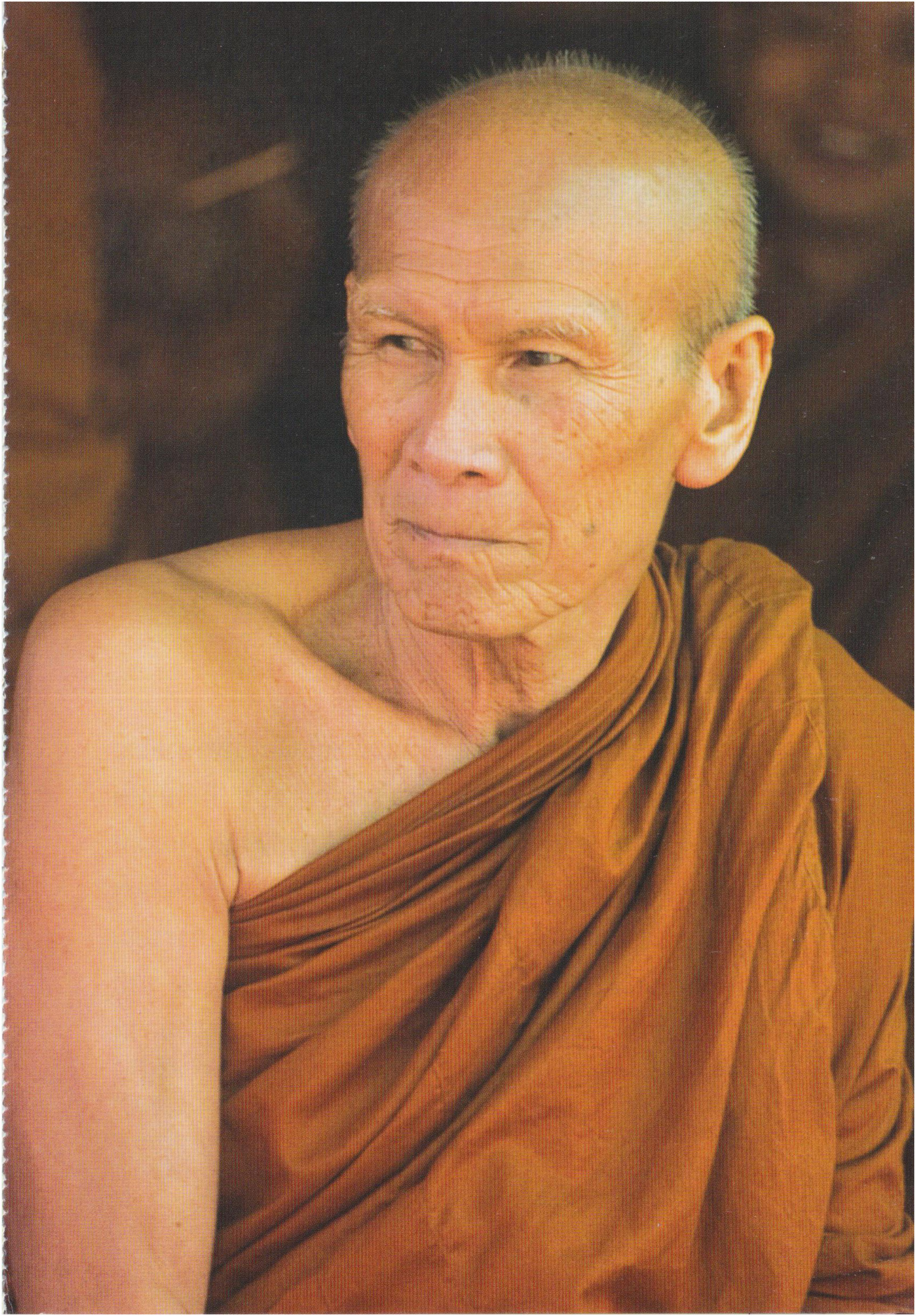
พวกที่ใส่ร้ายโดนจับและประหารชีวิต

พอเรื่องกลับไปที่มุกดาหารพวกนั้นก็โดนจับแล้วส่งไปที่เรือนจำบางขวาง เขาก็สืบสวนแต่ละคนๆ พระก็โดนสอบนะ เขาเอาพระเข้าไปสืบก่อนแล้วก็ตามด้วยญาติโยม สรุปแล้วเขาก็ประหารชีวิตมีโยม ๕๐ คนพระ ๖ องค์ ที่เรือนจำบางขวาง

อาตมาไม่ได้ก่อกรรมก่อเวรให้ร้ายคนอื่นบาปกรรมก็เลยกลับไปสนองเขาที่เขาว่า “อยากฆ่าเขา แต่ตัวตาย” นี่แหละแต่อาตมาก็ไม่ได้จองเวรจองกรรมผูกพยาบาทเขา อโหสิกรรมให้ทุกอย่าง ขออนุโมทนาส่วนบุญส่วนกุศลให้ ต่อไปก็อย่าให้มาผูกพันต่อกัน คุณงามความดีส่วนบุญส่วนกุศลที่อาตมาทำก็ขอให้ได้รับด้วยกัน อาตมาก็อธิษฐานให้เขา ทหารพญากรรมก็คือกรรมที่เขาทำไว้ตามสังหารเขาใครสร้างกรรมใดไว้ก็จะถูกทหารพญากรรมนี่แหละตามสังหาร

“การภาวนานี้ไม่ยาก แต่ว่าการให้ทานนี้ยากกว่า
ทำไมถึงยากกว่า เพราะมันได้ไปแสวงหาจึงมาทานได้
การภาวนานี้ไม่ได้แสวงหา มันอยู่กับเรา
แต่พวกเรานี่มองข้ามกาย”

หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ

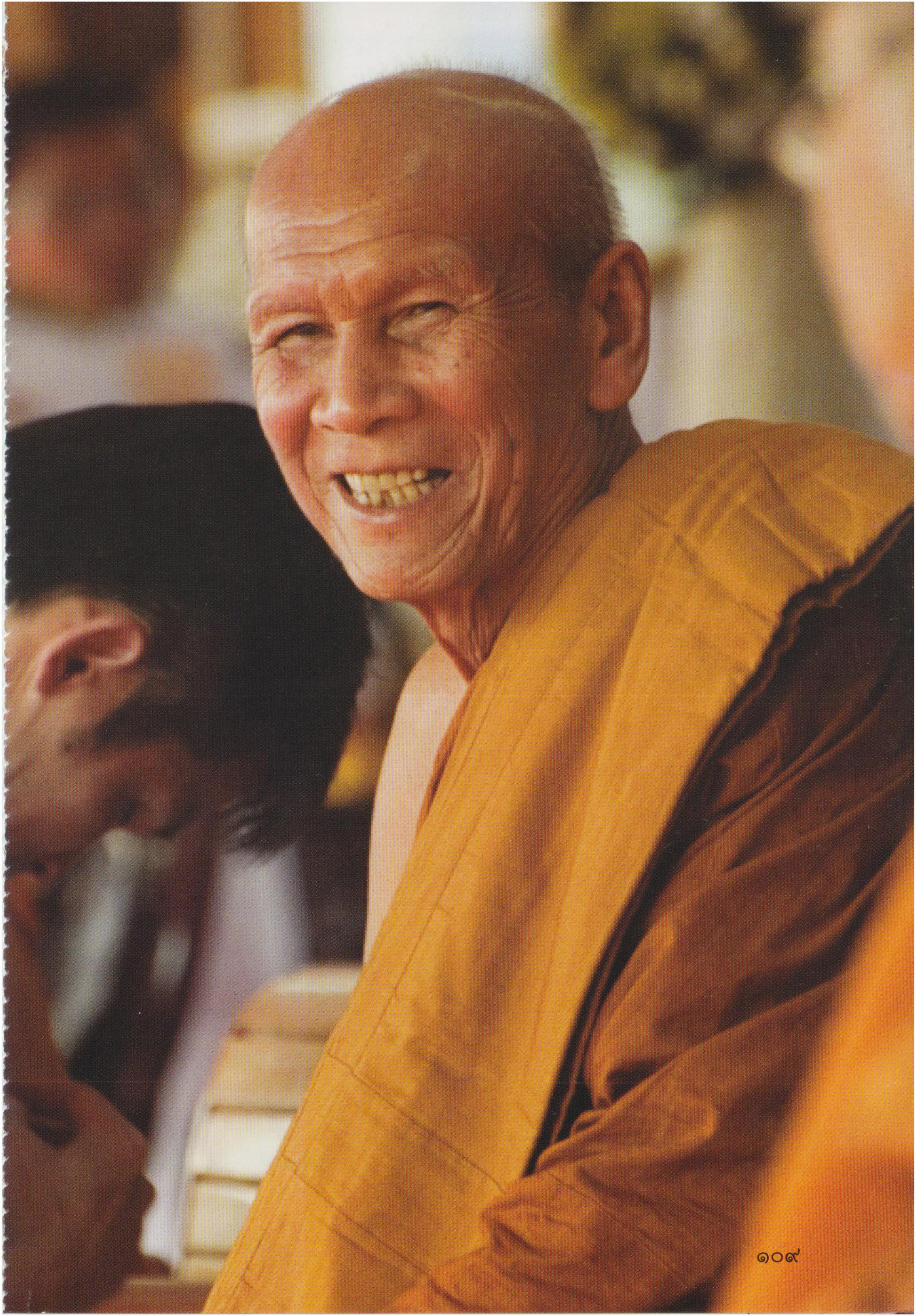
พรรษาที่ ๑๑-๔๖ (พ.ศ. ๒๕๐๖-๒๕๔๒)

จำพรรษาที่วัดจำปาศิลาวาส บ้านนาซอ อำเภอวานรนิวาส จังหวัดสกลนคร

ได้จำพรรษาที่วัดป่าบ้านนาซอ เพราะที่นี่อยู่ใกล้กับวัดหลวงตาแตงอ่อน กัลยาณธัมโม เพราะแต่ก่อนก็ได้เที่ยวแวะเวียนฟังเทศน์และเจอท่านเป็นประจำ อีกทั้งได้มีญาติโยมชาวบ้านนาซอ มีพ่อใหญ่จารย์พา กับพ่อใหญ่จารย์สาย และคณะชาวบ้านมานิมนต์ให้ท่านไปจำพรรษาที่บ้านนาซอ และทุกๆ หน้าแล้ง ทุกๆ ปีเมื่อมีเวลาหลวงปู่จะขึ้นไปพักภาวนาที่ภูลังกาเป็นประจำทุกปี ท่านได้จำพรรษาที่บ้านนาซอเป็นเวลา ๓๕ พรรษา และพัฒนามาเป็นวัดในปัจจุบันชื่อ **วัดจำปาศิลาวาส**

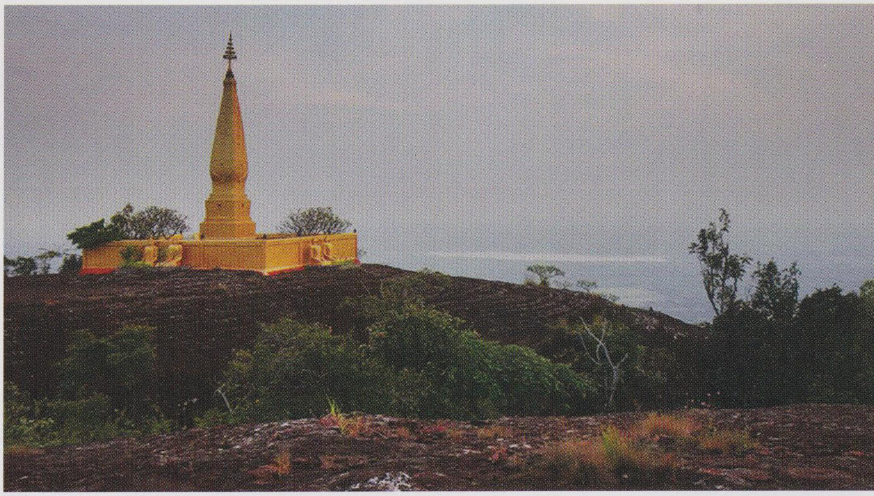
เทวดามาร่วมอนุโมทนา

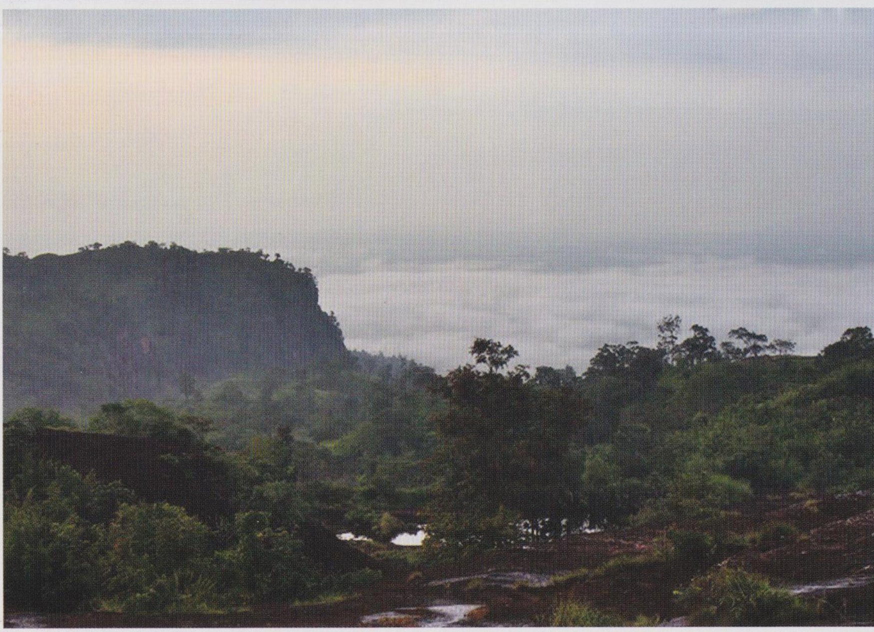
หลวงปู่เล่าว่า "วันหนึ่งเวลาประมาณเที่ยงใกล้จะไปหาบ่ายโมงหลวงปู่กำลังสร้างห้องน้ำ ใกล้จะเสร็จแล้ว อยู่ๆ ก็เกิดเหตุอัศจรรย์ได้ยินเสียงดังขึ้นมาในบริเวณวัด เสียงดังซวด มองไปเห็นพวกสัตว์ต่างๆ นั้นมาแต่ไหน มีหมูป่า อีแร้ง อีกา นกชนิดต่างๆ ตะขาบ แมงป่อง แมลงนานาชนิด กบ เขียด งู กิ้งก่า กระปอมเต้นไปเต้นมาในบริเวณนั้นเป็นหมื่นๆ ตัว เต้นอยู่ประมาณ ๕ นาทีก็วิ่งแตกกันเงียบหายไปในป่า เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เราก็มองดูอยู่เหมือนกัน สงสัยพวกเขามาอนุโมทนากับพวกเรา" นี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่วัดป่านาซอ ที่หลวงปู่เล่าให้ฟัง

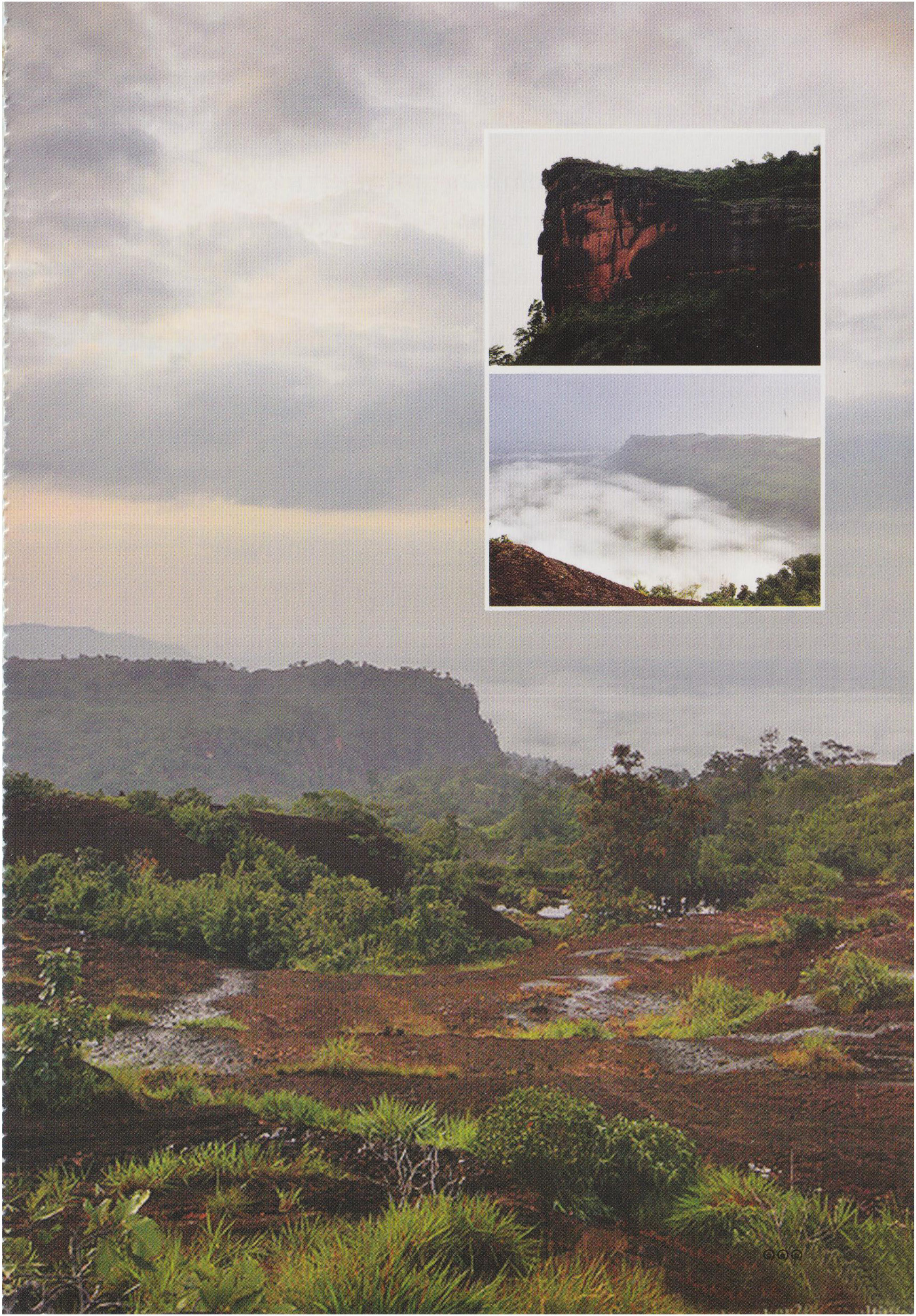

ภูลังกา

สถานที่หลวงปู่มักจะปลีกวิเวกไปภาวนาอยู่เป็นประจำในช่วงฤดูแล้ง

การสร้างสาธารณประโยชน์

หลวงปู่ได้จำพรรษาที่บ้านนาซอ เป็นเวลา ๓๕ พรรษา ท่านได้พาคณะญาติโยม ปฏิสังขรณ์ พัฒนาบุกเบิกสร้างวัด และพัฒนาสาธารณประโยชน์ ดังนี้

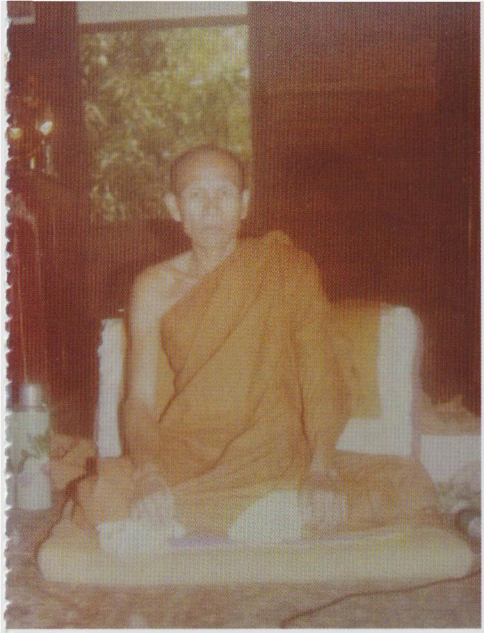
- **สร้างกุฏิ** จำนวน ๙ หลังโดยใช้ใต้ถุนกุฏิเป็นถังน้ำ ๑ หลัง เพื่อเก็บไว้ใช้รองรับน้ำฝน ด้วยการบริจาคหูหิ้วถังน้ำ (ฮวงคุกระแป๋ง) จากชาวบ้านมาทำเป็นเหล็กยึด ส่วนหินและทรายให้ชาวบ้านเอาเกวียนไปเก็บเอาที่แม่น้ำสงคราม

- **เจาะน้ำบาดาล** แต่ก่อนน้ำดื่ม น้ำใช้ชาวบ้านต้องเดินทางไปตักน้ำที่บ่อใกล้กับลำห้วย ห่างไกลหมู่บ้านประมาณ ๑ กม. แต่น้ำในบ่อไหลไม่ทัน ชาวบ้านต้องรอคิวทั้งวันทั้งคืน ใครไปก่อนก็ได้ก่อน ท่านได้เห็นความลำบากของชาวบ้าน จึงได้นำเครื่องมือเจาะน้ำบาดาล ให้นำไปเจาะ แทบทุกครัวเรือนมีน้ำบาดาลใช้ ไม่ว่าจะเป็นวัด บ้าน โรงเรียน สถานีอนามัย ตลอดจนบ้านใกล้เคียง เช่น บ้านกุดเรือน้อย กุดเรือใหญ่

- **สร้างห้องน้ำ** จำนวน ๓๐ ห้อง โดยแบ่งเป็นส่วนพระ ๑๐ ห้อง ส่วนโยม ๒๐ ห้อง

- **ถังเก็บน้ำฝน** ๒ ถัง

- **นำไฟฟ้าเข้าสู่หมู่บ้าน** ได้ไปติดต่อทางการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดอุดรธานี เนื่องจากทางราชการไม่มีงบประมาณในช่วงนั้น ท่านจึงพาชาวบ้านไปตัดเอาไม้ในป่า มาทำเป็นเสาไฟฟ้าจากอำเภอ

วานรนิวาส เข้าไปบ้านนาซอ ระยะทาง ๑๒ กม. จะต้องใช้เสาเกือบพันต้น ทำอยู่ปีกว่าๆ จนชาวบ้านแถบนั้นบอกว่าจะได้เก็บเห็ดตามเสาไฟฟ้าของหลวงปู่สรวงแน่ แต่ท่านก็ไปเรื่อยจนสำเร็จ ภายใน ๒ ปี ญาติโยมได้ทราบข่าว จังหวัดใกล้เคียง กรุงเทพฯ ต่างทยอยมาร่วมทำบุญ เพื่อร่วมอนุโมทนาด้วย

- **สร้างวิหารกึ่งอุโบสถ** ๑ หลัง กว้าง ๒๕ เมตร ยาว ๖๐ เมตร

- **บูรณะศาลาการเปรียญ** ๑ หลัง ๒ ชั้น กว้าง ๒๔ เมตร ยาว ๒๗ เมตร

- **สร้างตึกโรงพยาบาลอำเภอวานรนิวาส** ๑ หลัง กว้าง ๒๔ เมตร ยาว ๓๒ เมตร ๒ ชั้น

ฯลฯ

วิหารกึ่งอุโบสถ วัดจำปาศิลาวาส
สร้างเสร็จเมื่อปีพ.ศ. ๒๕๔๒

ศาลาหลังเก่า วัดจำปาศิลาวาส

บริเวณหน้าห้องน้ำ
ที่เกิดเหตุการณ์อัศจรรย์เทวดามาร่วมอนุโมทนา

กุฏิหลังแรก หลวงปู่สร้างที่วัดจำปาศิลาวาส

กุฏิหลวงปู่ เมื่อคราวอยู่จำพรรษาที่วัดจำปาศิลาวาส

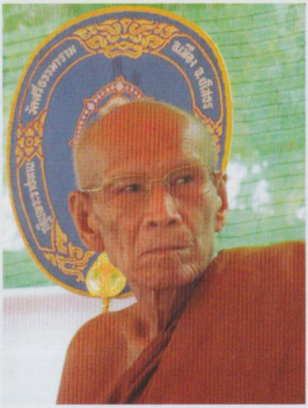

อาคารโรงพยาบาลวานรนิวาส
ที่หลวงปู่เมตตาสร้างร่วมกับศิษยานุศิษย์

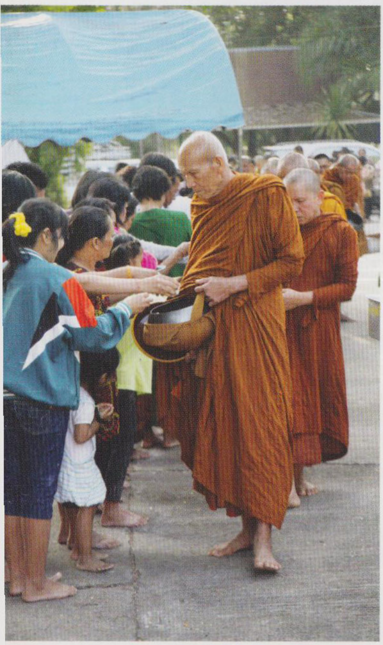
พรรษาที่ ๔๗-ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๔๓-ปัจจุบัน)

จำพรรษาที่วัดศรีฐานใน ตำบลศรีฐาน อำเภอป่าติ้ว จังหวัดยโสธร

ท่านได้กลับยังถิ่นมาตุภูมิ หลังจากไปอยู่แถบสกลนคร เกือบ ๔๐ ปี ในปี ๒๕๔๒ ท่านได้สร้างวิหารกึ่งอุโบสถ ฝังลูกนิมิตที่วัดจำปาศิลาวาส บ้านนาซอเรียบร้อยแล้ว คณะญาติโยม ลูกหลานชาวศรีฐาน ได้ไปกราบนิมนต์ท่านให้มาจำพรรษาที่วัดศรีฐานใน ในขณะที่ญาติโยมชาวบ้านนาซอยังเป็นห่วง อาลัยอาวรณ์ไม่อยากให้ท่านกลับไป แต่ด้วยความผูกพันที่มีต่อท่านจึงอยากให้ท่านกลับบ้านเกิด เพื่อสงเคราะห์และสร้างคุณประโยชน์ให้กับบ้านเกิดเมืองนอนของท่าน

คางคกเกือบร้อยมาร่วมอนุโมทนา

ขณะหลวงปู่มาจำพรรษาใหม่ๆ ประมาณช่วงฤดูฝน วันนั้นตอนเช้า หลวงปู่และพระภิกษุ สามเณร ได้ออกรับบิณฑบาตตามปกติไปจนสุดหมู่บ้านศรีฐาน และบิณฑบาตกลับมาใกล้จะถึงวัดอีกประมาณ ๑๐๐ เมตร ได้เห็นคางคกไม่รู้มาจากไหนทั่วทุกทิศทุกทาง กำลังเต้นมาหาหลวงปู่ขณะบิณฑบาต พอหลวงปู่เดินมาถึงบริเวณหน้าบ้านพ่อลี สู้สงคราม หมู่ที่ ๒ บริเวณที่ญาติโยมนั่งใส่บาตรอยู่ประมาณ ๕-๖ คน คางคกประมาณเกือบร้อยจากทั่วทุกทิศทุกทางมารวมกันที่บริเวณนั้นพอดีญาติโยมที่ใส่บาตรต่างก็ตกใจ แม่ใหญ่กาน ป้องกันหนึ่งในจำนวนผู้ใส่บาตรจึงกราบเรียนถามหลวงปู่ว่า ไม่เคยเห็นคางคกมากมายขนาดนี้มาก่อนจะเกิดเหตุร้ายดียังไง หลวงปู่และภิกษุที่ติดตามก็เห็นทุกรูป พระที่บิณฑบาตรด้วยก็บอกว่าไม่เคยเห็น หลวงปู่เลยพูดว่าไม่เคยเห็น แต่คงจะเป็นเหตุดีเป็นสิริมงคล ที่มีคางคกจำนวนมากมาร่วมอนุโมทนาด้วย พูดเสร็จหลวงปู่ก็เดินรับบิณฑบาตต่อไป คางคกทุกตัวได้ทยอยกลับแปลกที่แต่ละตัวมาทางไหนก็กลับทางนั้น ในชั่วนาทีสร้างความตกตะลึง และดีใจกับเหตุการณ์แก่ผู้มาใส่บาตรและญาติพี่น้องในคุ้มนั้นอย่างมาก เพราะไม่เคยเห็นมาก่อน

การสร้างสาธารณประโยชน์

หลวงปู่ได้จำพรรษาที่วัดศรีฐานในตั้งแต่ปีพ.ศ. ๒๕๔๓ เป็นต้นมา ท่านได้พาคณะญาติโยมปฏิสังขรณ์และพัฒนาสาธารณประโยชน์ ดังนี้

- **เทพื้นคอนกรีตซีเมนต์บริเวณวัด**
- **ก่อสร้างถังบรรจุน้ำ**

ขนาดเล็ก เส้นผ่าศูนย์กลาง ๔ เมตร จำนวน ๒ ถัง

ขนาดกลาง เส้นผ่าศูนย์กลาง ๖ เมตร จำนวน ๒ ถัง

ขนาดใหญ่ เส้นผ่าศูนย์กลาง ๑๐ เมตร จำนวน ๓ ถัง

- **ขุดเจาะบ่อบาดาล** ๕ จุด เพื่อสูบน้ำบรรจุเพื่อกระจายเข้าหมู่บ้าน
- **เดินระบบท่อประปา** สู่หมู่บ้านศรีฐาน ทั้ง ๖ หมู่
- **ต่อเติมระเบียงศาลาการเปรียญ** ไว้รับรองพุทธศาสนิกชนได้เป็นหลายพันคนในการทำกิจกรรมทางศาสนา และเมื่อฝนตกจะได้รองรับน้ำฝนเพื่อกระจายเข้าหมู่บ้าน ถือเป็นศาลาการเปรียญเก็บรองรับน้ำ
- **ต่อเติมที่พักผู้มาปฏิบัติธรรมแสวงบุญ** จำนวน ๘ ห้องใหญ่ พักได้หลายร้อยคน พร้อมห้องน้ำในตัว ห้องใหญ่ละ ๔ ห้อง
- **ต่อเติมโรงครัว** โดยมีลักษณะต่อเติมหลังคาออกมาคล้ายศาลาการเปรียญ โดยรับรองพุทธศาสนิกชนที่มาทำบุญ
- **สร้างห้องน้ำภายในวัด** จำนวน ๘๐ ห้อง
- **สร้างกุฏิ**

กุฏิรับรอง (กุฏิอนุสรณ์หลวงปู่เสาร์ กันตสีโล) ๑ หลัง

กุฏิใหญ่บูรณะจากกุฏิไม้เป็นกุฏิปูนซีเมนต์ ๔ หลัง พร้อมทางจงกรมในตัวชั้นบน

กุฏิเล็ก กรรมฐานเล็ก ๑๐ หลัง พร้อมทางจงกรมในตัวชั้นบน

- **สร้างรั้วกำแพงคอนกรีตรอบบริเวณวัด** จนแล้วเสร็จทั้งหมด

- **จัดซื้อที่ดินขยายเขตวัด**เพิ่มอีก ๕๔ ไร่

- ปลูกป่าเฉลิมพระเกียรติรวมใจภักดิ์ปลูกมเหสักข์-สักสยามมินทร์ ถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระชนมายุครบ ๘๔ พรรษา ตามโครงการอนุรักษ์พันธุกรรมพืช อันเนื่องมาจากพระราชดำริฯ และมูลนิธิอนุรักษ์พันธุกรรมพืชสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี

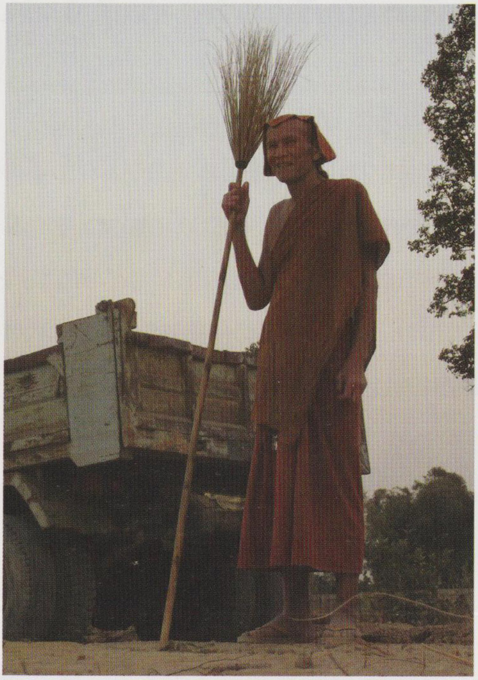
- **สมทบทุนก่อสร้างอาคารเรือนพักญาติ** โรงพยาบาลอำเภอป่าติ้ว รวมคณะศิษยานุศิษย์ ชาวบ้านศรีฐานร่วมใจกันสร้างโดยไม่เสียค่าแรงงานแต่อย่างใดจนแล้วเสร็จ ขนาดกว้าง ๑๐ เมตร ยาว ๔๐ เมตร

- **สนับสนุนปัจจัยสมทบสาธารณประโยชน์** เช่น สร้างต่อเติมอาคารโรงพยาบาลชุมชนศรีฐาน ตลอดจนพัฒนาโรงเรียนชุมชนบ้านศรีฐานและโรงเรียนใกล้เคียง

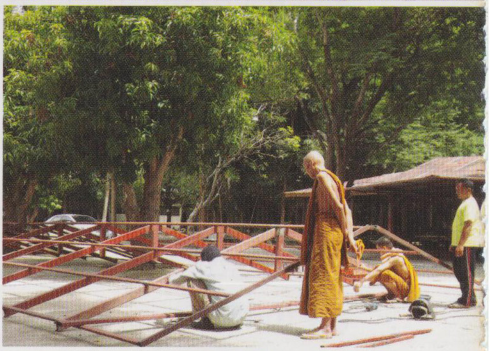
- **สนับสนุนถวายปัจจัยสมทบวัดใกล้เคียง** เช่น สมทบทุนสร้างอุโบสถและสร้างสาธารณประโยชน์วัดศรีพัฒนาราม วัดศรีฐานนอก วัดดงศิลาเลข วัดป่านิคมพัฒนาราม

- พาคณะญาติโยมรับเป็นเจ้าภาพสร้างเรือสแตนเลสข้ามแม่น้ำมูลเพื่อกราบนมัสการอัฐิธาตุ เจดีย์พิพิธภัณฑ์หลวงปู่เสาร์ กันตสีโล วัดดอนธาตุ จ.อุบลราชธานี ขนาดกว้าง ๒.๔๐ เมตร ยาว ๑๒ เมตร ฯลฯ

หลวงปู่ช่วงปลายปี ๒๕๕๕-๒๕๕๖

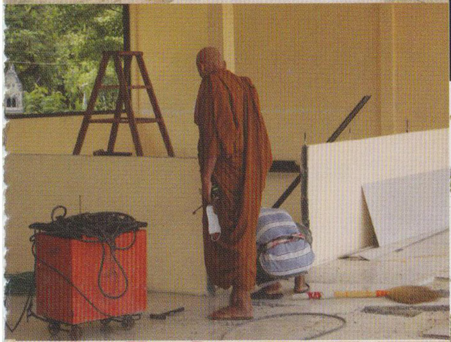

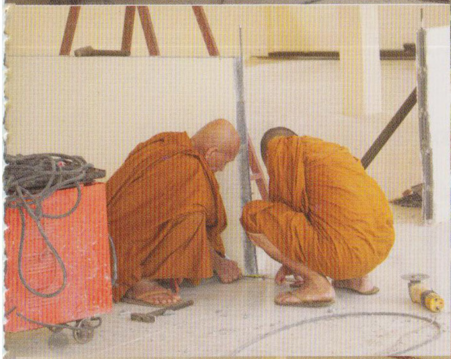

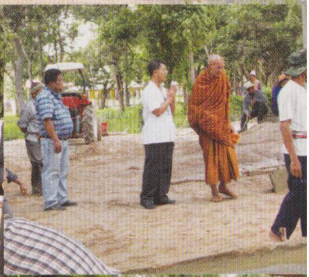
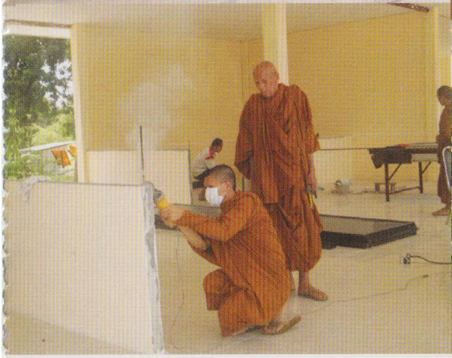
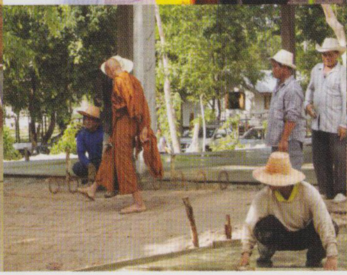

หลวงปู่เมตตาสร้างอาคารเรือนพักญาติ โรงพยาบาลป่าติ้ว

หลวงปู่กับระบบประปาหมู่บ้านศรีฐาน

ระบบประปาหมู่บ้านศรีฐาน โดยเริ่มแรกใช้น้ำจากบ้านนิคม ห่างจากบ้านศรีฐานประมาณ ๒ กิโลเมตร เนื่องด้วยบ้านศรีฐาน เป็นหมู่บ้านขนาดใหญ่ จึงทำให้น้ำไหลบ้างไม่ไหลบ้าง ขาดบ้าง บางครั้งไม่เพียงพอต่อความต้องการของชาวบ้าน หลวงปู่จึงเริ่ม สร้างถังน้ำ ระบบประปาเข้าสู่หมู่บ้าน ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๓ จากนั้น ได้สร้าง แท้งน้ำที่วัด โดยเริ่มจาก ถังเส้นผ่าศูนย์กลาง ๓ เมตร สูง ๑๐ เมตร ๒ ถัง เริ่มใช้น้ำจากในวัด โดยการใช้ระบบน้ำ บาดาลมาใช้ ต่อมาได้สร้างถังเส้นผ่า ศูนย์กลาง ๑๐ เมตร ๓ ถัง ไว้บริเวณวัดและได้สร้างถังเส้นผ่าศูนย์กลาง ๖ เมตร ๒ ถัง ไว้ที่ศาลาใหญ่ โดยได้สูบน้ำจากน้ำบาดาลกักเก็บในถังน้ำ แล้วส่ง เข้าหมู่บ้าน ประมาณ ๑๒๐๐ หลังคาเรือน เริ่มแต่ปีพ.ศ. ๒๕๔๖ จนถึงปัจจุบัน

จากนั้นเมื่อออกพรรษา ปี พ.ศ. ๒๕๕๕ หลวงปู่ได้ปรารภ กับคณะครู อบต. นายกอบต. ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ตลอดถึง ผู้นำ ในท้องถิ่น เพื่อที่จะดำเนินเรื่องการขอใช้ที่ สาธารณะประโยชน์ หนองกลาง ที่มีการขุดสระอยู่แล้วเล็กน้อย หลวงปู่จะเป็นผู้เมตตา ออกงบประมาณ ในการใช้จ่ายทั้งหมด เพื่อต้องการขุดสระน้ำ พัฒนาระบบน้ำประปา เข้าสู่หมู่บ้าน เพื่อป้องกันปัญหาการ ขาดแคลนน้ำของชาวบ้านศรีฐาน บางปีฝนแล้ง หรือบางครั้ง น้ำน้อย ก็ทำให้สูบน้ำประปาได้น้อยลง

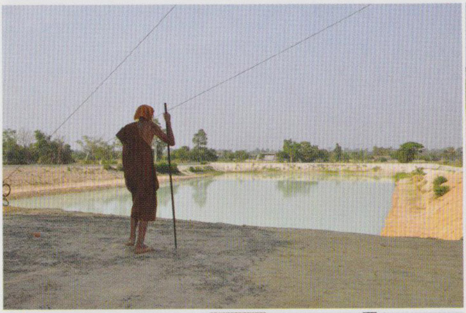
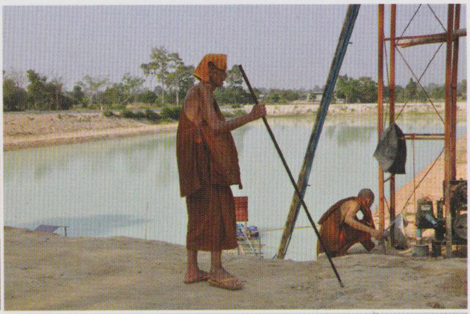
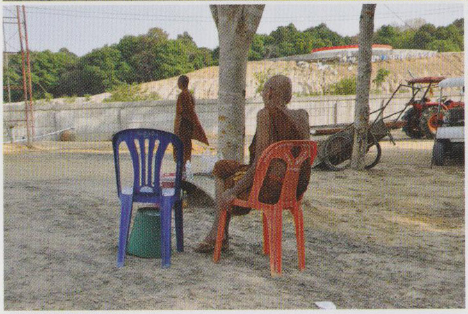
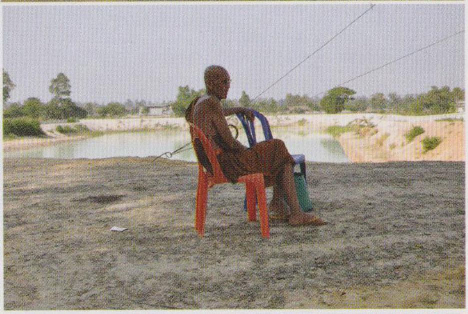
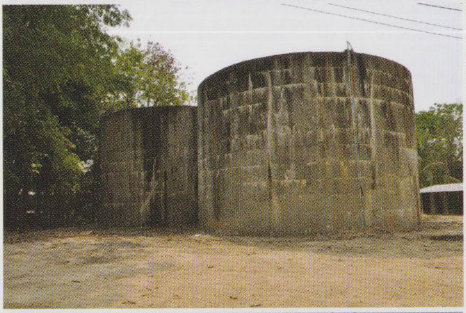
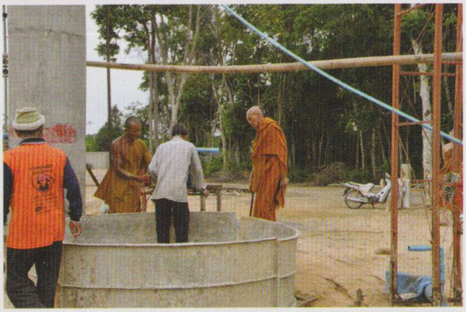
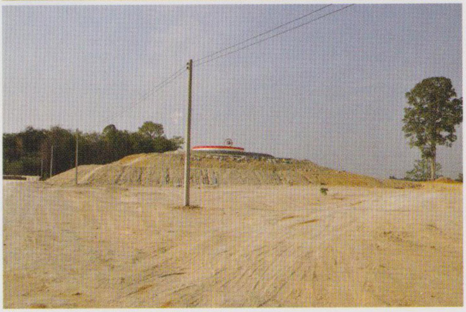

จากนั้นคณะดำเนินงาน ได้ติดต่อกับทางสำนักงานการประถมศึกษายโสธรเขต ๒ ดำเนินเรื่องเพื่อขอพิจารณาเนื้อที่ราชพัสดุหนองกลาง ๑๖ ไร่

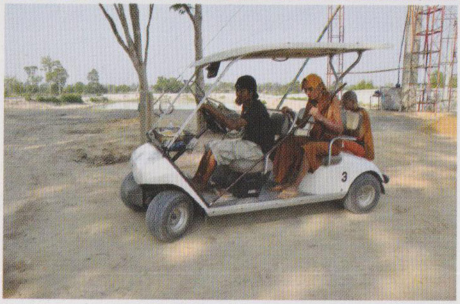
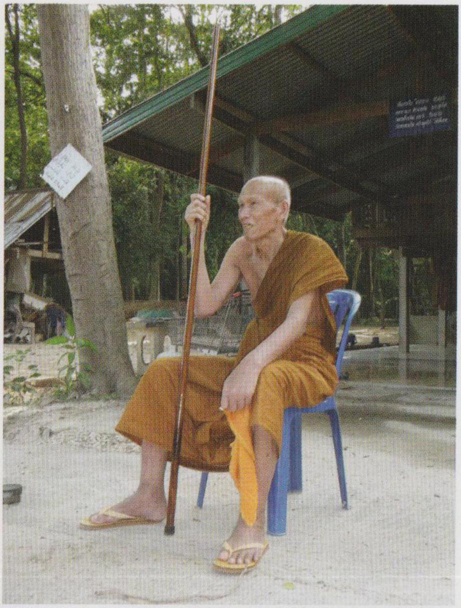
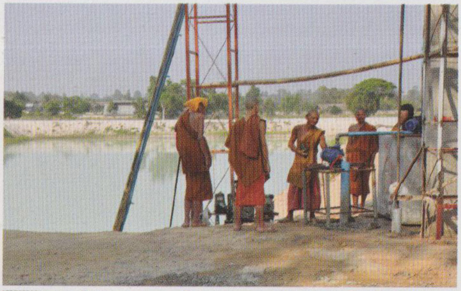
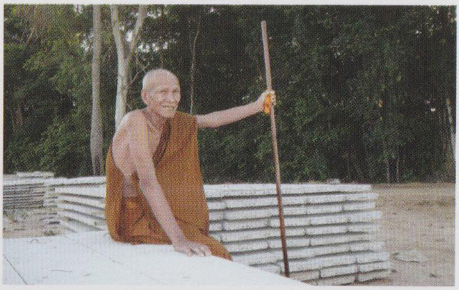
หลวงปู่จึงเมตตาให้ขุดสระน้ำ เรื่อยไปจากต้นเดือนธันวาคม ๒๕๕๕ เรื่อยไปจนถึงระหว่าง เดือนมิถุนายน ๒๕๕๖ จึงแล้วเสร็จ แต่ก็ยังมีการต่อเติม เรื่องของกำแพง กั้นล้อมรอบเนื้อที่ราชพัสดุหนองกลาง หลังจากขุดสระน้ำ แล้วหลวงปู่ได้นำดินทั้งหมดไปถมบริเวณที่ต่างๆภายในบริเวณวัดและทำเป็นภูเขาขนาดย่อม แล้วสร้างถังน้ำขนาดใหญ่ไว้ชั้นบน เส้นผ่าศูนย์กลาง ๑๐ เมตร เพื่อกักเก็บน้ำ จากนั้นได้ใช้ระบบแผงโซล่าเซลล์ พลังงานแสงอาทิตย์ ได้ใช้ดูดน้ำจากสระน้ำหนองกลาง ขึ้นแท้งน้ำที่ตั้งบนกองดินขนาดใหญ่บริเวณหลังวัดแล้งส่งน้ำเข้ามา ภายในวัดที่มีถังอยู่แล้ว ๗ ถังใหญ่ภายในวัด จากนั้นก็ส่งเข้าไปในหมู่บ้านศรีฐานเพื่อให้ชาวบ้านได้อุปโภค บริโภคต่อไป

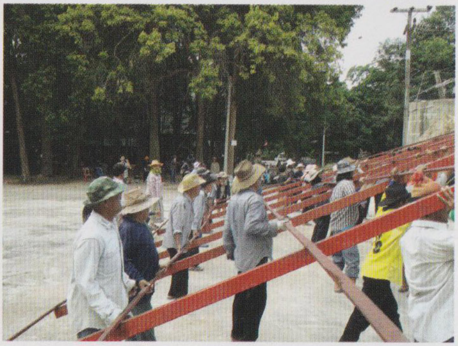

หลวงปู่ควบคุม ตรวจงานบริเวณสระน้ำ ปีพ.ศ. ๒๕๕๗

หลวงปู่ควบคุม ตรวจงานบริเวณสระน้ำ ปีพ.ศ. ๒๕๕๗

เจดีย์ศรีฐาน

เล่มที่ 571 เลขที่ 28523

วันที่ ๒๕ เดือน ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ได้รับเงินทูลเกล้าฯ ถวายโดยเสด็จพระราชกุศลตามพระราชอัธยาศัย

จาก

พระอธิการสรวง สิริปุญโญ

จำนวนเงิน ๔,๐๐๐,๐๐๐.- บาท (-สี่ล้านบาทถ้วน-)

และดำเนินการตามความประสงค์เรียบร้อยแล้ว

ปฏิบัติราชการแทน
เลขาธิการพระราชวัง

ผู้รับเงิน
นางสมสวัสดิ์ สีสังข์

เลขที่ 56/11050

วันที่ 22 พฤศจิกายน 2556

ทุนการกุศลสมเด็จพระเทพฯ

ทุนการกุศลสมเด็จพระเทพฯ

ได้รับเงินทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวาย

จาก

พระอธิการสรวง สิริปุญโญ

จำนวนเงิน 200,000.00 บาท

เหรัญญิก

กรรมการ

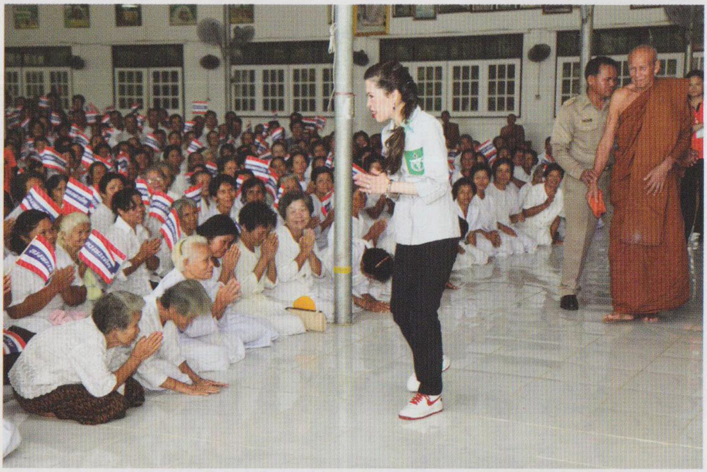
นำไปลดหย่อนภาษีได้ในปีที่บริจาค

นายประวัติ ถีถะแก้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดยโสธร นำหลวงปู่ พร้อมคณะเข้าเฝ้าฯ ถวายเงินเพื่อโดยเสด็จพระราชกุศลตามพระราชอัธยาศัย แด่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในโอกาสเสด็จออกแทนพระองค์ ณ ศาลาดุสิดาลัย สวนจิตรลดา เมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์อัครราชกุมารี
เสด็จเยือนวัดศรีฐานใน ช่วงเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

เจดีย์ศรีฐาน

หลวงปู่ในปัจจุบัน

ปัจจุบัน พ.ศ. ๒๕๕๗ หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ มีอายุ ๘๔ ปี พรรษา ๖๑ ผ่านแล้ว ยังพักอยู่ที่วัดศรีฐานใน บ้านศรีฐาน ตำบลศรีฐาน อำเภอป่าติ้ว จังหวัดยโสธร หลวงปู่เมตตาญาติโยมผู้ที่มาเข้ากราบนมัสการเสมอ โดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย โดยเฉพาะผู้ที่จะถามปัญหาธรรมะ หลวงปู่ยิ่งเมตตาพูดให้ฟังจนพอใจ หากจะให้หลวงปู่แสดงธรรม ส่วนใหญ่หลวงปู่จะพูดว่า "ไม่อยากพูด เหนื่อย พูดไปแล้วไม่มีใครทำ มีแต่อยากฟังเฉยๆ แต่ไม่ปฏิบัติ กว่าจะได้มาพูด โอ๊ย เกือบตาย" ส่วนใหญ่หลวงปู่จะไม่ค่อยเทศน์ และสุขภาพหลวงปู่เมื่อพูดแล้วในลักษณะการเทศน์จะรู้สึกเหนื่อย หลวงปู่เคยพูดว่า "ไม่ถูกกับไมค์ถ้าจับไมค์แล้วเหมือนกับมันดูดเสียงหมด พูดไม่ค่อยออก"

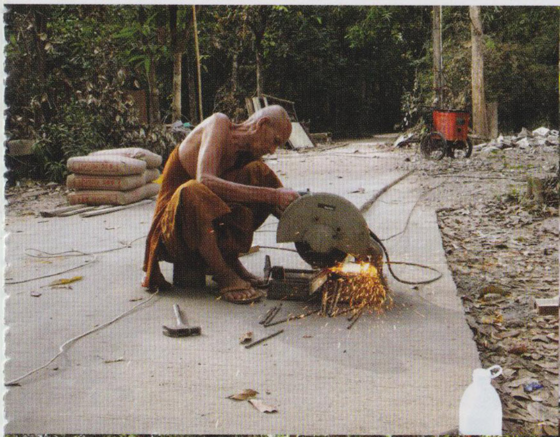
สุขภาพของหลวงปู่ยังถือว่ามีสุขภาพแข็งแรงดี สำหรับผู้มีอายุ ๘๔ ปีแล้ว สามารถคุมงานการก่อสร้างในวัด โดยหลวงปู่จะเป็นผู้ออกแบบเอง เดินตรวจชมบริเวณวัดทำงานได้ด้วยตนเอง เช่น ตัดเหล็กทำอะลูมิเนียม ซ่อมแซมเครื่องมือเองได้ แต่หลวงปู่ก็มักพูดว่า **"เหนื่อยแล้ว หรือมีแต่จะถอยหลัง ไม่เหมือนแต่ก่อน"** แต่ถึงอย่างไรคณะลูกหลานศิษยานุศิษย์ขออาราธนานิมนต์หลวงปู่อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร เป็นขวัญกำลังใจมีอายุยืนยาว เพื่อสงเคราะห์เมตตาศิษยานุศิษย์และลูกหลานอีกต่อไปตราบนานเท่านาน

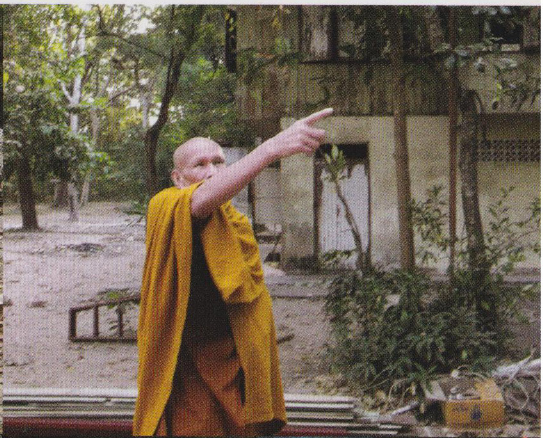

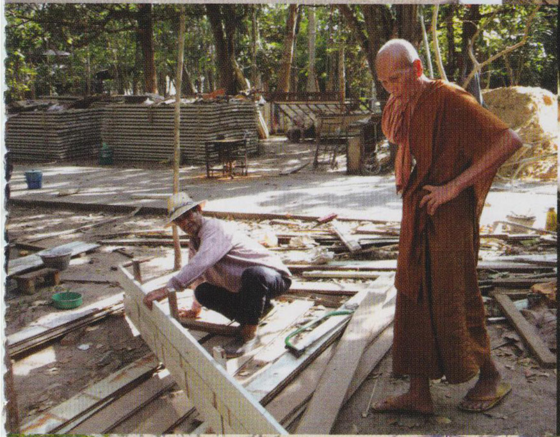

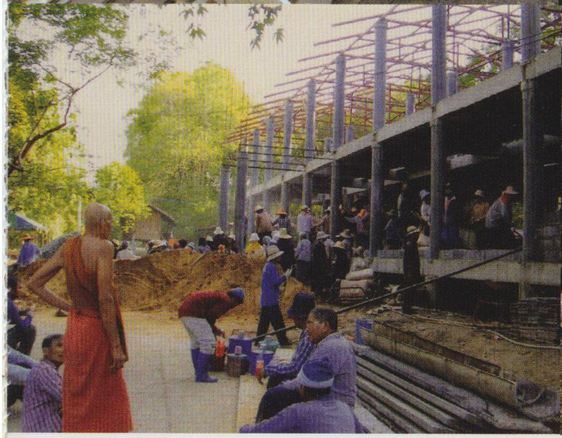
หลวงปู่ช่วงประมาณปีพ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๖

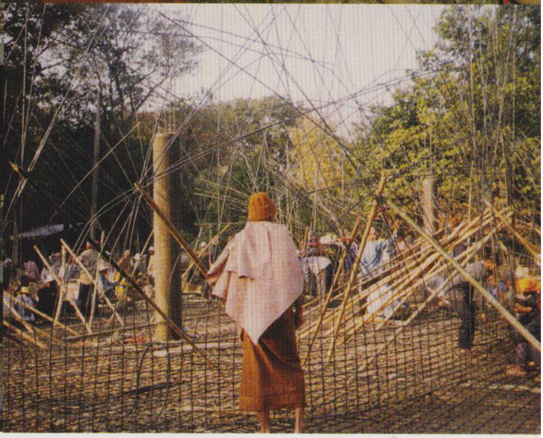

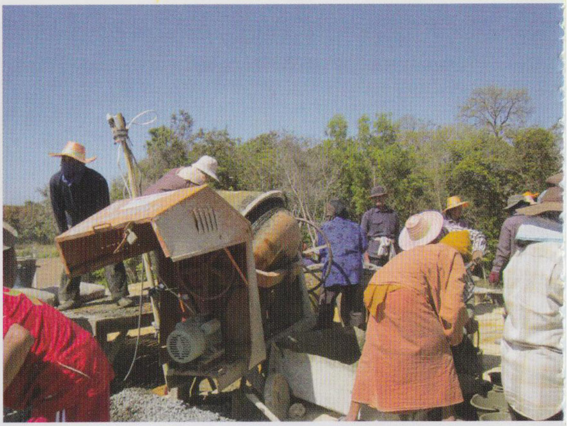

ความศรัทธา ความสามัคคีของชาวศรีฐาน

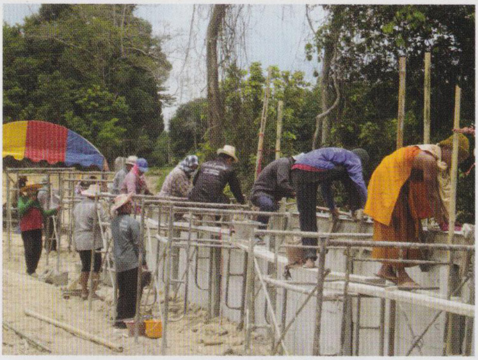
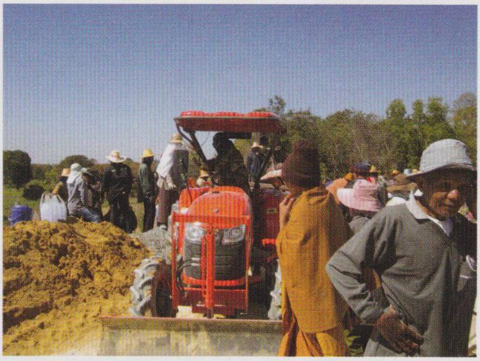
ความเมตตาต่อชาวบ้าน

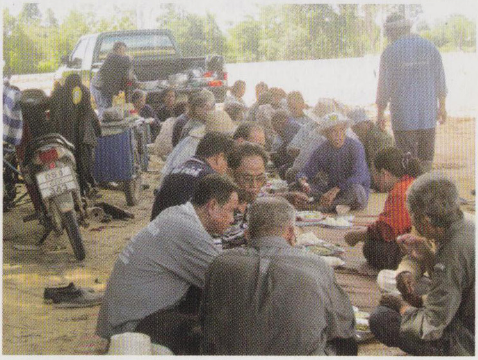
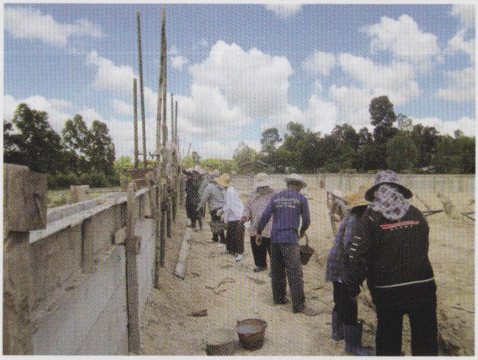
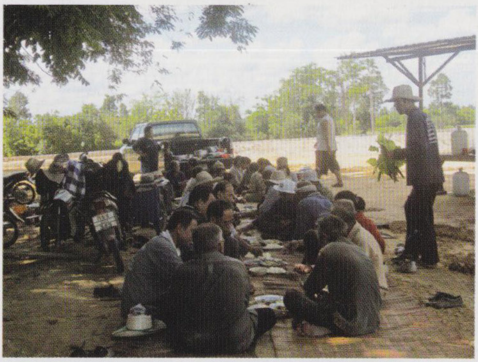
หลวงปู่ได้เมตตากลับจำพรรษาที่วัดศรีฐานในเพื่อโปรดชาวบ้าน ชาวจังหวัดยโสธรและพุทธศาสนิกชนที่ใกล้เคียง ด้วยเมตตาธรรมของหลวงปู่ ได้เริ่มวางแผนพัฒนาสร้างสิ่งต่างๆ ที่เป็นสาธารณประโยชน์ร่วมกับชุมชน เพื่อชาวบ้านทุกคนจะได้ใช้ประโยชน์ร่วมกันและทุกสิ่งที่หลวงปู่ได้เมตตาสร้างขึ้นมา โดยเริ่มจากการเทพื้นคอนกรีต ได้วางแผนระบบน้ำประปา โดยการสร้างถังน้ำเริ่มแรกโดยการใช้ในบริเวณวัด และพัฒนาเรื่อยไป จนกลายเป็นแหล่งน้ำของชุมชน โดยไม่มีการจ้างเหมาหรือจ่ายค่าแรงแต่อย่างใด เพราะความเมตตาต่อชาวบ้าน ช่วยให้ชาวบ้านมีความสามัคคี และมีส่วนร่วมในการก่อสร้าง ไม่ว่าจะเป็นการต่อเติมศาลา กุฏิ แท้งน้ำ พื้นคอนกรีต กำแพงวัด เป็นต้น

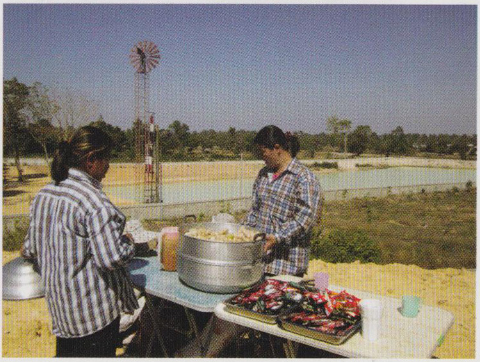
ส่วนค่าใช้จ่าย ทางวัดเป็นผู้จัดหาอุปกรณ์ ส่วนใหญ่ก็เกิดจากพุทธศาสนิกชนผู้ใจบุญที่เลื่อมใสในหลวงปู่โดยเมตตาออกค่าใช้จ่ายทั้งหมด ทางวัดก็มีการทำโรงทานในเรื่องของอาหาร น้ำดื่ม โดยทางวัดจะมีการจัดทำเพื่อให้ชาวบ้านที่มาช่วยงานได้รับประทาน โดยปกติจะมีการทำงานของหมู่ช่างอยู่เป็นประจำ หากเป็นงานที่ต้องใช้จำนวนคนมาก เช่น การเทปูนพื้นซีเมนต์คอนกรีต การปรับพื้นดิน การจัดงาน การปัดกวาดบริเวณวัด ก็จะมีการประกาศของผู้ใหญ่บ้านจะมีผู้คนมาช่วยเป็นร้อย ไม่ว่าเป็นคนหนุ่มหรือคนแก่ และหากใครมีเครื่องมือก็ให้เตรียมมาใช้งานด้วย บางครั้งผู้ที่มาช่วยงานมาก ทางวัดก็มีอุปกรณ์แต่ก็ไม่พอตามจำนวนคน

ที่ต้องการ รวมถึงการจักสานของใช้ในวัดและชุมชน เช่น เตียง โต๊ะตั้งโรงทาน เป็นต้น หลวงปู่ก็จะเป็นผู้เมตตาออกค่าใช้จ่าย โดยให้ชุมชนมีความร่วมมือให้มาช่วยกันจักสานที่วัด เมื่อสร้างแล้ว หลวงปู่ก็จะกวาดขันให้ช่วยกันดูแลรักษา สิ่งไหนที่ชำรุดก็ให้ช่าง ผู้ชำนาญมาช่วยซ่อมดูแล ให้เป็นสมบัติมรดกตกทอดของชุมชน อยู่ยาวนานชั่วลูกชั่วหลาน จะเห็นได้จากการสร้างสาธารณประโยชน์ ของหลวงปู่ ได้รับความร่วมมือจากชาวบ้าน ทั้งด้านทางแรงกาย และแรงใจ รวมถึงกำลังทรัพย์ของพุทธศาสนิกชนผู้เลื่อมใส ในหลวงปู่ ทั้งหมดนี้คือความเมตตาของหลวงปู่ต่อชาวบ้านศรีฐาน โดยไม่มีประมาณ

กิจวัตรประจำวันหลวงปู่

๐๕.๐๐ น. หลวงปู่จะตื่นจากจำวัด หรือบางครั้งหากมีอาการเหน็ดเหนื่อย หลวงปู่จะตื่นหลังจากตี๕แล้วแต่สุขภาพ ธาตุขันธ์ของหลวงปู่

๐๖.๐๐ น. หลวงปู่จะออกบิณฑบาต เนื่องจากอาการ วิงเวียน จึงได้นำบาตรมาตั้งไว้ที่ศาลาหอฉัน เพื่อให้ญาติโยมผู้เลื่อมใสได้ตักบาตรถวายหลวงปู่

๐๗.๐๐ น. หลวงปู่จะนั่งพักภาวนา พิจารณาธรรมที่กุฏิ หากมีญาติโยมมากราบ หรือมาถวายภัตตาหาร หลวงปู่จะเมตตาโปรดรับญาติโยม

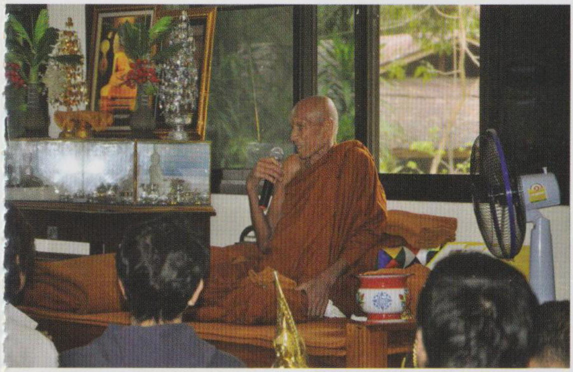
๐๘.๐๐ น. ช่วงเวลาที่ถวายภัตตาหารเช้าแด่หลวงปู่ หลวงปู่จะฉันภัตตาหารไปจนเสร็จ จากนั้นหลวงปู่ก็จะเมตตาโปรดรับญาติโยมที่มาราบนมัสการตอนเช้า ไปจนถึงประมาณ ๐๙.๓๐ น. จากนั้นก็จะเข้าจำวัด พักผ่อนธาตุขันธ์ หากวันอุโบสถ หลวงปู่ฉันเสร็จจะลงฟังบทสวดพระปาฏิโมกข์

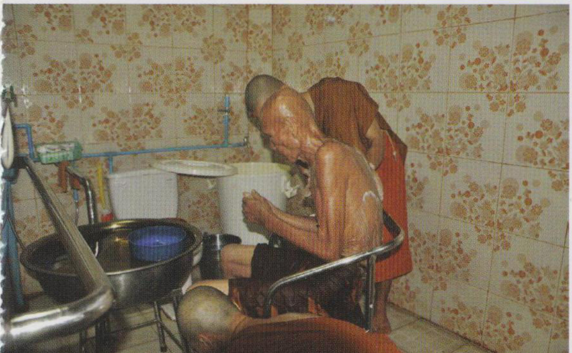

๑๔.๐๐ น. หลวงปู่ตื่นจากจำวัด จากนั้นก็ฉันน้ำปานะตามอัธยาศัย บางวันหากไม่เหนื่อย ก็จะนั่งรถกอล์ฟ หรือรถเข็นไปบริเวณวัดตรวจดูงานก่อสร้างต่างๆ หรือหากมีโยมมากราบนมัสการหลวงปู่จะเมตตา รับญาติโยมในช่วงเวลานี้เรื่อยไป

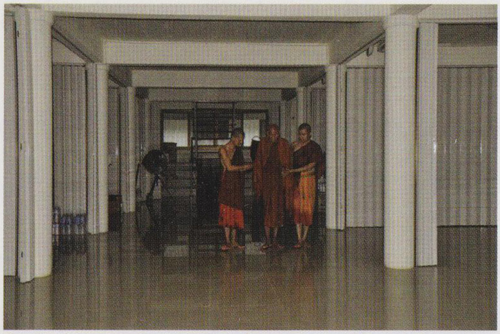
๑๗.๐๐ น. เป็นเวลาสรงน้ำถวายองค์หลวงปู่ หากมีญาติโยมมากราบนมัสการ หลวงปู่ก็จะโปรดญาติโยมสักระยะ

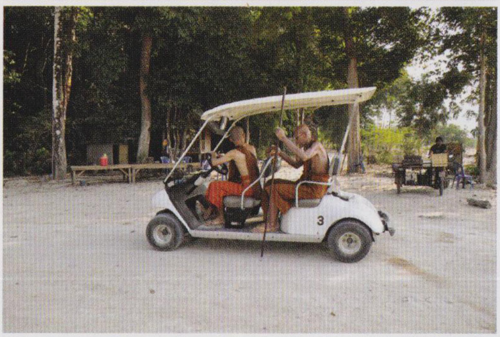

๑๘.๐๐ น. สรงน้ำเสร็จหลวงปู่จะเข้าพักผ่อน ถวายการนวดเส้น จากนั้นหลวงปู่ก็จะไหว้พระ ทำวัตรสวดมนต์ เจริญเมตตาภาวนา พักผ่อนธาตุขันธ์ เพื่อโปรดญาติโยมต่อไป

(บางครั้งอาจปรับเปลี่ยนเวลาตามแต่สุขภาพ ธาตุขันธ์หลวงปู่)

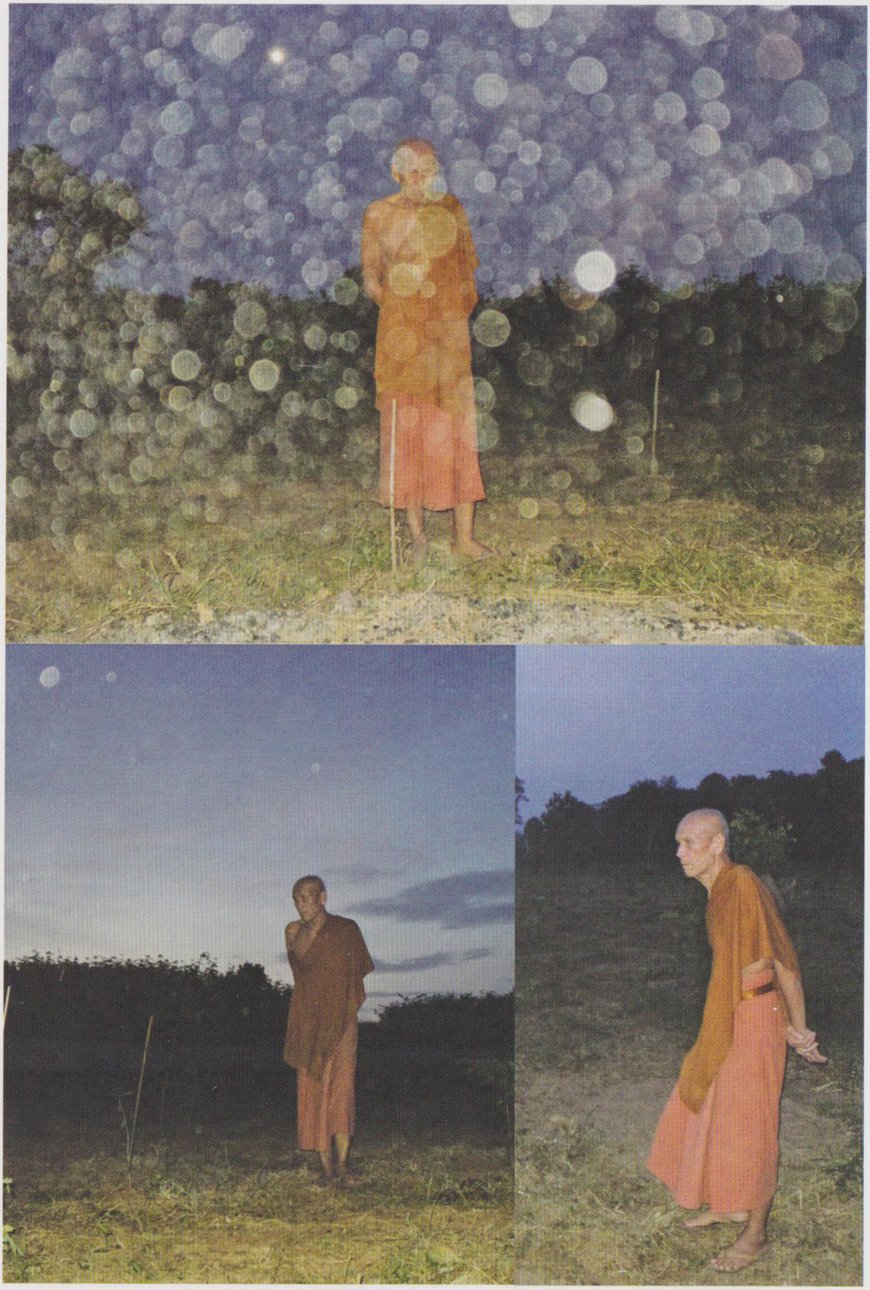

ญาติโยมที่ต้องการกราบนมัสการหลวงปู่ควรมาก่อนเวลา

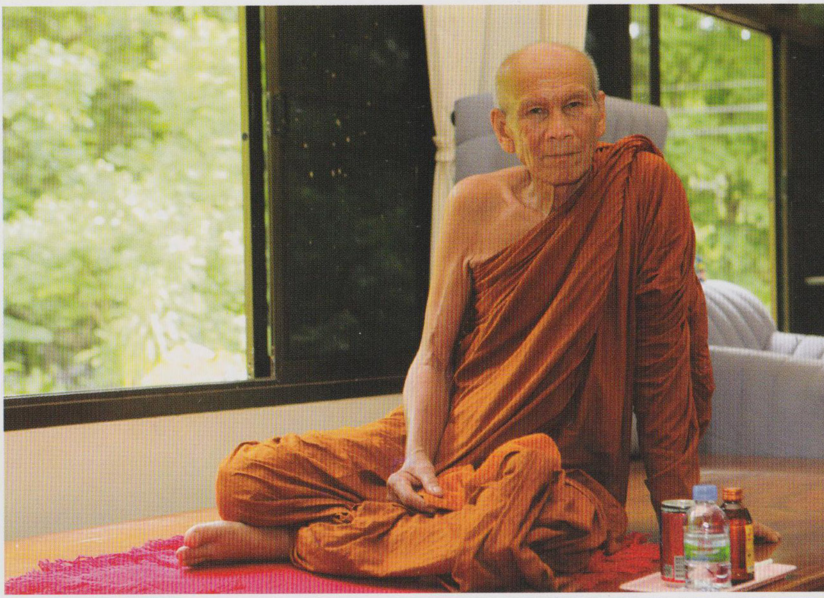
เช้า ๐๗.๐๐ - ๐๙.๓๐ น.

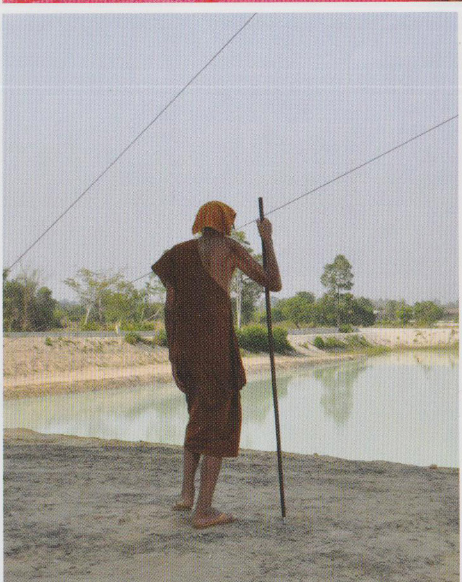
เย็น ๑๔.๓๐ - ๑๘.๐๐ น.

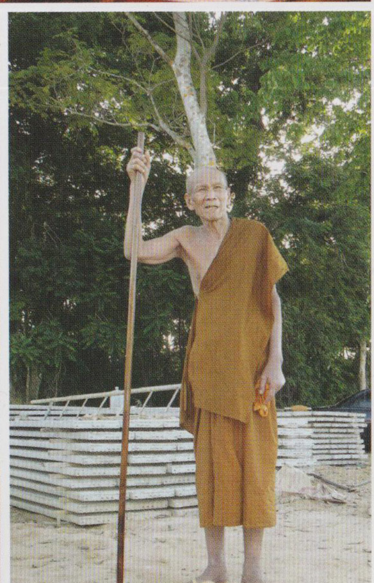
เพื่อรักษาธาตุขันธ์ สุขภาพขององค์หลวงปู่

หลวงปู่เมตตาเดินดูบริเวณสวนป่าไม้สักที่วัด เวลา ๑๗.๕๘ น. ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๔

บ้านศรีฐาน

วัดศรีฐานใน
วัดป่าศรีฐานใน

หมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง
หมู่ ๑ บ้านศรีฐาน

บ้านศรีฐาน

ประวัติบ้านศรีฐาน

เมื่อครั้งเวียงจันทน์ได้เกิดสงครามภายในขึ้น มีการสู้รบเพื่อแย่งชิงอำนาจซึ่งกันและกัน สงครามได้ขยายตัวไปอย่างกว้างขวางและสร้างความเดือดร้อนแก่ประชาชนผู้รักความสงบโดยรอบ ประชาชนผู้ประสบภัยสงครามจึงได้พากันอพยพข้ามฝั่งมาเป็นจำนวนมาก สันนิษฐานว่าประชาชนกลุ่มนี้ อาจเป็นกลุ่มที่นำโดยเจ้าพระวอ เจ้าพระตา โดยได้ทำการต่อสู้กับกองทัพทหาร บางครั้งสู้บางครั้งถอย จนมาถึงบริเวณหนองสระพังและได้เห็นพ้องกันเป็นสถานที่ที่มีความปลอดภัย อีกทั้งมีความสมบูรณ์ จึงได้สร้างหลักปักฐานจนกลายเป็นชุมชนขึ้นมา พร้อมกันนี้ก็ได้สร้างวัดดงศิลาเลขขึ้นมา (ปัจจุบันวัดป่าศิลาเลข ห่างจากบ้านศรีฐานเยื้องไปทางทิศตะวันออก ประมาณ ๒ กิโลเมตร) เพื่อเป็นศูนย์รวมของประชาชน

ในขณะนั้นมีชาวบ้านที่อพยพมาในครั้งนั้นชื่อ "ขุนศรี" ซึ่งมีฝีมือในการล่าสัตว์ โดยจะออกล่าสัตว์ตามสถานที่ต่างๆ เช่น หนองแสง หนองสระพัง หนองนา โดยเฉพาะที่หนองนานั้น มีสัตว์ป่าอยู่ชุกชุม เพราะเป็นสถานที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์มากกว่าที่อื่น ขุนศรีจึงได้สร้างที่พักใกล้บริเวณหนองนาเพื่อสะดวกในการล่าสัตว์ ต่อมาก็มีผู้ได้อพยพตามขุนศรีมาเป็นจำนวนมากจนกลายเป็นหมู่บ้านใหม่ขึ้นมา ชื่อว่า "บ้านศรีฐาน" โดยมีคำว่า "ศรี" มาจากชื่อของขุนศรี และคำว่า "ฐาน" มาจากถิ่นฐานที่มีความอุดมสมบูรณ์ จึงกลายเป็นหมู่บ้านศรีฐาน ในปัจจุบัน บ้านศรีฐานนี้ขึ้นกับตำบลศรีฐาน อำเภอป่าติ้ว จังหวัดยโสธร

วัดศรีฐานใน

ประวัติวัดศรีฐานใน

วัดที่ชาวบ้านศรีฐานได้สร้างขึ้นมาเพื่อเป็นศูนย์รวมน้ำใจของชาวบ้านนั้น ได้มีชื่อว่า "วัดศรีสะเกษ" ตามชื่อของวัดซึ่งอยู่ที่ชุมชนเก่าของตัวเองที่เวียงจันทน์ โดยให้พระครูอังวะเป็นเจ้าอาวาสปกครองวัดศรีสะเกษนี้เป็นวัดซึ่งหลวงปู่ฟ้ามืดเคยอยู่อาศัย และท่านมีประวัติเล่าขานกันมาเป็นที่อัศจรรย์มากมาย ในด้านทิศเหนือของวัดศรีสะเกษนั้นเป็นป่าแดงที่ขึ้นรกครึ้ม ต้นแดงมีลำต้นใหญ่โตเป็นที่อยู่ของฝูงลิงที่มาอยู่อาศัยมากมาย ชาวบ้านเรียกบริเวณนี้ว่าดอนปู่ตา เป็นสถานที่เคารพยำเกรงของชาวบ้านมาก คราใดที่เกิดลมพายุพัดแรง ฟ้าฝนวิปริตหรือชาวบ้านเกิดการเจ็บไข้ได้ป่วยก็จะเชื่อว่าปู่ตานั้นพิโรธ จึงจะต้องหาอาหารหวานคาวเครื่องเซ่นสรวงบูชามาเซ่นสรวงบูชาปู่ตาจึงจะหายพิโรธ ถ้าไม่ทำเช่นนั้นปู่ตาจะพิโรธดลบันดาลให้เกิดเหตุเลวร้ายกว่านี้ ต่อมาเมื่อพ.ศ. ๒๔๖๙ พระอาจารย์สิงห์ ขันตยาคโม และพระอาจารย์มหาปิ่น ปัญญาพโล ซึ่งเป็นพระกรรมฐานได้จาริกแสวงบุญมายังหมู่บ้านศรีฐาน ท่านและคณะได้หยุดพักและปักหลักอยู่บริเวณดอนปู่ตา และได้อบรมสั่งสอนชาวบ้านให้ยึดเอาพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งแทนที่จะเคารพปู่ตา

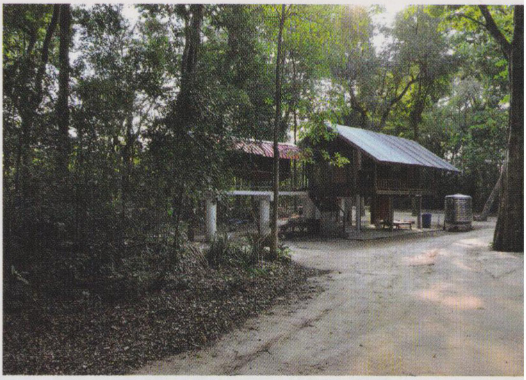
ชาวบ้านได้มีจิตศรัทธามากยิ่งขึ้น จึงตั้งวัดขึ้นอีกเป็นวัดป่าที่ดอนปู่ตา ในขณะนั้นที่วัดศรีสะเกษมีพระจำพรรษา ๑ รูป หลวงปู่แสงผู้เป็นเจ้าอาวาส และท่านได้เกิดความเบื่อหน่ายในเพศบรรพชิตจึงได้ลาสิกขามาครองเพศฆราวาส เมื่อเจ้าอาวาส

วัดศรีสะเกษลาสิกขาไปแล้ว วัดศรีสะเกษจึงไม่มีพระภิกษุสามเณรจำพรรษา ชาวบ้านจึงเห็นว่าสมควรจะรวบรวมวัดนี้ให้เป็นวัดเดียว เพราะมีบริเวณอยู่ใกล้กันสะดวกในการทำบุญและประกอบพิธีกรรมทางศาสนา ดังนั้นวัดศรีสะเกษและวัดป่าที่ตั้งอยู่บริเวณดอนปู่ตาจึงรวมอาณาเขตเป็นวัดเดียวกันตั้งแต่นั้นมา อยู่ต่อมาบ้านศรีฐานได้เพิ่มประชากรมากขึ้น มีการขยับขยายบ้านเรือนออกไป เพิ่มปริมาณหลายหลังคาเรือน ขุนกำจัดกระจายพาลกำนันตำบลกระจายและชาวบ้านจึงมีความคิดเห็นรวมกันว่าสมควรที่จะสร้างวัดขึ้นมาอีกแห่งหนึ่งเพื่อความสะดวกในการทำบุญของชาวบ้าน จึงพากันเลือกบริเวณที่จะสร้างวัด ได้บริเวณใกล้หนองหว้าใต้ เป็นบริเวณสร้างวัด ตั้งชื่อวัดใหม่ว่าวัดจันทรรังษีต่อมาชาวบ้านเรียกกันใหม่ว่าวัดศรีฐานนอกจนติดปาก และวัดศรีสะเกษ เรียกว่า "วัดศรีฐานใน" ดังนั้นวัดศรีฐานในจึงเริ่มเรียกมาตั้งแต่ปีพ.ศ. ๒๔๗๕ ตั้งแต่ก่อสร้างวัดศรีฐานนอกตลอดมาจนถึงทุกวันนี้

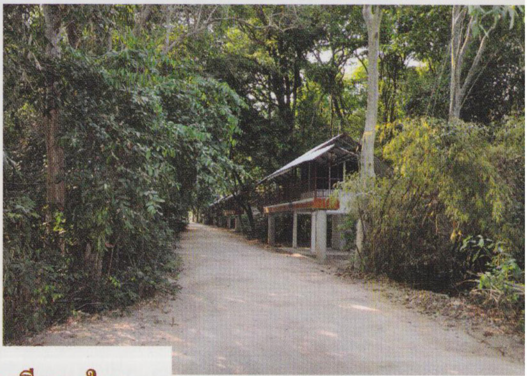
ลำดับเจ้าอาวาส

หลวงปู่บุญช่วย ธัมมวโร	พ.ศ. ๒๔๙๒-๒๔๙๙
พระเทพสังวรญาณ (พวง สุขินทริโย)	พ.ศ. ๒๔๙๙-๒๕๑๐
พระราชสุทธาจารย์ (สมดี อชิโต)	พ.ศ. ๒๕๑๑-๒๕๓๖
หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ	พ.ศ. ๒๕๔๓-ปัจจุบัน

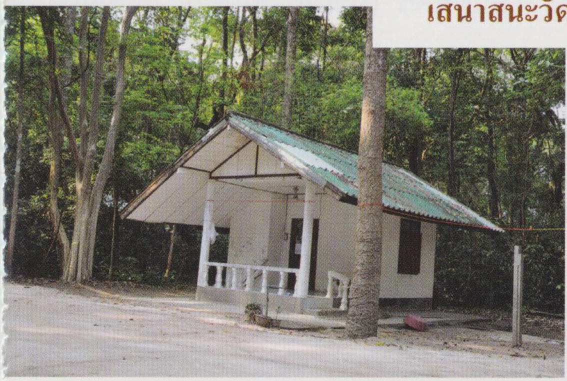

เสนาสนะวัดศรีฐานใน

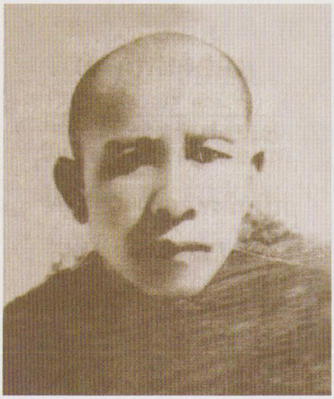

นับตั้งแต่คณะพระกรรมฐานซึ่งนำโดยท่านพระอาจารย์สิงห์ ขันตยาคโม ได้ให้การอบรมธรรมะแก่ชาวบ้านในกาลนั้นเป็นต้นมา จากนั้นได้มีลูกหลานชาวบ้านศรีฐานออกบวชปฏิบัติภาวนาสืบๆ กันมาจำนวนมากจนถึงปัจจุบัน ครูบาอาจารย์ชาวบ้านศรีฐาน ผู้เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง เป็นต้นว่า

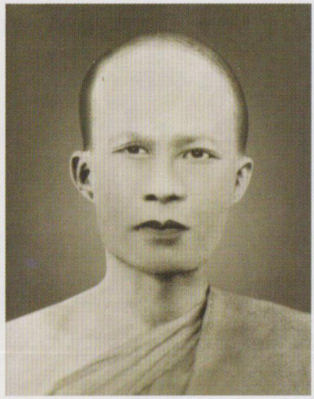
ท่านพระอาจารย์สมุห์สิงห์ สีหนาโท
(พระอาจารย์รูปแรกของพระอาจารย์สิงห์ทอง ธัมมวโร) (มรณภาพแล้ว)
หลวงปู่บุญช่วย ธัมมวโร
วัดศรีฐานใน อ.ป่าติ้ว จ.ยโสธร (มรณภาพแล้ว)
พระอาจารย์สอ สุมังคโล
มรณภาพที่วัดป่าบ้านหนองผือแล้ว
พระอาจารย์สิงห์ทอง ธัมมวโร
วัดป่าแก้วชุมพล อ.สว่างแดนดิน จ.สกลนคร (มรณภาพแล้ว)
หลวงปู่เพียร วิริโย
วัดป่าหนองกอง อ.บ้านผือ จ.อุดรธานี (มรณภาพแล้ว)
พระเทพสังวรญาณ (พวง สุขินทริโย)
วัดศรีธรรมาราม อ.เมือง จ.ยโสธร (มรณภาพแล้ว)
หลวงปู่บุญเพ็ง เขมาภิรโต
วัดถ้ำกลองเพล ต.โนนทัน อ.เมือง จ.หนองบัวลำภู
หลวงปู่บุญมา สุชีโว
วัดป่าสามัคคีสิริมงคล (วัดป่าสุขเกษม) อ.เมือง จ.หนองบัวลำภู
หลวงปู่ทองดี วรธัมโม
วัดป่านิคมวนาราม อ.ป่าติ้ว จ.ยโสธร (มรณภาพแล้ว)
หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ
วัดศรีฐานใน อ.ป่าติ้ว จ.ยโสธร

พระครูสังฆรักษ์คำพอง (น้อย) ปัญญาวุโธ
วัดป่านานาชาติ เมืองอัลดี้ รัฐเวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา
หลวงปู่อุ่นหล้า ฐิตธัมโม
วัดป่าแก้วชุมพล อ.สว่างแดนดิน จ.สกลนคร
พระครูพิเชฏฐ์สารคุณ (ประเสริฐ ปวัฑฒโน)
วัดศรีพัฒนาราม อ.ป่าติ้ว จ.ยโสธร (มรณภาพแล้ว)
พระครูสังวรศีลวัตร (บัว สันตจิตโต)
วัดเนรมิตวนาราม อ.เมือง จ.ยโสธร (มรณภาพแล้ว)
หลวงปู่จวน โชติธัมโม
วัดป่านิคมวนาราม อ.ป่าติ้ว จ.ยโสธร (มรณภาพแล้ว)
พระครูวินัยปัญญาคุณ (บัวทอง อัตตทันโต)
วัดอรัญญวิเวก อ.บ้านดุง จ.อุดรธานี
พระอาจารย์หนูทับ ธัมมปทีโป
วัดป่าแก้วชุมพล อ.สว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร
พระอาจารย์จิตจำลอง ธัมมปาโล
วัดป่าบ้านบ่อร้าง อ.สว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร
หลวงปู่ทองสี กตปุญโญ
วัดป่าสุทธิมงคล อ.ป่าติ้ว จ.ยโสธร (มรณภาพแล้ว)
หลวงปู่สอน ปัญญาวโร
วัดป่าภูคันจ้อง อ.บ้านผือ จ.อุดรธานี (มรณภาพแล้ว)
พระอาจารย์อุดร วัฑฒโน
วัดป่ากุสลธโร อ.ภูเรือ จ.เลย
หลวงปู่เบ็ง กัลยาโณ
วัดป่าแก้วชุมพล อ.สว่างแดนดิน จ.สกลนคร

ครูบาอาจารย์ชาวบ้านศรีฐาน ผู้เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง

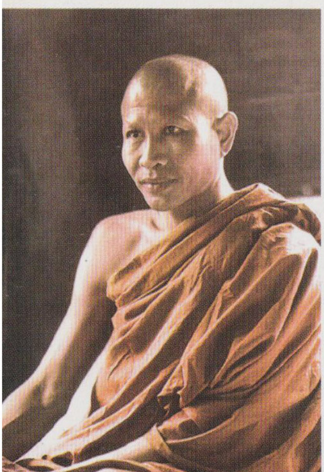
พระอาจารย์สิงห์ สีหนาโท

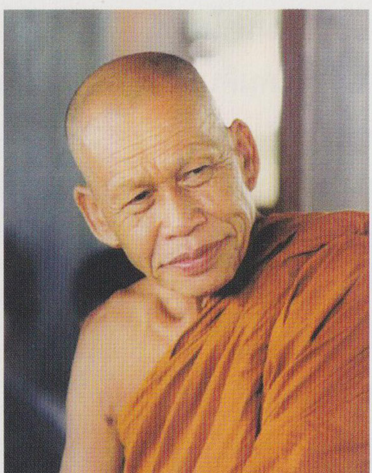
พระอาจารย์บุญช่วย ธัมมวโร

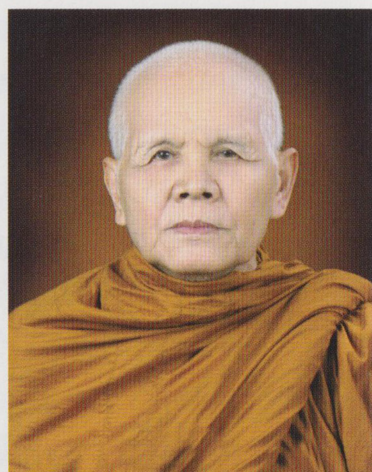
พระอาจารย์สอ สุมังคโล

พระอาจารย์สิงห์ทอง ธัมมวโร

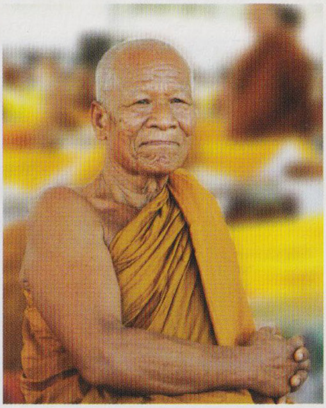

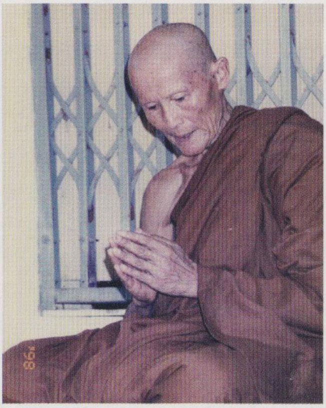
หลวงปู่เพียร วิริโย

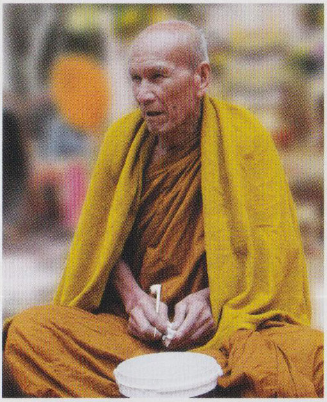

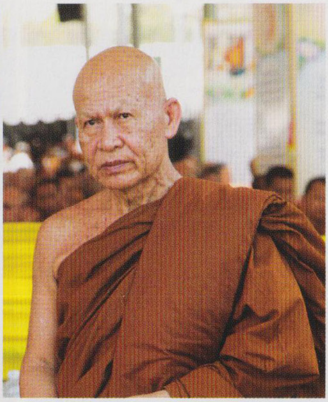
หลวงปู่พวง สุขินทริโย

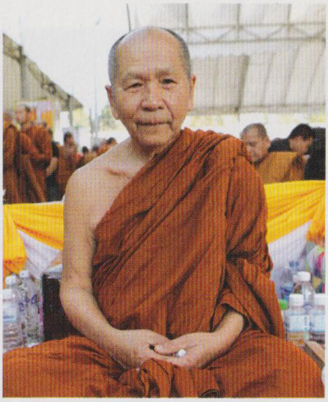

หลวงปู่บุญเพ็ง เขมาภิรโต

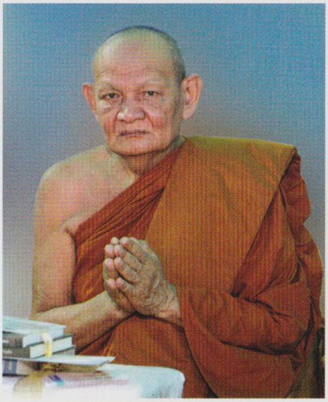

หลวงปู่บุญมา สุชีโว

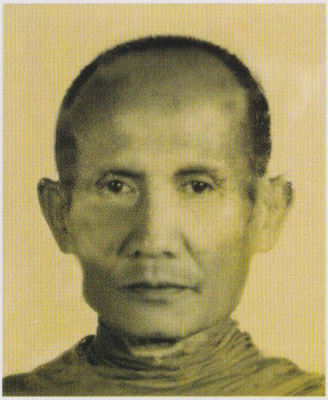

หลวงปู่ทองดี วรธัมโม

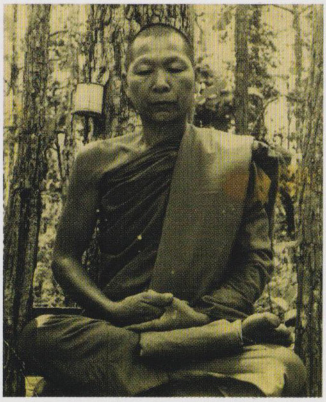

หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ

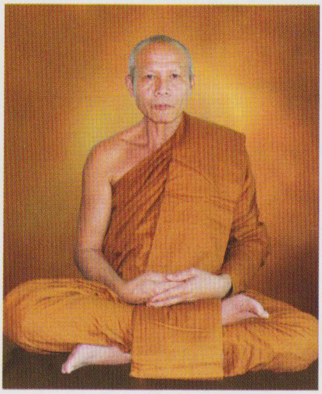

หลวงปู่คำพอง (น้อย) ปัญญาวุโธ

หลวงปู่อุ่นหล้า ฐิตธัมโม

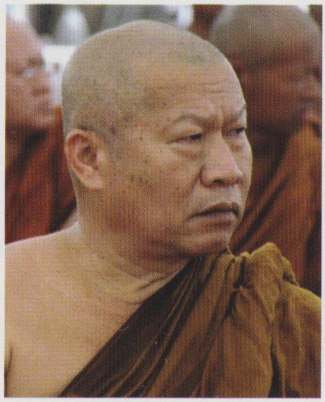

หลวงปู่ประเสริฐ ปวัฑฒโน

หลวงปู่บัว สันตจิตโต

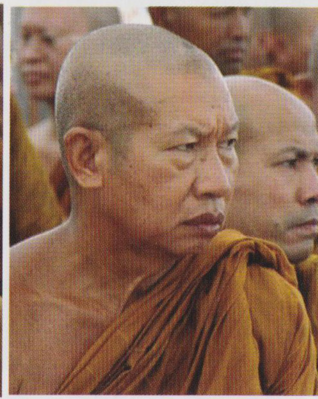

หลวงปู่จวน โชติธัมโม

หลวงปู่บัวทอง อัตตทันโต

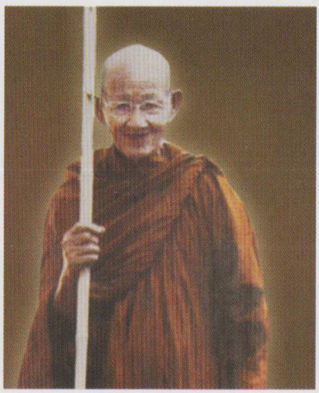
พระอาจารย์หนูทับ ธัมมทีโป

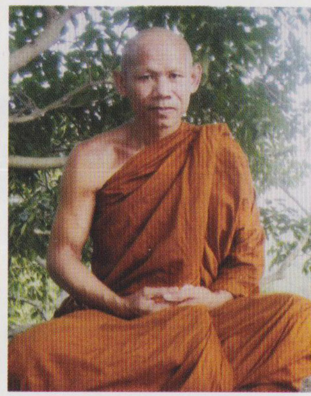
พระอาจารยย์จิตจำลอง ธัมมปาโล

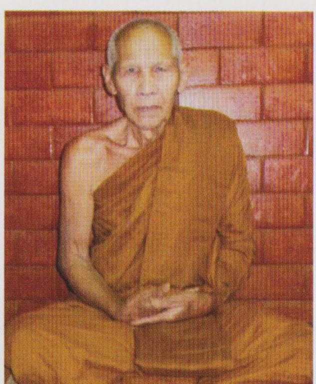
หลวงปู่ทองสี กตปุญโญ

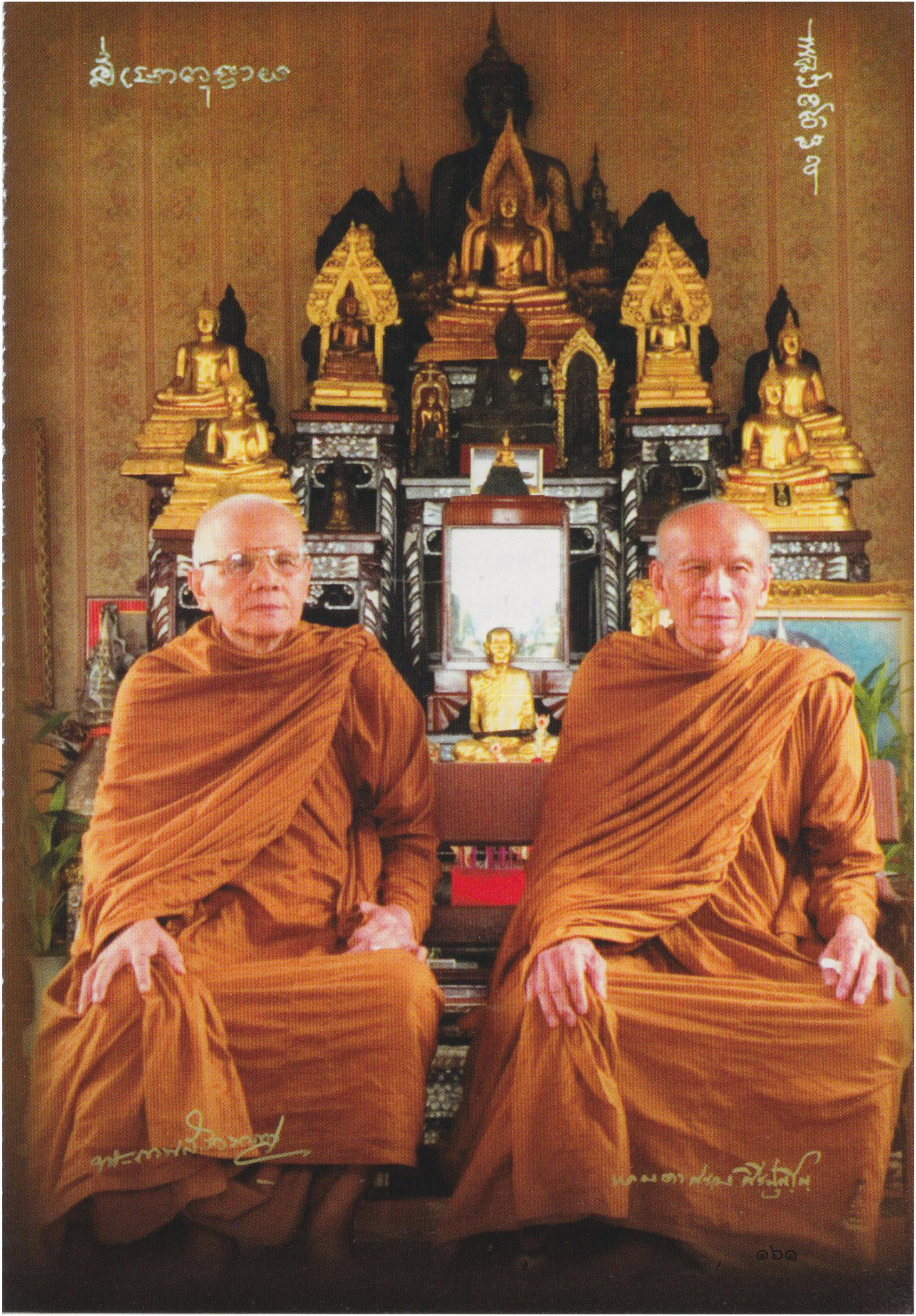
หลวงปู่สอน ปัญญาวโร

พระอาจารย์อุดร วัฑฒโน

หลวงปู่เบ็ง กัลยาโณ

กิจวัตรพระภิกษุ - สามเณรวัดศรีฐานใน

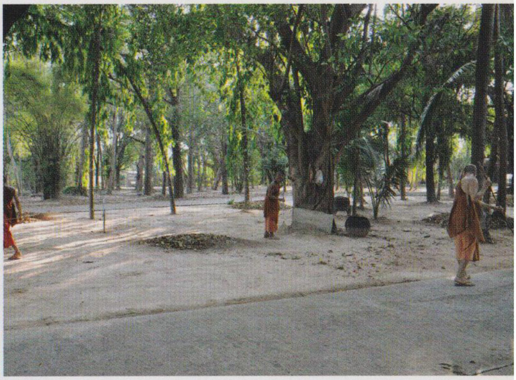
วัดศรีฐานใน โดยปกติการทำกิจวัตรจะไม่แน่นอน หรืออาจปรับเปลี่ยนตามฤดูกาล เช่น การปัดกวาดลานวัด อาจจะมีก่อนออกรับบิณฑบาต หรือกลับจากบิณฑบาต ส่วนการทำวัตรสวดมนต์ช่วงฤดูกาลออกพรรษา จะไม่นิยมสวดร่วมกันทุกวัน ยกเว้นวันพระ ๘ ค่ำ ๑๕ ค่ำ หรือวันอุโบสถ เพราะมีญาติโยมเข้ามาเกี่ยวข้อง จึงกำหนดให้มีการสวดมนต์ร่วมกันทุกวันพระ นอกนั้นก็แยกกันออกไปทำวัตรสวดมนต์ที่กุฏิที่พักของแต่ละรูปตามอัธยาศัย ส่วนช่วงฤดูกาลเข้าพรรษา ก็จะมีการประชุมทำวัตร สวดมนต์มิได้ขาด เพราะเนื่องจากมีพระบวชใหม่ มีพระนวกะมาร่วมจำพรรษา และมีญาติโยมมาร่วมปฏิบัติธรรม บำเพ็ญภาวนา ส่วนกิจวัตรประจำวันของพระ–สามเณรมีการกำหนดร่วมกัน ดังนี้

๐๔.๐๐ น. ร่วมกัน ทำวัตรเช้า
๐๕.๐๐ น. ปัดกวาดศาลา จัดตั้งอาสนะที่ฉัน
๐๖.๐๐ น. ออกรับบิณฑบาต ตามลำดับ
๐๘.๐๐ น. อนุโมทนา ฉันภัตตาหาร จัดเก็บอาสนะที่ฉัน
๑๕.๐๐ น. กวาดลานวัดพร้อมกัน
๑๙.๐๐ น. ร่วมกันทำวัตร สวดมนต์เย็น
(บางครั้งอาจปรับเปลี่ยนเวลาเพื่อความสะดวกตามฤดูกาล)

กุฏิ - สถานที่พัก สำหรับพระภิกษุ - สามเณร

วัดศรีฐานในมีกุฏิที่พักภาวนาส่วนตัว มีทางจงกรมอยู่ด้านบนของกุฏิสำหรับพระเณรพักปฏิบัติได้ตามอัธยาศัย ไหว้พระสวดมนต์ เจริญเมตตา ภาวนา ตามแต่จริตนิสัย อุบาสกท่านใดอยากจะปฏิบัติธรรม สามารถพักในกุฏิที่ว่างอยู่ได้ ตลอดถึงผู้รักษาศีลอุโบสถภายในฤดูกาลเข้าพรรษาก็สามารถเข้าพักได้

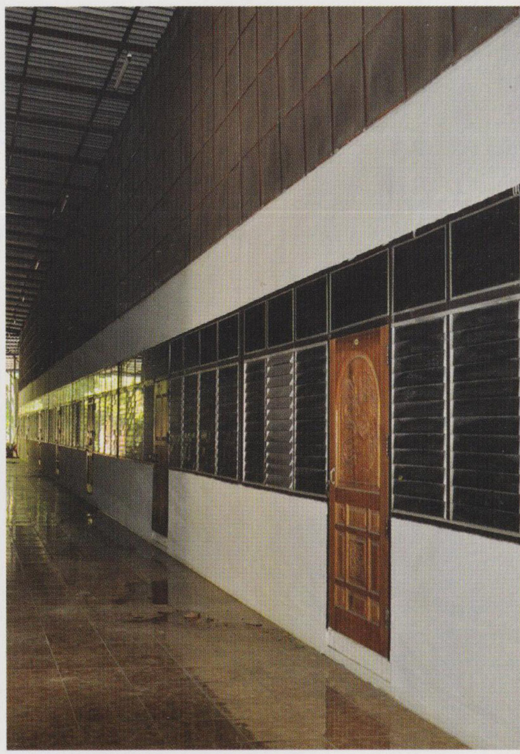

กุฏิ - สถานที่พัก สำหรับญาติโยม

หลวงปู่ได้เมตตาสร้าง ที่พักสำหรับผู้มาปฏิบัติธรรม และญาติโยมที่เดินทางมานมัสการองค์หลวงปู่ โดยแบ่งโซนด้านหน้าวัดด้านศาลาใหญ่ เพื่อรับรองอุบาสิกาตลอดถึงผู้รักษาศีลอุโบสถภายในฤดูกาลเข้าพรรษา ก็สามารถเข้าพักได้ ตลอดถึงญาติโยมเป็นห้องขนาดใหญ่ ส่วนมากบริเวณนี้จะเป็นผู้ที่เข้ามาปฏิบัติธรรมภาวนาใช้ในการพักผ่อน หรือผู้ที่มาแวะเวียนพักผ่อนเป็นหมู่คณะ

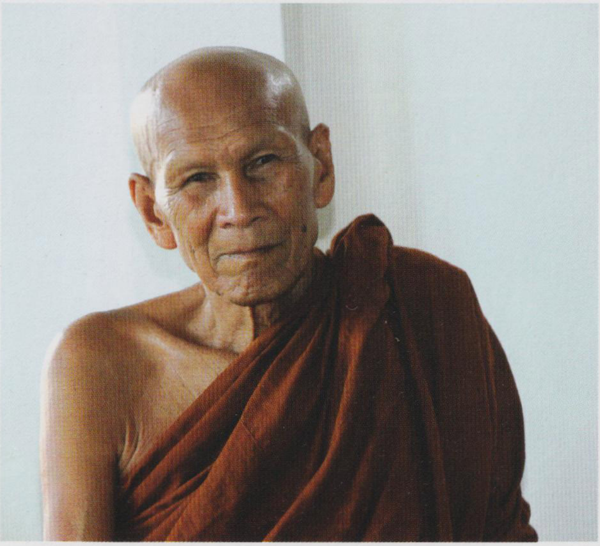

สิริปุญโญธัมโมวาท

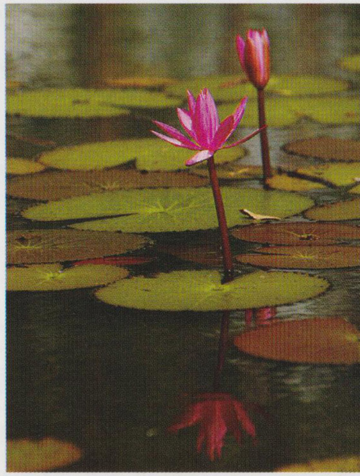
คติธรรมและพระธรรมเทศนา

สิริปุญโญธัมโมวาท

ธรรมนี่เป็นธรรมที่หายากที่สุดและก็ทำยากที่สุด ตอนนั้นพระพุทธเจ้ากำลังคิดอยู่ว่าใครจะรับได้ ขนาดเรายังต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพัน นี่แหละก็เลยคิดหน้าคิดหลังอยู่ถึง ๗ วัน ฝนจะตกก็ยังนั่งอยู่ตรงนั้น ตอนฝนตกพญานาคก็เลยมาแผ่นาคปรกพระพุทธเจ้านั่งอยู่ตรงนั้น ทีนี้พวกนี้เห็นพระพุทธเจ้ากำลังคิดพวกเราศรัทธาก็เลยพากันออกมาแผ่นาคปรกไม่ให้ฝนถูกท่าน พวกนี้พากันรักษาสมบัติพระพุทธเจ้า เมื่อท่านคิดแล้วท่านก็คิดถึงเห็นว่า ดอกบัวที่เกิดอยู่ในหนองพอดี กำลังเกิดขึ้นมาก้านบางก้านก็ยังอยู่ในตม บางก้านบางดอกก็ขึ้นมากลางน้ำแล้ว บางต้นก็กำลังจะทอดยอด ท่านนั่งก็พิจารณาบัวสามเหล่า ดอกหนึ่งอยู่ในตมดอกหนึ่งขึ้นมากลางน้ำ ดอกหนึ่งพ้นน้ำแล้วแต่ยังไม่บาน

พิจารณาบัวสี่เหล่า

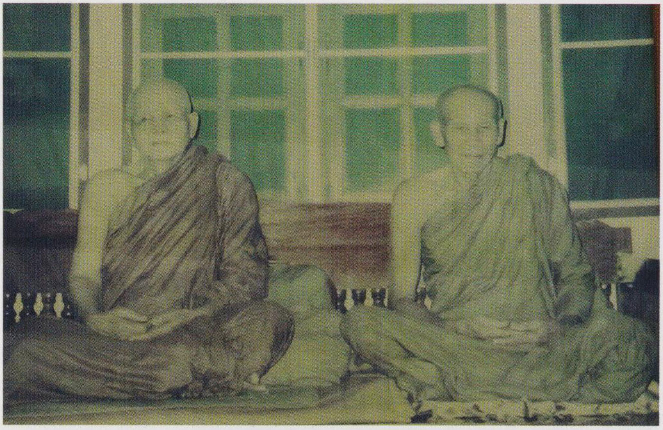
ท่านเลยพิจารณาดอกที่อยู่ในโคนอยู่ในตมดอกนั้น วันไหนจะพ้นตมขึ้นมาได้ ดอกที่มันบานแล้วจะเป็นเหยื่อเป็นอาหารของเต่าปลาที่ยังไม่พ้นน้ำ แต่ดอกที่มันพ้นน้ำแล้วคอยรับแต่แสงพระอาทิตย์พระจันทร์ ถ้าถูกแสงพระอาทิตย์พระจันทร์ก็จะค่อยบานออก ท่านก็นั่งพิจารณาแต่บัวสามเหล่าแล้วก็มาตกแต่งเอาคนที่มีบารมีเมื่อได้ฟังคำสอนหรือฟังคนให้หนทางก็จะรู้จักทางเหมือนกับคนเดินทางกำลังหาหนทางอยู่แล้ว มีคนมาชี้ทางให้ก็จะไปถูกตามจุด พวกที่หลงอยู่ในป่าไม่มีคนชี้ทางให้ก็ต้องหลงอยู่อย่างนั้น จะไปไหนก็ไม่มีหนทางที่จะไป เป็นอย่างนั้น

พระพุทธเจ้าก็ตกลงใจว่าจะโปรดเวไนยสัตว์ คิดว่าผู้รู้ที่ยังจะรับคำสอนของพระพุทธเจ้าอยู่ก็มีอยู่มากมายก่ายกอง คนที่ยังมีทิฐิมานะ เช่นสามารถแนะนำสั่งสอนไม่ได้ก็มี ยกตัวอย่าง

พระเทวทัต ถึงจะเอาผ้ากาสาวพัสตร์มาหุ้มห่อร่างกายเหมือนพระพุทธเจ้า ก็ยังไม่สามารถสร้างบารมีให้เกิดขึ้นได้ในยุคนั้น พระเทวทัตนี้ไม่ใช่คนอื่นไกล เป็นญาติของพระพุทธเจ้า เป็นพี่ชายของนางพิมพา นางพิมพาก็เป็นภรรยาของสิทธัตถะกุมาร ตอนนั้นกำลังสร้างบารมีอยู่ร่วมกัน

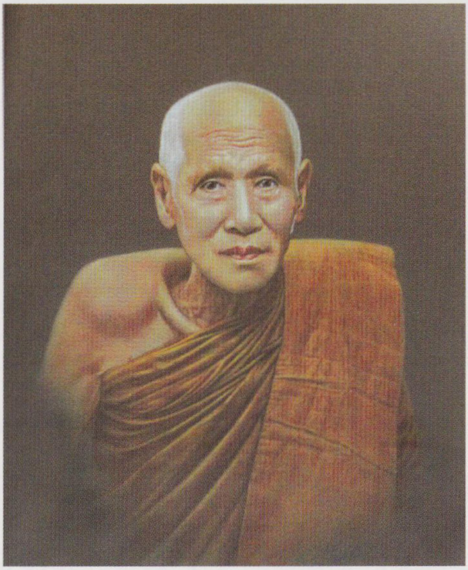
เมื่อพระพุทธเจ้าของเรามาสมสู่กับนางพิมพา ก็ได้บุตร ๑ คน ชื่อว่า ราหุล ราหุลคนนี้ก็เป็นลูกที่สร้างบารมีมาร่วมกันนานแสนนาน ตอนที่เป็นกัณหา พระพุทธเจ้าก็ให้ทานไป มายุคนี้ก็เลยมาเกิดเป็นลูกของพระพุทธเจ้าพาลูกออกจากท้องบุญวาสนาบารมีที่จะได้สำเร็จเป็นพระโพธิสัตว์เป็นศาสดาของโลก ก็เลยได้ลาสภาพที่เป็นพ่อบ้านออกบำเพ็ญตน เหตุเพราะความอิ่มในการอยู่ในโลกนี้ เพราะอยู่ในโลก เพราะอยู่ในโลกนี้มานานแล้วจึงเอาปลายเข็มนั้นทิ่มลงในแผ่นดินนี้ไปถูกเอาซากของพระพุทธองค์ขณะนั้น เกิดเป็นสัตว์เล็กสัตว์น้อยสัตว์ใหญ่ตายอยู่ในแผ่นดินนี้ก็เป็นที่รองรับของทุกคน

เราก็เหมือนกัน กี่ชาติแล้วที่เรามาเกิดอยู่ในโลกนี้ ไม่ว่าแต่พระพุทธเจ้าของเราแต่เราอาจจะไม่มีสิ่งที่ชี้บอกได้แต่พระพุทธเจ้าท่านมีสิ่งที่จะชี้บอกได้ เพราะท่านสร้างบารมีมามาก เมื่อคิดได้ดังนั้นแล้วท่านจึงลาออกไป ตอนนั้นว่าจะลานางพิมพาก็กลัวนางจะไม่ให้ไป เพราะลูกก็ยังเล็กอยู่จึงไปตามลำพังเพื่อให้นางเกิดความไม่พอใจในการไปของท่านแต่ถึงไปอย่างไรก็ตามนางพิมพาก็ยังมีความผูกพันรักใคร่อยู่เพราะเคยสร้างบารมีร่วมกันมาหลายชาติหลายกัลป์ ไม่ใช่แต่ชาติเดียวนี้ ถึงเราเกิดมาไม่ทันท่านก็ตาม แต่เราก็มีความเลื่อมใสในความดีของท่าน สิ่งที่ท่านประพฤติปฏิบัติ

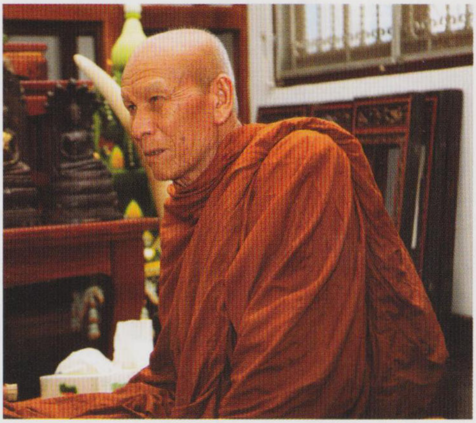
สิ่งที่ท่านชี้แนะนำทางให้ เราก็ยังมีความเคารพในคุณภาพของท่าน ไม่มีใครจะชี้เหตุผลให้ชัดเจนเหมือนอย่างพระพุทธเจ้าแล้ว เพราะพระพุทธเจ้าท่านชี้เหตุผลชนิดหนึ่งไม่มีสอง คือบาปก็บอกว่าบาป บุญท่านก็บอกว่าบุญ ที่เป็นโทษท่านก็บอกว่าเป็นโทษเป็นอย่างนี้ นี่แหละสำคัญที่สุดและพระวินัยของท่านหรือศีลของท่านที่บัญญัติไว้ ท่านก็ไม่ได้ไปบัญญัติอยู่ที่อื่นไกล อยู่ที่ตัวของเราหมดทั้งนั้น นับแต่ศีลข้อที่ ๑ ถึง ๒๒๗ อยู่ในตัวของมนุษย์เราหมด ไม่ได้อยู่ในป่าในดงอยู่ในตัวเรานี้ทั้งนั้น

ตัวไหนมันคือเจ้าของศีล คือหัวใจของเรานี่ละ ที่มันครองอยู่ในร่างกายของเรา อยากเห็นนั่นอยากเห็นนี่ อยากไปนั่น อยากได้นี่ ตัวนี้แหละ มันอยู่ในตัวนี้ ดีก็มี ชั่วก็มี อยู่ในตัวของเรา มันปนกันอยู่อย่างนั้น มีทั้งชั่วมีทั้งดีอยู่ในหัวใจคน หรืออยู่ในวิญญาณ ไม่ว่าแต่เราสัตว์ก็เหมือนกัน เวลาสัตว์ที่เราเลี้ยงนี่มันรักเราก็มี บางทีมันเป็นศัตรูเราก็มี มันเป็นอย่างนี้ ความดีและความชั่วมันอยู่ในหัวใจแต่ละคน อันนี้พระพุทธเจ้าท่านก็เอาอยู่ในหัวใจของพระองค์ เอาอยู่ในตัวของท่าน

หลวงปู่เสาร์ผู้ตามรอยธรรมพุทธเจ้า

อย่างหลวงปู่เสาร์ของเรานี่ ท่านได้เห็นรอยธรรมของพระพุทธองค์ที่สร้างบารมีมา คือสิ่งนั้นเป็นอย่างนั้น สิ่งนี้เป็นอย่างนี้ หลวงปู่เสาร์ท่านก็เอามา เอามาประพฤติปฏิบัติเอามาเกลาเอามาล้างหัวใจของท่านอีก ล้างกายล้างใจให้สะอาด ท่านบอกให้เอามาล้างกายล้างใจให้สะอาด ล้างจนขาวสะอาด ไม่มีมลทินอยู่ในหัวใจของหลวงปู่เสาร์ เมื่อท่านหมดอายุสังขารแล้ว แบ่งมรดกให้ลูกให้หลานคนไหนเห็นก็อยากกราบอยากไหว้ มิหนำซ้ำบางคนผู้เลื่อมใสในคุณธรรม อยากได้อีกด้วย ความจริงแล้วก็ยังคิดหลงอยู่แล้ว ถ้าเราอยากได้จริงๆ ของเรามีหลายกรุอยู่แล้ว ในตัวเรานี่ ถ้าเราอยากได้จริงๆ เราก็เอาของเรามาใช้ดีกว่าของหลวงปู่เสาร์ถึงจะเป็นของเราแท้

พิจารณาร่างกายเป็นของปฏิกูล

อันนี้เอามาถือแล้วก็เหมือนอย่างเขา เอาพระมาแขวนคอจนเต็มคอนั่นแหละ แขวนจนคอจะขาด แล้วก็ไม่ได้นึกอะไรกับพระเลยว่าได้ตัวได้แขวนพระแล้วไม่กลัวเลย กูไม่กลัวแล้ว คิดว่าตัวเองมีของดีเต็มคอแล้ว มันไม่ใช้แขวนไว้ให้เห็นคนดี แขวนให้เป็นเปรตเป็นมารขึ้นมา ให้เป็นผู้ร้ายขึ้นมาแล้วก็เป็นเพื่อนมนุษย์อันเดียวกันน่าจะได้แขวนพระดีๆ แล้วจะให้เป็นคนดีขึ้นมาได้ คนอื่นไม่ดีเราก็ค่อยยังชั่ว นี่แหละ คนอื่นไม่ดีกับเรา เราดีก็ยังดีอยู่แล้ว เราเป็นคนดีได้ก็ยังดีอยู่ นี่พอใกล้เข้ามาถึงขนาดนั้นก็ยังมองไม่เห็น อย่างนี้ก็มีอันนี้แหละพวกเราก็เหมือนกัน การพิจารณาไปเห็นแต่ของหลวงปู่เสาร์ไม่มองดูตัวของเรา ถ้าเราอยากได้จริงๆ จังๆ อยู่ในเรานี่ก็มีเยอะ มีหลายกว่าหลวงปู่เสาร์ แต่หลวงปู่เสาร์ท่านสอน ท่านก็เอาธรรมพระพุทธเจ้ามาพิจารณา พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า เกศานี่ก็เป็นของปฏิกูล

มนุษย์หลงในร่างกาย

เกศา คือ ผม ถ้าไปตกใส่อาหารสักกำมือหนึ่งเราจะรับประทานได้มั้ย หว่านใส่ไปในอาหารที่มีรสชาติอร่อยดี ที่เราชอบๆ เราจะทานได้มั้ย ทีนี้อยู่หัวเรานี่เราก็หลงอยู่ หลงเกศาเราอีกแล้ว หลงผมคนอื่นด้วยเงินทองเสียจากมันก็ไม่ใช่น้อย ถ้ามันเป็นสีไม่ชอบใจเราก็ต้องหาของมาเสริมให้มัน เป็นยังงั้นแล้ว มันหาเงินช่วยเราบ้างมั้ยล่ะ ไม่มีเลย พลอยแต่จะให้เสียเงินอยู่เลย เพราะเรานั่นแหละไปหลงนี่แหละ ท่านถึงว่าเป็นของปฏิกูล ทิ้งใส่อาหารก็ไม่อยากละ ถอดไปใส่อาหารก็ไม่มีรสชาติเลย ถ้าอยู่ที่หัวคนเรานั่นก็โอ้ย...หาของมาเสริมใส่ นี่แหละเรามายึดมั่นถือมั่นมัน

นขา คือเล็บ เล็บของเราถ้าเราตัดใส่อาหารของเราที่มีรสชาติดี เราจะกินได้มั้ย ถ้าอยู่ในมือเราเราหยิบได้ ถ้ามันติดอยู่ในมือเรานี้ เราไม่ได้ตัดไม่ได้พ้นออกไป แต่ถ้ามันไปตกใส่อาหารล่ะจะทานได้มั้ยล่ะ นั่นแหละท่านถึงว่าเป็นของปฏิกูล

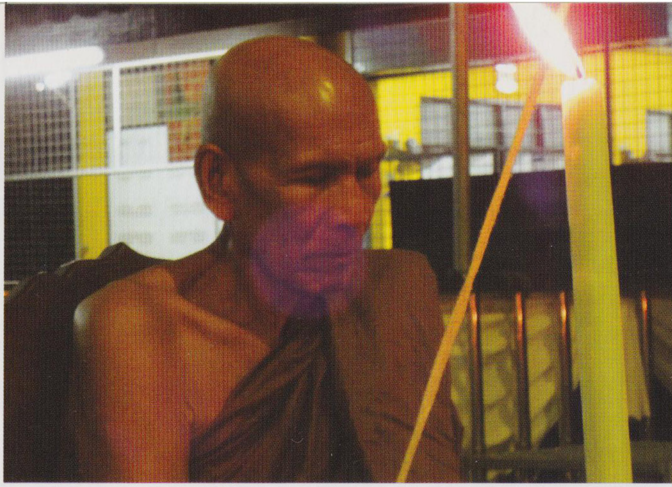
โลมา ก็คือขน ขนที่อยู่ตามตัวของเรา เหล่านี้แหละท่านให้เราพิจารณาเป็นของปฏิกูล

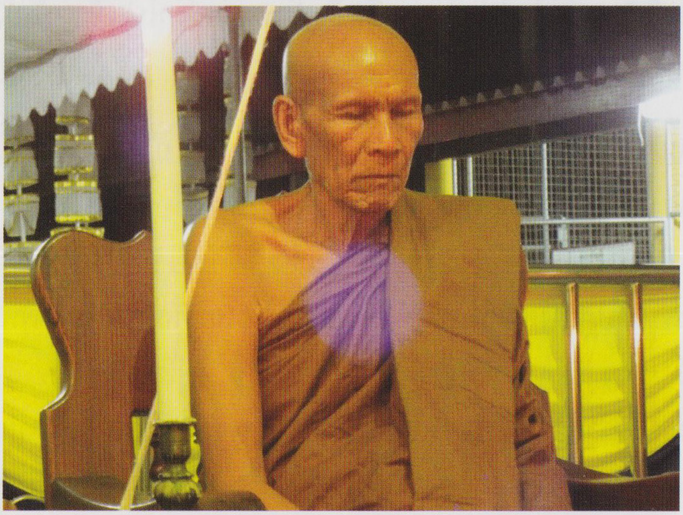
ทันตา ก็คือ ฟัน ถ้าอยู่ในปากเราก็เคี้ยวอาหารได้ตลอด ถ้าหลุดออกไปแล้วเราจะเอาเข้ามาปากอีกได้มั้ย เอามาอมไว้ได้มั้ย มันก็น่าเกลียด ถ้ามันอยู่ของมันในปากมันก็ไม่น่าเกลียด เห็นของคนอื่นขาวๆ ก็อยากให้ขาวเหมือนเขา เขายิ้มดีๆ ก็อยากให้มันยิ้มเหมือนเขาธรรมดาลิง นี่ถ้าเราเห็นลิงมันต้องเอาฟันให้เราดูก่อน

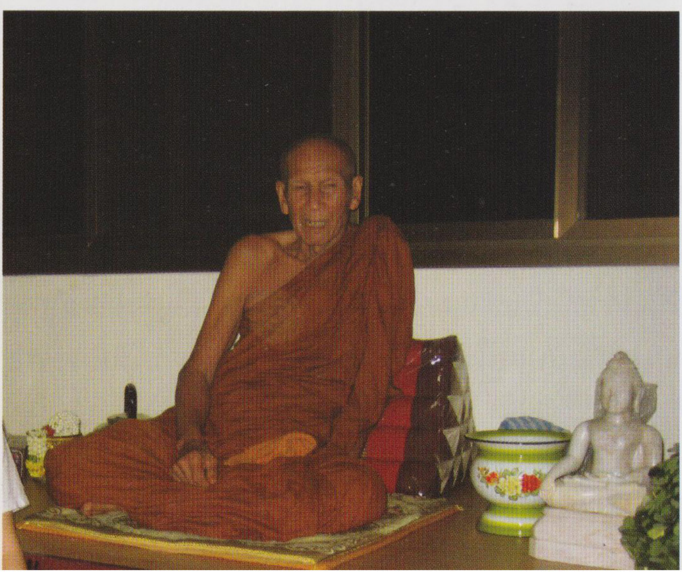
ถ้าคนไหนเอาฟันให้คนอื่นดู เขาว่ามีเชื้อของลิง เหมือนรูปอาตมานั่นแหละ เวลาเขาจะถ่ายรูปให้ยิ้มให้สักหน่อย เราก็บอกเขาอยากได้ลิงก็เอาจะยิ้มให้

ตโจ คือหนัง หนังของเรานี้ ถ้าหุ้มอยู่ในร่างกาย แต่ไม่มีอะไรมาปกปิดมันน่าเกลียด ถ้าหลุดออกไปอยู่ในภาชนะหรืออาหารเราจะทานได้มั้ย ถ้าหลุดออกไปแล้วก็เอาไม่ได้ละ ของเราแท้ๆ ยังเอาไม่ได้ อย่าว่าแต่ของคนอื่นถ้ามันหลุดออกไปแล้ว อันนี้ท่านก็ว่าเป็นของปฏิกูล

มังสัง ก็คือเนื้อ เนื้อในร่างกายของเรา ถ้าเนื้อสัตว์ เนื้อปู เนื้อปลา โอ้โหเห็นแล้วน่ากิน มีสตางค์ก็ต้องซื้อหามา แต่ถ้าเป็นของเราหลุดออกไปนี่ ไม่ต้องการแล้ว จึงอยากให้อยู่ติดตัวเรานี่แหละของปฏิกูล ล้วนอยู่ในร่างกายของเราทั้งสิ้น พระพุทธเจ้าท่านดูสิ่งเหล่านี้แหละให้พิจารณาสิ่งเหล่านี้อยู่ในร่างกาย ทุกสิ่งทุกส่วนอยู่ในร่างกายกระดูก เอ็นน้อย เอ็นใหญ่ อยู่ในกระดูกนี้แหละ พระพุทธเจ้าท่านให้พิจารณาตัวเรานี้ ทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในร่างกาย เดี๋ยวนี้เราไม่น่าเบื่อหน่ายร่างกายเลยหาแต่สิ่งมาเสริมสวยให้มัน เราไม่พิจารณาว่าเราอยู่กับอะไรทุกวันนี้ หาแต่สิ่งมาเสริมสวย แล้วร่างกายของเรามันเกิดมาจากไหน ร่างกายของเรามันเกิดอะไรบ้าง กินแต่ของปฏิกูล กินเนื้อสัตว์ เนื้อวัว เนื้อควายและเนื้อปู เนื้อปลา อาหารเหล่านี้ล้วนแต่เป็นของเขาทั้งนั้นหมดทั้งร่างกายนี่เป็นซากของสัตว์ทั้งตัวเลย มีแต่ของปฏิกูลทั้งนั้นซากของเขาทั้งนั้นอยู่ในร่างกาย นี่แหละ ท่านให้พิจารณาเป็นของปฏิกูล

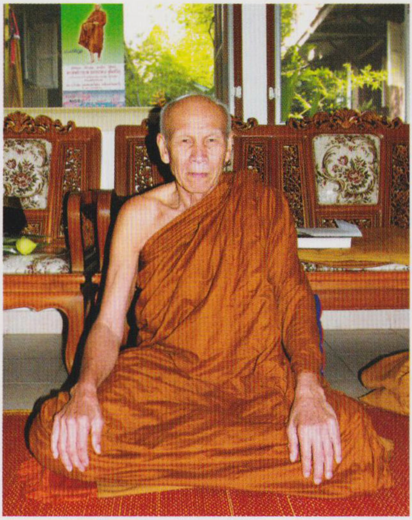

จิตและกาย

หลวงปู่เสาร์ท่านก็พิจารณาเป็นของปฏิกูล บัดนี้จิตกับกายมาร่วมกันก็สร้างกรรมอยู่อย่างนี้แหละ กายก็กินซากของสัตว์ ถ้าไม่กินมันก็หิวโหยอยู่ไม่ได้ กายตัวนี้ก็จะเหี่ยวแห้งลงไป พอสองอย่างนี้มารวมกัน กายกับจิตสองอันนี้ก็ทำกรรมดีบ้าง กรรมชั่วบ้างตลอดไป มาสร้างบาปสร้างกรรมด้วยกันอย่างนี้ สร้างคุณงามความดีปะปนอยู่อย่างนี้ทั้งดีทั่วชั่ว ร่างกายของเรามันเป็นอย่างนั้น เป็นซากของสัตว์ทั้งนั้น หลวงปู่เสาร์ท่านถึงถอดกายกับจิตนี้ออกจากกันแล้วเราจะไม่ได้สร้างบาปสร้างกรรมต่อไปในชาติหน้า แต่ถ้าเรายังอยู่ร่วมกันในชาติไหนๆ เราก็ต้องสร้างกรรมอยู่อย่างนั้น หาที่จะหลุดหนีจากโลกนี้ไม่ได้ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดอยู่อย่างนั้นอันนี้ให้เราพิจารณา

ร่างกายนี้ชอบแต่ซากของสัตว์ แล้วจิตนั่นชอบอะไรบ้างชอบแต่ความโกรธ ชอบแต่ความหลง พวกนี้จิตสั่งมา กายกับจิตก็เลยคุยกันว่า เราเป็นของปฏิกูล สั่งให้เราไปฆ่าเขาทำลายเขากายก็บอกว่าจิตเป็นผู้สั่งให้ฉันทำ เราไม่สั่งให้ทำเธอก็ต้องการบัดนี้เรามางดเว้นกันเถอะ ว่าอย่างนั้น ถ้าเราจะร่ำจะลาหนีจากกันดีๆ ก่อนเราจะจากกันไป เราก็มาสร้างคุณงามความดี กายก็สร้างคุณงามความดี จิตก็สร้างคุณงามความดี ละความโกรธความโลภ ความหลง กายก็บอกว่าจิตนี่มีแต่ความโลภ ความโกรธความหลง ต่อไปจิตก็อย่าสั่งให้ฉันทำ ตั้งสัจจะร่วมกัน กายก็บอกกับจิตว่าสิ่งใดจะเป็นบาปเป็นกรรม ไม่ต้องสั่งให้ทำ กายก็ตั้งใจอยู่ในศีลทั้งห้า จิตก็ให้อยู่ในศีลทั้งห้าเหมือนกัน

ศีล ๕ คือรากฐานของนิพพาน

ศีลข้อที่หนึ่ง แปลออกมาเป็นการฆ่า จะฆ่าอะไรก็ตามสัตว์น้อยสัตว์ใหญ่ก็ตาม แม้จะฆ่าพ่อฆ่าแม่เพื่อน หรืออะไรทุกสรรพสิ่งที่อยู่ในโลกนี้

ข้อที่สอง คือ การลักขโมยของคนอื่นหรือสมบัติของคนอื่น หมายถึงว่า เราจะเอามาเป็นของตัวเอง อยากได้มาเป็นของตัวเอง นับตั้งแต่ของเล็กๆ จนถึงการประหัตประหารชีวิต หมายถึง เอาไม่ได้ทางหนึ่งก็ต้องให้ได้ทางหนึ่ง ถ้าเขาต่อสู้ก็ทำลายชีวิตอันนี้ก็ถึงตายเหมือนกัน ถ้าลักเขาไม่ได้พอปล้นก็ปล้นเอา ถ้าเขาต่อสู้ก็ทำลายชีวิตเขาด้วย

ข้อที่สาม ยกตัวอย่างผัวมีเมียน้อย เมียก็เสียใจ เราจะทำยังไง บอกห้ามแล้วเขาก็ยังไม่ถอย ก็หากลอุบายทำลายเขาเพราะ

มันเป็นของเรามาก่อน เราได้มาก่อนเขาแล้วเขาจะมาแย่งมาชิง เราก็ต้องทำลาย บางคนก็ทำลายทั้งสองทั้งเมียและก็ผัวตัวเอง ที่ลงข่าวหนังสือพิมพ์ฆ่าข่มขืนก็อยู่ในข้อนี้ อันนี้เป็นโทษถึงตายเหมือนกัน

ข้อที่สี่ คือ พูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ สิ่งที่ไม่ดีในโลกนี้ สิ่งที่สกปรกในโลกนี้ เอามาใส่หมด คนไหนได้รับคนไหนได้ฟังก็ไม่พอใจ อิจฉาพยาบาททำลายกันถึงตาย จะเป็นจริงไม่เป็นจริงก็เก็บมาพูดหมด จะเอาชนะอย่างเดียว ถ้าเขาไม่พอใจเขาก็ต้องต่อสู้เอาชีวิต ต่อสู้กันถึงตาย ศีลข้อสี่นี้เอากันถึงตายเหมือนกัน ไม่พอใจต่อกันมันก็ต่อสู้กันถึงตาย

ข้อสุดท้ายข้อที่ห้า คือ สุราเป็นของเมา เมื่อเราดื่มลงไปแล้วเป็นยังไง ของเมาทุกอย่างเดี๋ยวนี้ เขาล้างกันถึงขนาดไหน จัดเข้าข้อนี้หมดทั้งนั้น ยาบ้าหรืออะไรทุกสิ่งทุกอย่าง อันเป็นสรพิษร้ายทำลายกันเยอะขนาดไหน เมืองไทยเรานี้ อันนี้จัดเข้าเป็นของมึนเมาเหมือนกัน กัญชายาฝิ่นก็อยู่ในข้อนี้ ทำให้เราจิตของเราฟั่นเฟือน เสพเข้าไปแล้ว ขาดสติสัมปชัญญะ ไม่รู้จักเพื่อน ไม่รู้จักพี่ไม่รู้จักพ่อแม่ ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง คนไหนไปพูดให้ก็อิจฉาพยาบาทขึ้นมาถึงไม่มีเขาพูดให้มันก็ไปทำลายร่างกายเรา ผลสุดท้ายก็ถึงกับล้มตายเจ็บป่วย ถ้าขับรถไปรถก็อาจจะคว่ำได้ หรือถ้าไปในงานแล้วแล้วไปดื่มพวกนี้เข้าไปมันก็จะฆ่ากันถึงล้มถึงตาย ผูกบาปผูกกรรมต่อกัน ผลสุดท้ายไม่พอใจต่อกันแล้วก็ทำลายชีวิตกัน

พระพุทธเจ้าท่านถึงบอกว่า การทำผิดศีลทั้งห้าข้อนี้เป็นอสรพิษร้ายที่สุด ท่านถึงอยากจะให้ผู้ที่จะไปนิพพานก็ดี จะไปตามสายทางของพระพุทธเจ้าของเราท่านไม่อยากให้เอามาใส่ เพราะสิ่งเหล่านี้พระพุทธเจ้าท่านทั้งหมดท่านไม่เอา เพราะท่านเห็นบาปเห็นกรรมเห็นโทษของมันหมดแล้ว เห็นสิ่งที่เป็นอันตรายสุดยอดแล้ว ถ้ามนุษย์เอาเข้ามาแล้วก็จะเป็นอสรพิษ หาความเจริญในบุคคลผู้นั้นไม่ได้ ท่านให้พิจารณาอย่างนั้น เพราะพระพุทธเจ้าท่านวางทิ้งไปหมดแล้ว เราก็ควรจะไม่เอามาใส่

ศีลทั้งห้าข้อนี้เป็นรากฐานของพระนิพพาน เราจะไปสวรรค์นิพพานก็ต้องเป็นผู้สมบูรณ์ในศีลทั้งห้าข้อนี้ เพราะฉะนั้นพากันตั้งใจถ้าเราจะสร้างชีวิตของเราให้เป็นคนดี สิ่งที่เป็นสิ่งชั่วร้ายที่สุดถ้ามีอยู่ในหัวใจคนไหนคนนั้นก็ต้องล่มจม เห็นเขาร่ำเขารวย ไม่ละที่เขาทำแบบนั้น เห็นแต่มันล้มมันตายกัน กินสุราดื่มสุราลงไปหรือยาบ้าอย่างนี้ ตอนนี้รัฐบาลเขาก็กวาดล้างกันหนัก ไม่รู้ใครเป็นคนดีหรือคนชั่ว สูญเสียเกิดขึ้นอย่างนั้น หมุนกันอยู่อย่างนั้นเหมือนกันกับร่างกายของเรามีทั้งดีทั้งชั่วอยู่ในร่างกายของเราปะปนกันอยู่นี่บางวันมันก็ดี บางวันมันก็ร้าย จิตใจของเราก็เหมือนกัน เดี๋ยวไม่พอใจคนนั้นคนนี้ ฉะนั้นมันไม่ได้อยู่ไกล มันอยู่ที่หัวใจของเราความชั่วก็อยู่ที่หัวใจของเรา ความดีก็อยู่ที่หัวใจของคนเรา ตัวนี้เป็นเจ้าของความดีความชั่ว ถ้าเราจับมันทั้งสองทางนี้เราก็จะไปไหนไม่ได้ อีกมันก็ต้องกอดคอกันตายอยู่ในโลกนี้แล้วก็มาสร้างกรรมต่อกันอยู่อย่างนั้น

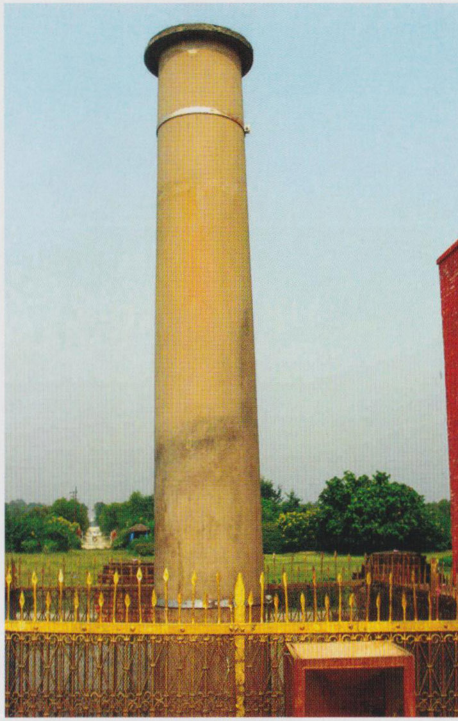

ลุมพินีวัน สถานที่ประสูติของพระพุทธเจ้า

เทวทัตผู้แผ่นดินยังรับไม่ได้

อย่างพระเทวทัต เข้ามาบวชในพระพุทธศาสนา พอมาอยู่ในรอยธรรมของพระพุทธเจ้าเอาผ้ากาสาวพัสตร์มาหุ้มห่อในร่างกายก็ยังไม่สามารถสร้างคุณงามความดีได้ ขนาดแผ่นดินก็ไม่สามารถรับความชั่วของพระเทวทัตได้ หนักถึงขนาดนั้นนะแต่พวกเรานี่แผ่นดินยังรับได้อยู่นะ แต่ส่วนพระเทวทัตนี่หนักมากเลย แผ่นดินทั้งแผ่นยังรับบาปกรรมของพระเทวทัตไม่ได้ ถึงกับต้องสูบลง อาตมาก็ไปดูอยู่สถานที่ที่เขาว่าพระเทวทัตโดนแผ่นดินสูบที่ประเทศอินเดียใกล้ๆ วัดพระเชตวันมหาวิหาร ชาวเมืองของเขาก็ไม่ได้ทำประโยชน์อะไรเลย เขาถือว่าเป็นแผ่นดินกาลกิณี เป็นเสี้ยนหนามของคุณงามความดี ดินสถานที่นั้นเขาไม่ใช้ประโยชน์เลยคนอินเดียเขาก็ไม่ไปแตะไปต้องเลยไม่ได้ทำประโยชน์อะไรให้เกิดขึ้นสักอย่าง เขาก็ถือกันอย่างนั้น ถือกันมาถึงในยุคเรานี่แหละอันนี้คือบาปกรรมที่คนเราสร้างมากับพระพุทธเจ้าของเราจนแผ่นดินเอาไว้ไม่ได้ แผ่นดินไม่สามารถรองรับความหนักของบาปกรรม นี้แหละคนที่

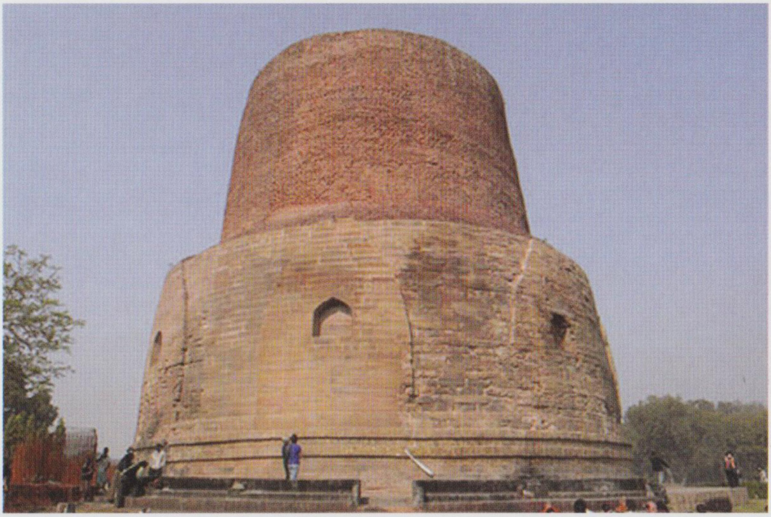
สระน้ำที่พระนางสิริมหามายาทรงสนาน

เขาทำลายพระพุทธเจ้าองค์นี้ก็เป็นอย่างนี้ พวกเรานี้ดีอยู่แล้ว แผ่นดินยังรองรับเราอยู่ ยังเป็นผู้มีบุญวาสนาอยู่ ที่อาตมาไปดูนั่น หมู่พวกเขาก็ชักชวนให้ไปสร้างวัดไทย อยู่บนที่ตรัสรู้ พุทธคยา เขาก็ชักชวนกันไปจำพรรษาอยู่ ให้พวกเขาไปกันซะก่อน อาตมาก็ส่งเงินส่งทองไปช่วย

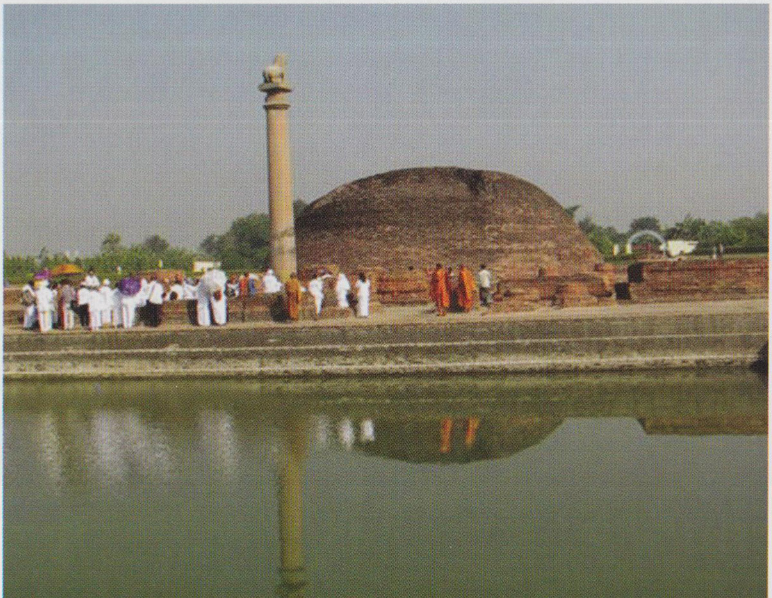
ชื่อวัดป่าพุทธคยา มีพระประจำอยู่หลายองค์ แต่ไม่รู้องค์ไหนมั่ง ตอนก่อนนั้นก็เป็น อาจารย์สุกิจ เป็นผู้ริเริ่มอาตมาก็หาปัจจัยไปช่วย บางทีมีลูกหลานพวกเราไปเที่ยวอินเดียก็จะได้ไปพัก แต่เดี๋ยวนี้สถานที่พักเยอะแล้ว ไปซื้อที่ดินหมดไปหลายล้านเหมือนกัน

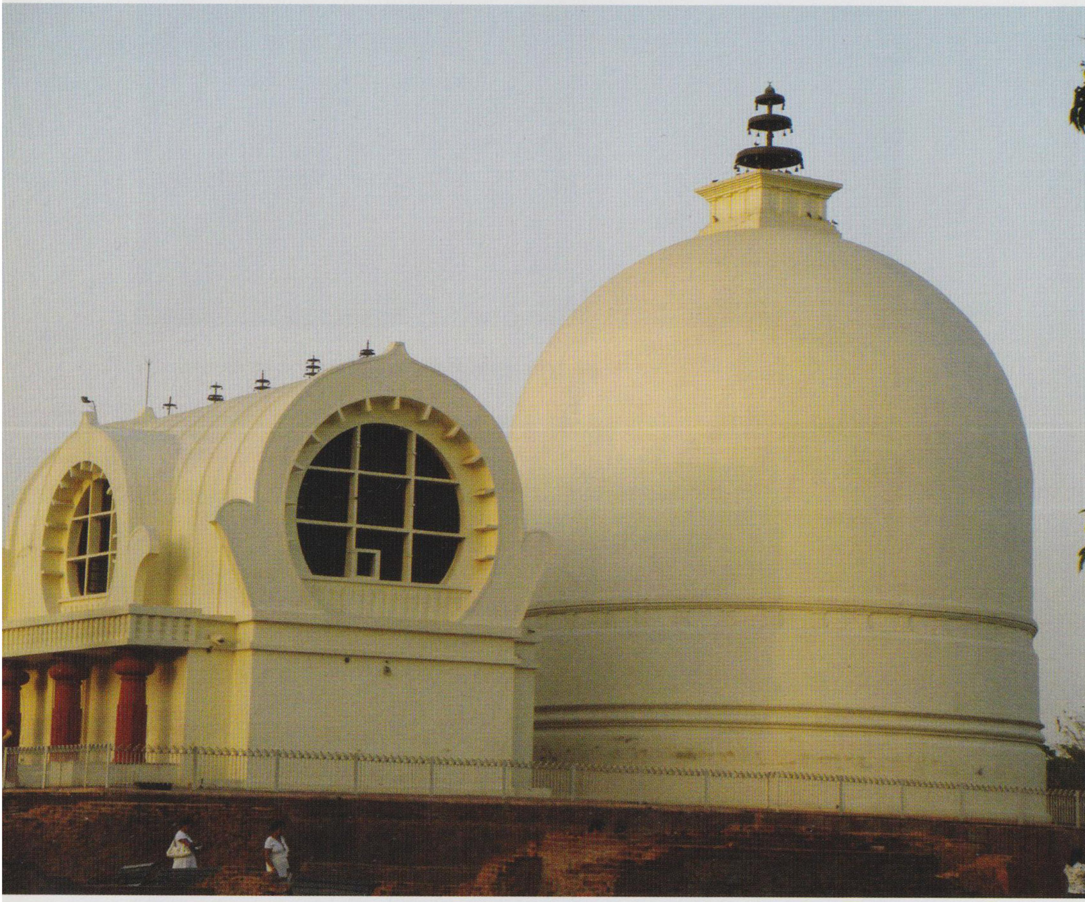
พุทธคยา สถานที่ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

สารนาถ สถานที่แสดงปฐมเทศนาของพระพุทธเจ้า

มกุฏพันธนเจดีย์
ที่ถวายพระเพลิงพระพุทธสรีระ อยู่ทิศตะวันออกของเมืองกุสินารา

กุสินารา สถานที่พระพุทธเจ้าเสด็จดับขันธ์ปรินิพพาน

พระธรรมเทศนา
หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ

เพ่งกระดูกจนใสเป็นแก้ว

วัดศรีฐานใน ค่ำวันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๓
เนื่องในงานวันครบรอบ ๑ ปีแห่งการมรณภาพของหลวงตาพวง สุขินทริโย

ให้เราน้อมเข้ามาในจิตเรา เอาจิตในปัจจุบันของเรา จิตอยู่ในปัจจุบันของเรานั้นอยู่บ่อนใด๋ ให้เราดึงเข้ามา อยู่ในตัวเรา เอาเข้ามาที่ตัวของพวกเรา ให้นั่งภาวนาไปนำพร้อม เออ..มันจั่งบ่เสียเวลา เอ้า...หลังจากนี้ หลวงตากะสิเว้าไปเลยโลด จั่งสิบ่เป็นการเสียเวลาของพวกเรา

คือธาตุขันธ์ของพวกเรานี่ คือเวลานี่ เป็นเวลาพักผ่อนของธาตุขันธ์ เฮาสิไปบังคับมันมากมายเกินไปกะบ่ได้ สินั่งภาวนามันกะได้ให้เฮาชั่ววูบชั่วคราว เพราะมันเป็นช่วงเวลาฤดูของเขา ฤดูกาลพักผ่อนหย่อนกายของเขาพูดง่ายๆ กะคือว่ามันเป็นเวลานอน เรานอนมาอยู่ทุกคืน ทุกปี ทุกเดือน กะคือว่า

เวลานี่ ตอนกลางวันมาไผสิไปนอนได้ เพราะปากท้องของเรากินอยู่ทุกวัน เออ..บ่มีแต่ปากท้องของเรา ปากลูกปากหลานเรากะมีอันนี้ สิมานั่งมืองออยู่ซือๆ บ่ได้ มันต้องเอามือของเรานี่ทำงาน จิตใจเราให้คิดนึกน้อม ในสิ่งที่จะทำให้ชีวิตของเราในแต่ละมื้อแต่ละวัน เปรียบกะคือกายของเรานี่ หงิบหมอน สอยหมอนอยู่นี่ล่ะ พูดง่ายๆ อาชีพที่เราทำแต่ละมื้อ แต่ละวัน แต่ละเดือนแต่ละปี เออ...โตอันนี่ล่ะเป็นสิ่งผูกพันจิตใจของพวกเรา

เออ...หนักที่สุดกะคือการเลี้ยงชีวิตของตัวเอง เออ...นี่ล่ะเลี้ยงชีวิตแต่ละมื้อแต่ละวันเป็นของยากแท้ๆ เออ..ไผๆ กะต้องต่อสู้กับอุปสรรคอันนี่ มาทุกปี ทุกเดือน ทุกมื้อ ทุกวัน ทุกเวลาทุกนาที อันนี่ตัวนี้เป็นของสำคัญ เออ..ฉะนั้นถึงเวลาพักผ่อนกลางค่ำกลางคืน เวลาของเขาพักผ่อน เพื่อที่จะต่อสู้กับชีวิตของเราในวันข้างหน้า ฉะนั้นการฟังเทศน์ ให้ตั้งใจฟัง ฟังน้อยฟังมากกะให้จับให้มันถูกจุด เอาจิตเข้ามาอยู่ในกายของเรา เบิ่งเนื้อเบิ่งกายของเรา ในเนื้อในกายของเรา

ให้มันสะอาด เออ...ถ้ามันใสสะอาดแล้ว มันกะเป็นมงคลแก่ชีวิตของเรา เออ..นี่ล่ะ ฉะนั้นครูบาอาจารย์เพิ่นจึงให้น้อมเข้ามาในตัวของเรา เบิ่งในเกศา โลมา นะขา ทันตา ตะโจ ที่เพิ่นกล่าวไว้แต่เราอย่าฟ้าวไปจับให้หมดไป ให้จิตของเราตั้งฐานได้เสียก่อนมันสิเดินไปเองดอก เออ...ถ้าจิตของเราตั้งฐานได้ จิตของเราตั้งฐานได้ เปรียบคือพระอาทิตย์นี่ล่ะ คันมันขึ้นมาที่แรก แสงมันบ่ทันได้มีรัศมีมาก ส่องไปทิศใด๋กะบ่ทันได้ฮุงคัก มันยังมืดอยู่

เออ..เมื่อมันสว่างขึ้นมาเต็มตัวของมันแล้ว รัศมีของมันกะแผ่กระจายไปทั่วโลก เห็นเหมิดทุกอย่างในโลกนี่ ประทศใด๋กะมองเห็นเหมิด เห็นพี่เห็นน้อง เห็นความต้องการของใจนี้เหมิดทุกอย่าง อันนี้พระอาทิตย์บ่ได้ดวงใหญ่ดอก เรามองเห็นอยู่บ่ได้ใหญ่เด้ แค่ศอกนี่ล่ะ หรือบ่ถึงศอกซ้ำ มนมิ่งคิ่งอยู่ เวลามันสิเปลี่ยนสภาพลงไป อันนี้จิตใจของเรากะคือกัน กะมีดวงเดียวขึ้นดวงเดียว ถ้าเราจับเข้าในจุดร่างกายของเรา จับเข้าในจุดใด๋จุดหนึ่งแล้ว อยู่ทุกมื้อ ทุกวัน ทุกปี ทุกเดือน

มันกะสิใสสะอาดขึ้นมาทุกปีทุกเดือน เออ..ฉะนั้นเพิ่นจึงบอกให้จับร่างกายของเรา สิจับโตใด๋กะได้ อยู่ในร่างกายของเรานี่จับให้มันแน่น อย่าสิเต้นพั้นเต้นพี่ จับให้มันแน่นเอาให้มันอยู่ เมื่อจิตของเราอยู่มั่นคงแล้ว จิตของเราเต้นออกเต้นเข้า มันสิทำงานขึ้นมาเองดอก มันสิให้คือพระอาทิตย์พระจันทร์ ของเราสิมองเห็นปั๊บอยู่ในร่างกายของเรานี้ เออ มันสิเห็นมาเหมิดอยู่ในร่างกายของเรานี้ อันนี้ล่ะคือรูปภาพที่หลวงตาได้แจกไปแล้ว บางคนกะได้รับบางคนกะยังบ่ได้รับ อันนี่มันคือ ดวงจิตของหลวงตา ที่พิจารณาอยู่ทุกคืน ทุกปี ทุกเดือน ทุกลมหายใจเข้าออก มันเป็นมนมิ่งคิ่งอยู่นั้น อยู่ที่หัวอกนั้น อันนี่หลวงตาได้รับมูลมรดกมาจากหลวงปู่ฝั้นเออหลวงปู่ฝั้นเพิ่นชี้ให้ เพิ่นบ่ได้เทศน์เด้ เพิ่นเอามืออาตมานี่จับจี้เข้าไปนี่เลย กำหนดเข้าไปนั้น พี่น้องเฮากะคือสิบ่ฮู้จัก บางคนกะบ่ทันได้ อันนี่ ภาพมันเป็นวงกลมอยู่ในหน้าอกของหลวงตาที่ได้แจกให้ไปบางผู้บางคนกะยังบ่ทันได้ฮู้จัก มันอยู่ในหัวใจของพวกเรานี่ ดวงอกนั้นจิตมันกะรวมอยู่ในหัวใจของเรานั้น ลมหายใจ

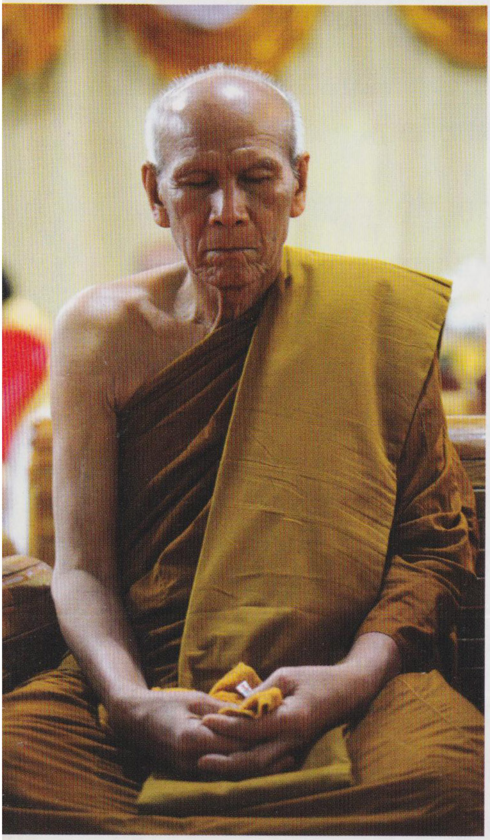
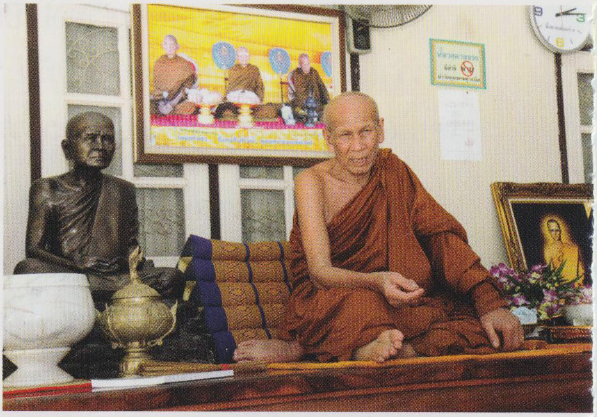
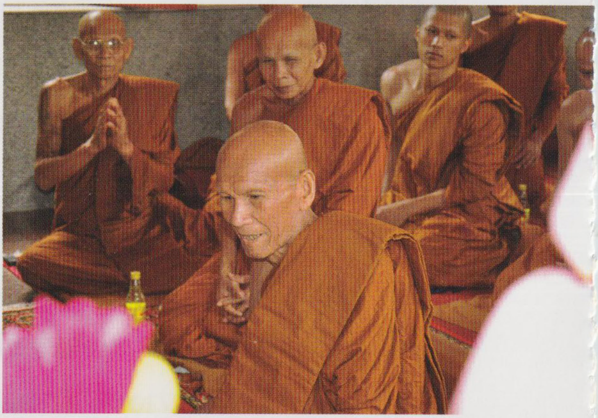
กะอยู่นั่น เออ..มันกะมารวมกันอยู่นั้น ลมหายใจก็ดี เออ...จิตของเรากะทำงานอยู่นั้น มันกะคือลมหายใจ ไปใสกะไปนำกัน บ่ป๋าจากกัน มันเห็นอันใด๋กะเห็นนำกัน

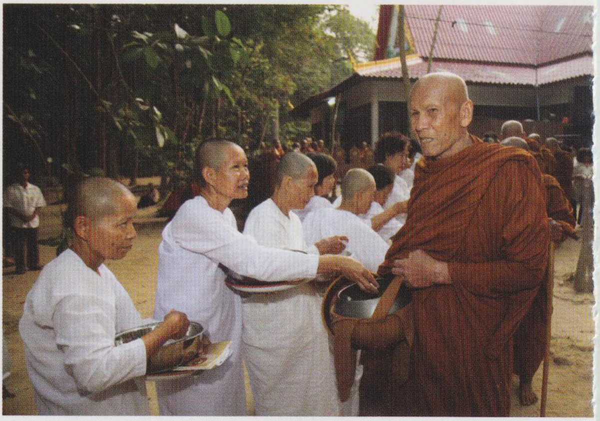
เออ..จิตกับลมหายใจของเรา เออ...มันบ่ป๋ากันเลยล่ะ เออ เราเบิ่งจั๋งใด๋มันกะทำงานนำกันอยู่ฮั้น อันนี่เป็นจั่งซั่น มันบ่ได้หนีออกจากกันเด้ ลมหายใจเข้าออกอันนี้ เราดูบ่ถูก ดูลมหายใจเราส่วนใด๋ส่วนหนึ่งมันกะทำงานอยู่นำกันนั้นล่ะ จิตกับลมหายใจกะทำงานอยู่นำกันนั้นล่ะ มันบ่ได้อยู่ไกลบ่ได้อยู่หม่องอื่น

อันนี่ให้เราจับหลักของใจให้มันถูก ถ้าเราจับหลักบ่ถืกสิไปเบิ่งตั้งแต่ลมเข้าๆ ออกๆ มันบ่มีความรู้ บ่มีปัญญาเกิดขึ้นมาได้ ฉะนั้น ให้มันเกิดความเบื่อหน่าย ให้จิตกับลมหายใจนั้นวนเวียนอยู่ในร่างกายของเรานี่ มันเกิดความเบื่อหน่ายในร่างกายตัวนี่ เรายังบ่ทันได้เห็นตัวนี้เดี๋ยวนี้เรายังบ่ทันได้เห็นตัวของเรา เออ.. บุคคลผู้ใด๋ได้เห็นตัวของตัวเองแล้วนั้นพระ พุทธเจ้าเพิ่นว่า บุคคลผู้นั่นเห็นธรรมแล้ว เห็นหนทางที่จะเดินเข้าสู่มรรคผลนิพพานแล้ว ฉะนั้น กะให้พากันตั้งใจกำหนดจิตของเรา เข้ามาอยู่ในปัจจุบัน ดึงเข้ามาใส่ในหัวอกของพวกเรากะได้ สิพิจารณาเอาผูกใส่ในโครงกระดูกหัวอกของเรากะได้ ถ้ามันบ่อยู่กะค่อยพิจารณาเบิ่งอยู่ทุกคืน ทุกวัน ทุกปี ทุกเดือน มันกะค่อยเห็นออกมาเองดอก อันนี้หลวงตาเคยได้ทำมาแล้ว มันเกิดขึ้นเป็นอภินิหารโตนี้ขึ้นมานี่ เออ..พูดใหม่กะคือเก่า กะสิพูดให้ฟังจักหน่อยซะ วันนั้นได้รับอัฐิของหลวงปู่มั่นเพิ่นมา

เออ..ไปจำพรรษาอยู่ที่ภูเวียงในปีนั้นมีคนผู้หนึ่งเขาเอาอัฐิธาตุให้ เขาว่าเป็นพระธาตุของหลวงปู่มั่น แต่ว่าเรากะเคยเห็นอยู่แล้ว เคยได้เก็บได้เมี้ยนอยู่ที่วัดป่าสุทธาวาสอยู่คือกัน

เออ...ปีนั้นกะเลยได้ไปจำพรรษาอยู่ที่อำเภอภูเวียง บาดนี้ ญาติโยมเขาผู้ที่ได้พระธาตุของหลวงปู่มั่นมาให้นั้น เขาเคยได้ไป เผาศพของหลวงปู่มั่น เขากะเลยได้กระดูก ได้อัฐิธาตุของเพิ่นมา สักการบูชาแล้ว กะเลยเปลี่ยนสภาพเป็นก้อนใสสะอาดขึ้นมา ๓ องค์ เขาว่าสิเอามาให้อาตมานี่ล่ะ แต่ว่าอาตมาบอกเขาว่า อย่าฟ้าว เอามาให้อาตมาเถาะ อาตมาเดินป่าเที่ยวธุดงค์อยู่ อาตมาไปผูก พัทธสีมาอยู่วัดสุทธาวาส ส่วนใหญ่อาตมากะยังบ่ทันเอามา กะเลยเอาบรรจุไว้ใต้แท่นพระประธานวัดป่าสุทธาวาส ส่วนอันนี่ ให้เจ้าเก็บไว้ซะก่อน ให้อาตมาภาวนาเป็นซะก่อน อาตมาจั่งสิมา เอานำ เอาไว้นี้ล่ะซะก่อน เออ..ปีนั้นอาตมาจำพรรษาอยู่ภูเวียง บาดนี้กะเลยกำหนดพิจารณาเอาจิตเข้ามาอยู่ในหัวอกของเรา กำหนดเข้ากลางตัว กลางอก กำหนดเข้าไปๆ เออ...เดินจงกลมอยู่ เห็นร่างกายของตัวเองเห็นร่างกระดูกของตัวเอง เออ..พอเห็น ร่างกระดูกของตัวเอง แล้วกะเบิ่งอยู่แต่ร่างกระดูก จนมันเห็นชัด เห็นเป็นกระดูกของตัวเอง เบิ่งหม่องใด๋กะเห็นแต่ร่างกระดูกของ ตัวเอง เดินจงกรมไป พอเห็นชัดเจนดังนั้นแล้ว เราอยากเห็นอยู่ แล้วร่างกระดูกอันนี้ เออ....เฮาเคยเห็นอยู่แต่มันบ่คือวันนั้น วันนั้น เดินไปเดินมาอยู่กะเห็น ในร่างกายของเรามันเป็นจั่งซี่น้อ เออ.. เรามายึดอยู่ในโครงกระดูกอันนี่

บาดนี่กำหนดไปๆ เอาจิตลอดเข้าไปในโครงกระดูกนี่ จิตลอดเข้าไปในไส้น้อยไส้ใหญ่ เบิ่งไปเหมิดเห็นชัดเจนออกมา

บาดนี่บ่นานมันออกมาเป็นวงกลมๆ อยู่ในดวงใจของเรานี่ เออ..เป็นควันออกมา คือกันกับหัวแก๊สที่เขาหุงต้มนี่ล่ะ แต่มันเป็นคล้ายๆ ควันออกมา ควันนั้นมันเป็นควันคือกันกับเฮาจุดไฟใหม่ๆ มันลุกขึ้นมา มันเป็นควันออกมา คือกันกับหัวแก๊สนี่ เออ..ออกมาจากหัวอก

บาดนี้ ควันโตนี่ออกมาแล้ว มาปกกระดูก มันผ่านไปผ่านมา ลอดไปลอดมาอยู่ในโครงกระดูกตัวนี่ เห็นแต่ควันออกมา จับอยู่นำร่างกระดูก บาดนี้โอ้ย อีหยังมาคือมาเป็นจั่งซี่ บาดนี่กะเลยพิจารณาเบิ่งกระดูก มันสิแยกออกมาเป็นจั่งซี่ ตัวนี้กะเลยไหลออกมา จากหัวอกของตัวเองนั้นพอออกมาแล้วกะเลย บ๊ะ กูสิมาย้านมากลัวของซำนี่บ๊ อว่ะซั่น มึงพรากพ่อพรากแม่ มากี่จังหวัดกี่อำเภอ มาจักปี จักเดือนแล้ว มึงสิมากลัวล้มกลัวตายอยู่บ๊อนี่ว่าให้เจ้าของ พูดให้เจ้าของ ถ้ามึงย้านตาย มึงสิพรากพ่อพรากแม่มึงมาหยัง มาทุกข์ทรมานอยู่นี้จักปีแล้ว นี่เดินจงกรมเดินกลับไปกลับมา ตัวนั้นกะออกมาออกมา มืดขึ้นมามีแต่ควันเออ พอควันนั้นออกมาพอสมควรแล้ว กะเลยบ่ย้าน เอ้า ตายกะตายหยังกะหยังมันสิเป็นจั่งใด๋กะให้มันเป็น

กำหนดจิตพิจารณาไปๆ ควันหมอกนั้นกะค่อยอ่อนลงๆ หมดตัวค่อยน้อยลงๆ ออกมาน้อยเข้าๆ พอมันออกมาน้อยเข้ากะเลยเห็นโครงกระดูกตัวเองคือเก่า เดินจงกรมอยู่กะเห็น

โครงกระดูกคือเก่า เออ..เป็นโครงกระดูกเดินไปเดินมา กะเห็นโครงกระดูกโตนี่อยู่ตลอดเวลา พอโตนั้นหมดลงไปแล้ว มีธรรมเกิดขึ้นมาปึดปื๊ด มาบอกอันนี้มันคือความมืดเป็นควันเกิดขึ้นมานั้นคือตัวของกิเลส มันมาปกปิดกำบังหัวอกหัวใจของเรา ทำให้มนุษย์คนเรา ไม่เห็นศีลเห็นธรรม กะโตนี่ล่ะ มันมาปกปิดมันเลยมืด เบ่งหัวใจของเรา บ่ให้เห็นหนทางไปหนทางมา บ่ให้เห็นบุญบ่ให้เห็นบาป ตัวมืดตัวนี่ล่ะมันปิดมันบัง คนที่ทำบาปทำกรรมฆ่าฟันรันแทงกันได้ อิจฉาพยาบาทกันได้ ผูกบาป ผูกกรรมกันตัวกิเลสนี่ล่ะมันมาบัง บังจิตของคนเราบ่ทำให้แจ้งข่าวขึ้นมาได้

เออ...กะเกิดอยู่จั่งซั่น คือเพิ่นสิบอกเฮาจั่งใด๋ เกิดมาบ่เคยเห็นจักเทือ มันมาทับอยู่ในกายในโครงโตนี่ เออ พอดี กะเลยดูไปค่อยอ่อนลงๆ น้อยลงๆ เห็นร่างกายของตัวเอง เพราะฉะนั้นกะเลยบอกธรรมขึ้นมา คำว่าเผาผลาญโตนี่คือความเพียรของเรากล้าบ่ได้ย้านไผ บ่ได้กลัวไผจักสิ่งจักอย่าง มอบกายถวายชีวิตต่อมันกำหนดจิตทำความพากความเพียรอย่างองอาจกล้าหาญ มันสิเผากิเลสหมด กิเลสโตใด๋เข้ามาอยู่นำมันบ่ได้จิตนี่ ธรรมมันสิเผาไปหมด ทำลายไปหมด อันนี้ความเพียรของเรามันกล้า

ฉะนั้นเราทำทุกวัน ทุกปี ทุกเดือน ทุกลมหายใจเข้าออกมันสิทำลายความโลภ ความโกรธ ความหลง ทำลายกิเลสทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในตัวของเรานี้ เผาไปหมดทุสิ่งทุกอย่าง โอ้ ธรรมมันเผาได้หมดทุกสิ่งทุกอย่าง เออ..พวกนี้สิมาเบียดเบียนอิจฉาพยาบาท มายึดมั่นอยู่ในร่างกายธาตุขันธ์อันนี้ ราคะโทสะโมหะ

ความโกรธความโลภความหลง ทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าความเพียรของเรามันกล้าแล้ว มันกะสิเผาไหม้หมดทุกสิ่งทุกส่วน นี่ล่ะ ถ้าเราทำบ่ท้อบ่ถอย เร่งอยู่ทุกวัน ทุกเวลา น้อมพิจารณาอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก มันสิทำลายได้หมดทุกสิ่งอย่าง ที่มันมากีดขวางธรรมอยู่ในร่างกายของเรานี่ เพิ่นบอกจั่งซั่นอธิบายจั่งซั่น บาดนี้ออกมาอีกออกมาแบบใหม่ แต่ออกมาจากหม่องเก่านั้นล่ะ มันออกมาจากหัวอกบ่อนเก่านั่นล่ะมันออกมาใสมหาใส

บาดนี้ร่างกายของเรานี่ ใสจนหาที่เปรียบเทียบบ่ได้ ขาวใสงามอย่างที่สุด เลื่อมมันแวววาวยุบๆๆๆ ออกมาจากโครงกระดูกของเรา ทุกซี่ทุกส่วนปรากฏว่าใสหมดในร่างกายโตนี่ ในโครงกระดูกที่เรากำหนดพิจารณาอยู่นี่

บาดนี้ส่องซอดหมด ใสอยู่ตลอดเวลา เกิดดีอกดีใจขึ้นมาเจ้าของกะดี จั่งใด๋น๊อ มาคืองามคักแท้ มองเบิ่งไปบ่อนใด๋โครงกระดูกกะใสไปหมด เพิ่นสิใช้ความคิดแนวใด๋เน้อนี่ เดินจงกรมอยู่จนสว่างหมดคืน วันนั้นเลยบ่ได้นอนเลยพอดีพวกกระรอกกระแตพวกนก พวกหนูชวนกันออกไปหาอยากหากิน พวกสัตว์มันเว้ากันว่าเฮาสิไปหาอยู่หากินทางใด๋น๊อมื้อนี้ คู่ผัวคู่เมียเขาคุยกัน พวกนกหนูที่อยู่เทิงเขา เด้นี่ อยู่เทิงภูเขา เออ..พวกสัตว์ป่าทั้งหลายพากันคุยกัน

เออ...จนแจ้งสว่างออกมาแล้ว ทางอาตมากะเบิ่งความแจ้งใสในกายนี่ บาดนี้มันกะค่อยยุบลงๆ ค่อยอ่อนลงๆ เออกะเลยว่าจะออกไปบิณฑบาต ย้านบ่ทันหมู่คณะ

พอดีมันกะเลยค่อยยุบลงๆ กับมาเป็นร่างกระดูกคือเก่า พอแต่ยุบลงแล้ว กะถึงเวลาสิออกบิณฑบาตแล้วพอดี บาดนี้ เพิ่นกะเลยบอกให้ใช้ความเพียรแผดเผากิเลส มันจั่งสิใสแบบนี่ บ่มีสิ่งอันใด๋สิมาเจือปนได้สะอาดไปหมดร่างกายโครงกระดูกอันนี่ ใสเป็นแก้ว เป็นแหวน เป็นเพชรเป็นพลอยไปหมด อันนี่ล่ะบ่ต้อง สงสัยดอก

เรื่องกระดูกของหลวงปู่มั่น เพิ่นทำแบบนี่มาแล้ว อันนี้ มาเฮ็ดให้เธอได้รับรู้รับทราบซือๆ ดอกอย่าสิว่าโตได้เด้ เฮามาบ อกหนทางให้ ถ้าอยากได้กะให้ฟ้าวเร่งเข้า ทำความพากความ เพียรเข้า เร่งพิจารณาเข้าทุกวัน ทุกปี ทุกเดือน ทุกลมหายใจเข้าออก มันสิทำลายความโลภ ความโกรธ ความหลง ร่างกายอันนี่สิ เป็นเพชร เป็นพลอย เป็นศีล เป็นธรรมไปหมด มีแต่ศีล มีแต่ธรรม มีแต่คุณงามความดีอยู่นี่หมดอยู่ทุกวันทุกคืนในร่างกายอันนี่ เกิดเป็น แก้ว เป็นแหวนขึ้นมา สิมีอภินิหารขึ้นมาเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ เพิ่นบอก ให้ฟังนี่อย่าว่าโตได้ บอกความสุขให้ซือๆ นี่เกิดขึ้นในพรรษาที่ ๖ ปีไปจำพรรษาอยู่ภูเวียง กับหลวงพ่อบุญมา มีอยู่นำกัน ๔-๕ องค์ หลังจากนั้นกะเลยไปพูด ให้หมู่คณะเพิ่นฟังว่า โอ้ย จักผมเป็นหยัง บ่ได้นอนหมดคืน หมู่เพิ่นเป็นคือผมบ่ฮือ

อันนี้ล่ะถ้าว่าหากพวกเราเฮ็ดจริง ทำจริง จับให้ถูกหลัก จับให้ถูกตัวมัน แมนบ่เห็นมากกะเห็นน้อย บ่เห็นน้อยกะเห็นมาก ถ้าเราจับให้มันถูกหลัก บ่เซหน้าบ่เซหลัง อันนี่ล่ะเพิ่นบอกมา จั่งซั่น เราสงสัยอัฐิกระดูกของหลวงปู่มั่น นี่ล่ะมีญาติโยมเขาเอา มามอบถวายให้ ๓ องค์งามใสอยู่

ฉะนั้น พี่น้องในวันนี้ ที่หลวงตาได้ทำดำเนินมาตั้งแต่ปีพ.ศ. ๒๔๙๗ ที่ได้รับมรดกมาจากหลวงปู่ฝั้นของเรา ไปสร้างถ้ำขามอยู่นำกันกับเพิ่น อันนี้ที่เป็นรูปอยู่วงกลมอยู่ในหัวอกของหลวงตานั้น มื้ออื่นกะสิเอามาแจกดอก สิได้แจกพอบ่ฮือ มันบ่หลาย เขาเฮ็ดยังบ่ทันแล้วเสร็จ อันนี่เว้าไว้ (หัวเราะ) สิแจกมื้อนี่สิพอบ่ล่ะฮือ สิเอาบ่ล่ะฮือ ฮือ (หัวเราะ)

นั้นล่ะ เขาเอาไว้ในรถตู้ มันเอารถตู้มาหรือยัง เออ...มื้ออื่นจั่งเอา (หัวเราะ) มื้อนี้สิพอบ่ล่ะ อันนี้มันเอารถตู้เข้ามาไป๋ฮือ หรือมันไปล้างรถกะบ่จัก มันเอาเข้ามากะบ่จัก อาตมากะนั่งอยู่กุฏินั่นล่ะ แต่กะบ่ได้เหลียวเบิ่งเหมิดมื้อ เหลียวเบิ่งตั้งแต่คนมาหา อันนี่ล่ะที่หลวงตาได้รับมูลมรดกมาจากหลวงปู่ฝั้นของเรา บ่แมนสิไปกราบเรียนตั้งแต่องค์เดียวไปกราบเรียนหลวงปู่ขาวพร้อมหลวงปู่เพิ่นกะว่า

“ปู่กะทำคือกันนี่ล่ะหล่าเอ้ย ปู่กะพิจารณาโตเดียวกันนี่ล่ะ พิจารณาร่างกายโตเดียวกันนี่ล่ะ” ไปอยู่นำกับหลวงปู่ชอบในปีนั้น กราบเรียนให้หลวงปู่ชอบฟัง เพิ่นกะว่า เฮากะพิจารณาบ่อนเดียวกันนี่ล่ะหล่าเอ้ย บ่ต้องถอยหลังดอก วันหนึ่งอยู่ที่วัดบ้านไร่ม่วง

หลวงปู่ชอบเพิ่นนั่งภาวนา เข้าสมาธิ ตอนแรก เพิ่นกำหนดจิตพิจารณาธาตุของเพิ่นนี่ บาดนี้แสงรัศมีของเพิ่นนั้น ออกมาจากตัวเพิ่น พุ่งขึ้นสว่างอยู่กลางกุฏิ ปานว่าไฟไหม้กุฏิ แสงนั้นฮุงขึ้นฮอดเพดานขึ้นฟ้า หลวงปู่ชอบ ฐานสโม แสงสว่างรัศมีของเพิ่นนั่นเพิ่นกำหนดจิตพิจารณาธาตุขันธ์ของเพิ่นจนเกิดเป็นอภินิหาร

ปาฏิหาริย์ บาดนี้ พวกแม่ออกชาวบ้านไร่พากันออกไปวัดไร่ม่วง ปีที่หลวงตาไปจำพรรษานำเพิ่นปีนั้น มีหลวงปู่ซามา

บาดนี้เว่าถึงพวกชาวบ้านไร่นานพากันแตกมาวัด หิ้วน้ำพากันแตกตื่นมา นึกว่าไฟไหม้กุฏิของหลวงปู่ชอบ

เออ..พอแต่หิ้วคุน้ำถังน้ำมา สิมามอดน้ำ โอ้ย บ่แมนมอดน้ำแม๊ล่ะ มอดไฟ (หัวเราะ) เข้ามาแล้วมาเห็นแสง มันบ่แมนแสงไฟ แสงจั่งใด๋คือสวยคืองามคักแท้ มันเป็นเลาอูดลูด พุ่งขึ้นเทิงฟ้าพุ้น ฮุงไปฮอดหมู่บ้านไร่ ทางฝ่ายหลวงปู่ชอบเพิ่นกะนั่งภาวนาอยู่ในกุฏิเพิ่น แต่อาตมานั่นกำลังเดินจงกรมอยู่ กะบ่ทันได้หลับ บาดนี้ พอแม่ออกพากันมาหลายเข้าๆ อาตมากะเลยเหลียวเบิ่ง กะเลยไปนำเขา ว่าแมนไฟไหม้กุฏิของเพิ่นหลวงปู่ชอบ

เออ แม่ออกกะพากันแล่นไปสิไปดับไฟซอยกัน บาดนี้กะเลยเบิ่งคักๆ มันบ่แมนแสงไฟ ทางผู้เฒ่าเพิ่นได้ยินเสียงของพวกแม่ออกจอแจๆๆๆ มาคุยกันอยู่หน้ากุฏินั้น ผู้เฒ่าเพิ่นกะเลยถอนจิตออกจากสมาธิ แสงนั้นกะเลยค่อยยุบลงๆๆ อ่อนลงๆๆ

ผู้เฒ่าเพิ่นกะเลยออกมาส่องเบิ่ง กะเลยถามพวกแม่ออกว่า พากันมาอีหยังหลายคักแท้ โอ้ย พวกข้าน้อยว่าแมนไฟไหม้กุฏิของหลวงปู่ กะเลยสิพากันออกมาดับไฟ หลวงปู่ชอบกะเลยว่า เออ มันบ่แมนฟืนแมนไฟดอกพากันกลับเมือบ้านซะ มื้ออื่นสิบ่ทันบิณฑบาตพระ นั่นเพิ่นว่า

อันนี้ หลวงปู่ชอบของเรา ที่หลวงตาได้เคยไปอยู่นำเพิ่น อาตมากะเห็นคือกัน บ่แมนบ่เห็น กะฟ้าวไปนำแม่ออกคือกัน ว่าแมนไฟ

ไหม้กุฏิหลวงปู่ชอบ ไฟสีแดงเป็นเลาอูดลูดขึ้นอยู่กลางกุฏิของเพิ่น ทางหลวงปู่ชอบเพิ่นกะนั่งหัวยิ้มอยู่ มื้อต่อมาไปจับเส้นถวายเพิ่น เพิ่นเลยว่า เร่งเข้าหล่า เร่งเข้าๆ พ่อกะพิจารณาบ่อนเดียวกันนี้ล่ะเอ้า เร่งเข้าๆ อย่าสิถอยหลังเด้อ เพิ่นว่าจั่งซั่น

ไปหาหลวงปู่เทสก์กะคือกัน ได้ไปจับเส้นถวายเพิ่นหลวงปู่เทสก์ เออ..ตอนนั้น อาตมาอยู่กับหลวงปู่ฝั้น วัดภูธรพิทักษ์ พากันไปจับเส้นถวายหลวงปู่กับหมู่คณะ เพิ่นกะเลยถามว่า พากันพิจารณาจั่งใด๋ล่ะ หมู่กะว่าพิจารณาพุทโธ บาดนี้เพิ่นกะเลยถามอาตมา อาตมากะเลยตอบเพิ่นว่ากะบริกรรมพุทโธคือกันนี่ล่ะ แต่ว่าเอาจิตมาจับนี่ หลวงปู่เพิ่นว่า ฮือ ฮือ จับบ่อนใด๋ อาตมาว่า นี่แล่วจับหัวอกหัวใจนี่ล่ะ เอาจิตเข้ามาน้อมพิจารณาอยู่ในโตนี่ล่ะ เออ พุทโธกะนึกอยู่ เอาจิตเข้ามาน้อมใส่โตนี้ เอาเร่งเข้าหล่า เร่งเข้าเด้อ เร่งเข้า

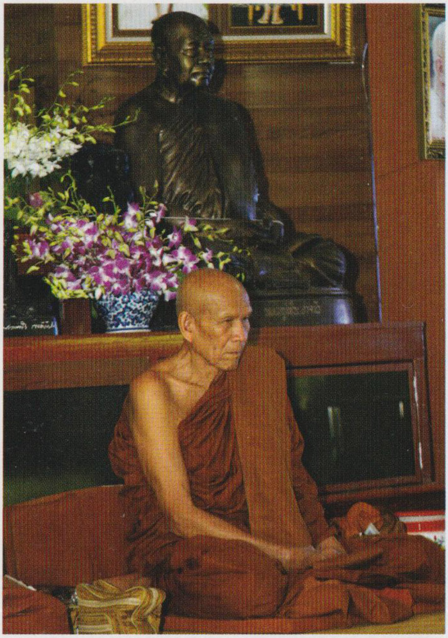
เออเอ้า ถ้ามันนั่งนานเมื่อยกะเปลี่ยนท่าให้มันนั่ง นั่งเมื่อยหลายๆ กะนอนมัน (หัวเราะ) แต่ว่าอย่าหนีจากความเพียร ที่เราตั้งเป้าไว้อันนี่ล่ะ คือกับพระอาทิตย์มีขี้ฟ้ามาปกบิดกำบัง มันต้องต่อสู้กับขี้ฟ้าพากันเข้าใจบ่ล่ะ ขี้ฟ้านี่เปรียบคือ ความโกรธ ความโลภ ความหลง สู้พระอาทิตย์บ่ได้ อันนี่ใจของเรากะคือกัน ร่างกายนี้ถ้ามันปวดกะพลิกโลด

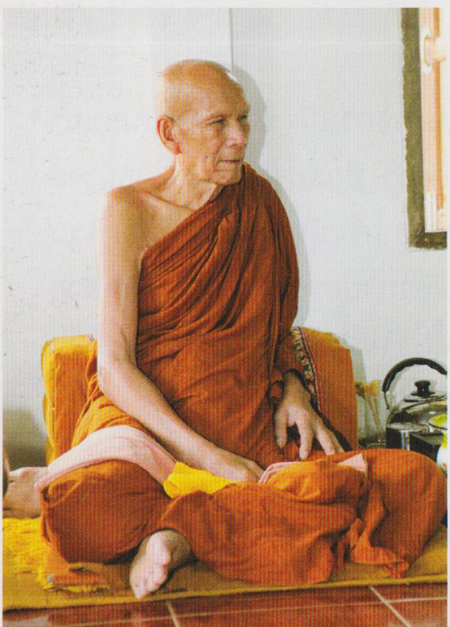
นี่เพิ่นบอกไว้แล้ว แต่เราตีความหมายบ่ถูกซือๆ สิไปบังคับกายของตนมากเกินไปกะบ่ได้ เดี๋ยวกะปวดล่ะบาดนี้ เดี๋ยวกะบ่เอาแล้วโว้ย เออ หนีไปทางบาปทางกรรมแล้วกูนี่ว่ะ บ่สู้ดอกนั่งภาวนามันปวดหลายโพดโว้ย มันกะเลยไปทำบาปทำกรรม หนีดอกนั่งภาวนา มันปวดแข้งปวดขา ง่วงเหงาหาวนอน มันอยากนอนกะให้มันนอน ลุกขึ้นมาแล้วกะนั่งมันโลด อย่าสิปล่อยมัน เพราะว่าร่างโตนี่เป็นร่างที่มันเปลี่ยนสภาพ เฮาสิไปบังคับมันหลายบ่ได้ อันนี่ล่ะให้พากันตั้งใจอย่างนั้น ให้มันทันกิเลส ถ้าอย่างนั้นบ่ทันมันเด้ จุดที่เราตั้งเป้าหมายไว้ อันนี้สิเป็นได้เร็วที่สุด จิตของเราขาวได้เร็วไวที่สุด จิตของเราสิแจ้งใสได้ไวที่สุดเพราะว่าจิตของเราบ่ได้ฟุ้งซ่าน จิตเราบ่มีเวลาสิได้ออก ไปเที่ยว อันนี่ล่ะ ปวดมันกะเป็นนำขา พลิกให้มัน แต่อย่าให้จิตของเราออกจากจุดที่เรากำหนดไว้ อันนี่ล่ะให้ตั้งใจเฮ็ดเอา ปีนั้นปีนี้ คือเฮากินข้าว เอาเข้าปากทางเดียวสิเอาจ้ำนำหัวเข่า ให้หัวเข่ากินมันสิอิ่มบ่ จ้ำตามเนื้อตามกายมันสิอิ่มให้บ่ ต้องป้อนใส่ปากทางเดียวเท่านั้น มันจั่งสิอิ่ม เมื่ออิ่มแล้วมันสิบอกเองดอก มันสิอิ่มขึ้นมาเอง ป้อนเข้าใส่ปากอยู่บ่หยุดมันกะอิ่มขึ้นมา อาหารสิแซบอร่อยปานใด๋ มันกะบ่เอา เพราะมันอิ่มแล้ว

อันนี่ล่ะ ให้พากันพิจารณาอย่างนั้น กำหนดของไผของมัน เออ...พากันเข้าใจบ่ล่ะฮือ ฮือ แม่ออก (หัวเราะ) เว่าสู่ฟังนิ๊ พากันจับบ่อนใด๋ พิจารณาบ่อนใด๋โดนี่ ฮือ มีแต่ว่าพากันนั่งภาวนา ปฏิบัติธรรมกันดูหัวใจ เห็นหัวใจแล้วบ่ หรือมีแต่เห็นหน้าลูก หน้าหลานพ้อว้ออยู่บ่ เห็นผู้นั่นมาหาเห็นหลานผู้นี่มาหา ภาวนา เห็นแต่หน้าลูกหน้าหลาน พากัน พิจารณาดูจั่งซั่น อันนี่หลวงตา เฮ็ดมาตั้งแต่ปี ๙๗ เลขมันกะเลยออกแต่ ๙๗ เพราะฉะนั้นให้พากัน ตั้งอกตั้งใจ อย่าให้มันเสียเวลา เสียประโยชน์ มันทำงานตาม เรื่องหน้าที่ของมัน มันค้นเบิ่งในเนื้อในกายอยู่นี่ มื้อใด๋กูสิตายจากมึง ความอิจฉาพยาบาทกะเข้ามาบ่ได้ เพราะว่าจิตของเราบ่ได้เอาสิ่ง เหล่านี้มาไว้ในใจ เราจึงจะทันบาปทันกรรม บาปนั่นมันสิแล่นมา หาเราดอก มันสิมาชักชวนเราไป แต่เราบ่ไปดอก เราสิเบิ่งอยู่นี่ เรากะนั่งภาวนาได้สบาย

ฉะนั้น จิตของเราเราบ่เบิ่งในร่างกายนี่ ชาติหน้ามันกะมา หลงกันอีก มาก่อบาป ก่อกรรม ก่อเวร อีกล่ะ เรากะมาเวียนว่าย ตายเกิดอีก บ่สามารถแก้บาปแก้กรรมได้ มันกะก่อบาปก่อกรรม อยู่จั่งซั่นล่ะอันนี้คือจั่งพระเทวทัตได้ทำบาปกรรมเอาไว้ หนักหลาย จนแผ่นดินสูบลงไป แผ่นดินบ่อนนั้น บ่มีไผสิไปเฮ็ดนาเฮ็ดสวนใส่ เพราะว่ามันเป็นกาลกิณี นางกิญจมาณวิกากะคือกัน

พระเทวทัตนั้น ในสมัยพระเวสสันดร พระเทวทัตนั้นได้เกิด เป็นพราหมณ์เฒ่าชูชก ส่วนนางกิญจมาณวิกาเกิดเป็นนางอมิตตา พระเวส กะมาเกิดเป็นพระพุทธเจ้า นางกัณหาท้าวชาลีกะมาเกิด

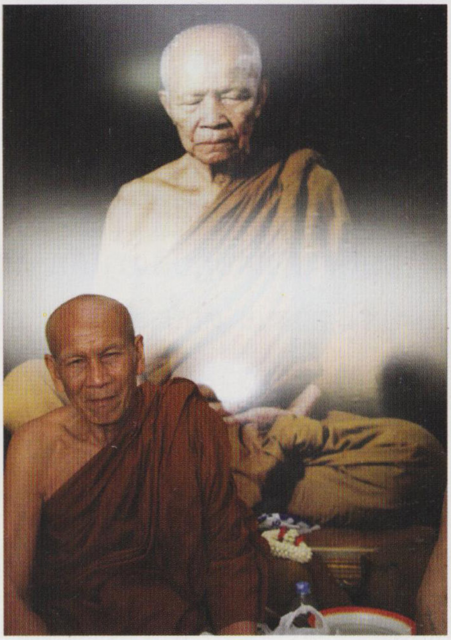

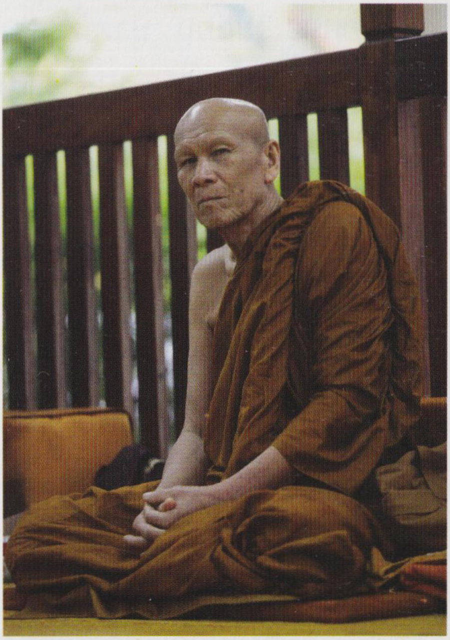
เป็นลูกของพระพุทธเจ้า คือพระราหุล พอพระราหุลมาเกิด พระพุทธเจ้าเพิ่นกะเลยออกบวชบำเพ็ญเพียรธรรม จนได้หลุดพ้นจากอาสาวะกิเลส แล้วกะเสด็จไปโปรดพระปัญจ-วัคคีย์ทั้ง ๕ องค์ จนได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์

อัญญาโกณฑัญญะเพิ่นกะมีความรู้จักภาษาของสัตว์ กะได้ไปอยู่ในป่าหิมพานต์ สั่งสอนพวกช้าง พวกเสือ ลิง กะพากันไปอุปัฏฐากรับใช้เพิ่น จนจิตใจของสัตว์เหล่านั้น ได้เกิดเป็นมนุษย์ จนพระพุทธเจ้ามีพระสาวกเป็นอันมาก อยู่ต่อมาราหุลลูกชายของเพิ่น กะใหญ่เป็นบ่าวแล้ว พระพุทธเจ้าเพิ่นกะเลยเสด็จไปโปรดลูกชายกับเมียของเพิ่น คือนางพิมพาบาดนี้เพิ่นกะเลย เออ..พอเพิ่นไปถึงแล้วเมียกะเลยแต่งให้ลูกชายไปขอสมบัติกับพ่อ สิให้

เว่าไปหลายอยู่บ่มันดึกแล้วเด้ (หัวเราะ) ฮือ บาดนี้ ราหุล กะเลย..กะเลยไปขอสมบัติกับ พ่อเพิ่น คือพระพุทธเจ้า แต่ เวลานั้นเป็นเวลาของพวก เทวดาพากันมากราบฟังเทศน์ ฟังธรรมของพระพุทธเจ้า

บาดนี้ ราหุลกะเลยไป กราบพระพุทธเจ้า กะเลย ได้เห็นพวกเทวดาเหล่านั้นกะมี แต่ผู้สวยงามๆ พวกเทวดาที่มา กราบพ่อของเรา เบิ่งผู้ใด๋กะ มีแต่ผู้สวยงาม กะเลยนั่ง สิ่งตาน้อยเบิ่ง

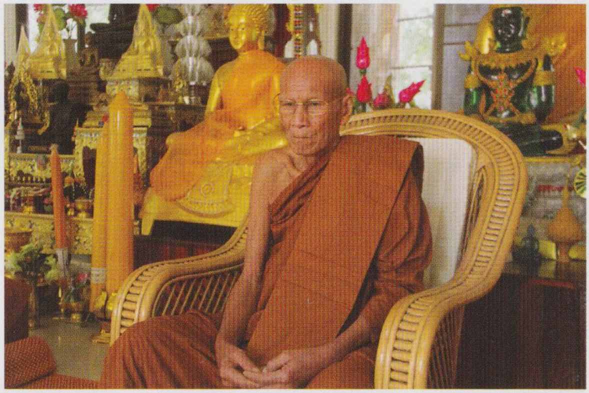

บาดนี้ พอได้เวลาสมควร แล้ว พวกเทวดากะพากันกราบ นมัสการลาพระพุทธเจ้ากลับไป สู่วิมานของตน พ่อกะเลยถาม ลูกว่ามาอันใด๋ล่ะลูกหล่าของพ่อ โอ้ย แม่บอกให้ผมมาขอสมบัติ กับพ่อนี่ล่ะ บาดนี้พ่อกะเลย ถามว่า เจ้าเห็นหยังบ่หวังฮั้น

โอ้ย เห็นผู้สาวงาม มีแต่ผู้งามๆ เออ..เจ้าอยากได้บ่ ถ้าอยากได้ พ่อสิหาให้เอาบ่ ราหุลกะเลยตอบไปว่า เอาอยู่ ถ้าอยากได้ให้ลูก ไปหาพระมหากัสปะ พระสารีบุตร เด้อ

พระมหากัสปะ กะเลยบอกให้เอาน้ำใส่หัวมา เพิ่นกะเลยแถ ผมให้ ตั้งใจปฏิบัติเอาเด้อ ทำกิจวัตร นอนดึก ลุกขึ้นแต่เช้า ปูสาดอาสนะ ตักน้ำใช้น้ำฉัน ทางสามเณรราหุลกะทำได้ดีทุกอย่าง บาดนี่เข้าพรรษาพอดี กุฏิพระบ่พอกันอยู่ในวัดเชตวัน กะเลย เหลือแต่ห้องน้ำเท่านั้น เวจจกุฎี มุงหลังคาแอบฝาแถบตอง บ่คือห้องน้ำทุกวันนี้เด้ ทุกวันนี้นอนกะได้สะดวกสบาย

บาดนี้กะเลยให้เณรราหุลไปพักจำพรรษาอยู่ในห้องถ่ายเหม็น กะเหม็น เวลาครูบาอาจารย์สิไปเข้าห้องน้ำกะต้องไปเคาะให้ราหุ ลออกมาเสียก่อน บาดนี้ราหุลกะเลยพิจารณาหาตามกลิ่นเหม็น นั่นมันมาแต่ทางใด๋กะเลยเพ่งเบิ่งอยู่แต่ในร่างกายของตัว ขี้ออก กะเอามากินบ่ได้ ราหุลกะเลยพิจารณาเข้าน้อมมาใส่ตัวเจ้าของ จนได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ ฮักลูกมากกะเลยเอาลูกไปไว้ใน ห้องน้ำ บาดนี้อยู่ต่อมากะเลยเอาลูกมาไว้ข้างกุฏิของเพิ่น ต่อมา นางพิมพากะเลยออกตามหาลูกคือราหุล ไปเห็นลูกเจ้าของนั่ง สงบอยู่ กะเลยเกิดความเลื่อมใส กะเลยกราบลูกชาย ลูกกะเลย บอกแม่ว่า ลูกบ่กลับดอกแม่เอ้ย ลูกสบายแล้ว พระพุทธเจ้า เพิ่นกะเลยยิ้ม ที่เห็นลูกกับแม่เว่ากัน กะเลยเสด็จออกมาเบิ่งและ เทศน์ให้นางพิมพาฟัง พระพุทธเจ้ากะเลยพานางพิมพา ไปเบิ่ง ชาติเก่าของนางพิมพาตั้งแต่ชาติแรกจนชาติสุดท้ายกะเลยเกิด ความเอิบอิ่มในบุญกุศลของตัวของเจ้าของจนในชาติของพระเวส

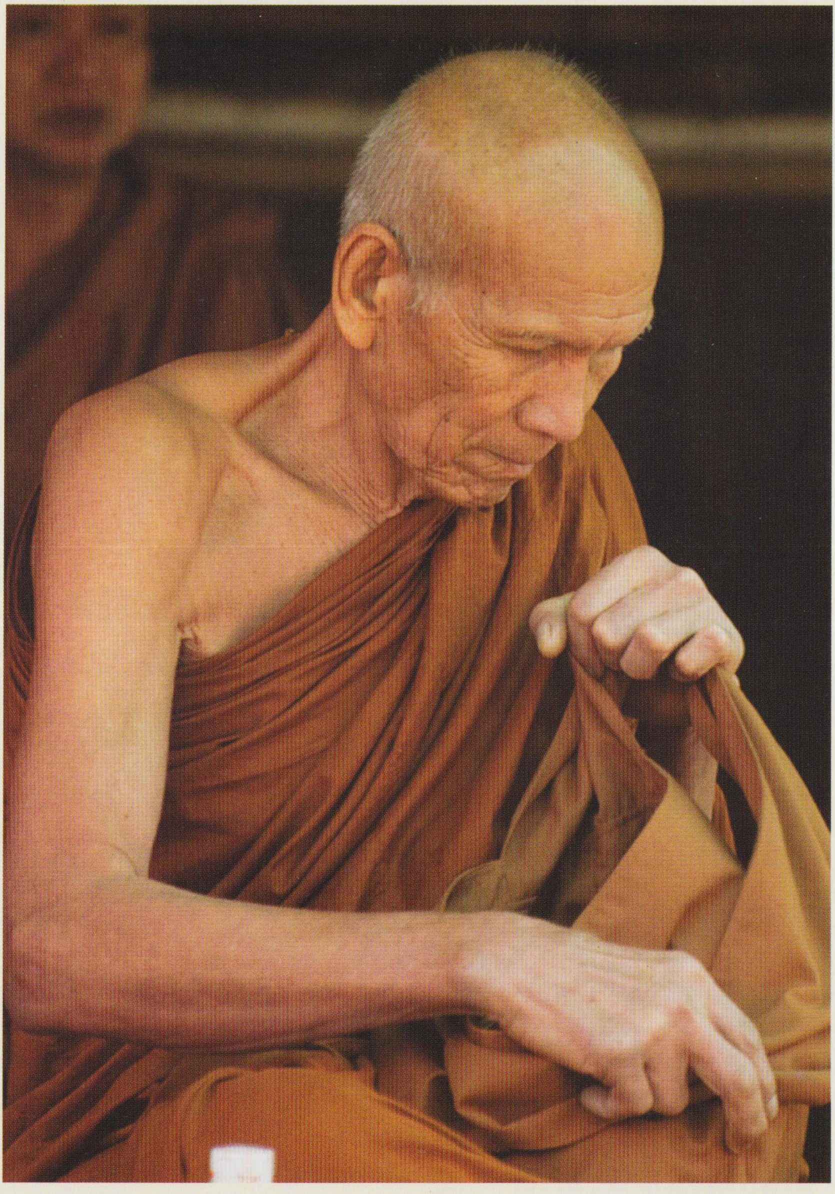

ในสมัยนั้นเราได้เกิดมานำกัน เห็นบ่ชาติของเจ้านั่น เจ้าไปเก็บหมากไม้อยู่ในป่าในดงนั้น นั้นเห็นบ่ๆ จนพระนางเอิบอิ่มในหัวใจ มีความเลื่อมใส จนจิตใจของพระนางได้บรรลุธรรม แล้วอยู่ต่อมากะได้เป็นพระอรหันต์ พากันได้ยินบ่ล่ะแม่ออก ฮือ ฮือ ถ้าสิไปนำเพิ่น อย่าพากันผิดกัน ถ้าอยากได้เป็นแบบเพิ่นนั่นให้พากันเฮ็ดเอา สิพากันเอาบ่ล่ะ บ่มีผู้ใด๋สิผูกจิตผู้ใด๋เอาไว้

ขอจงให้พากันน้อมพิจารณาเอาแล้ว สิขอยุติลงไว้เพียงแค่นี้ สร้างบารมีนำกันทุกชาติๆ อันนี่ล่ะบ่ได้หวงแหนเด้ ให้ฟ้าวเร่งความเพียรเข้า เอาแต่ธรรมเข้ามาสู้หัวใจ หายใจเข้าออกกะให้น้อมมาสอนใจเจ้าของ

เอาล่ะบาดนี้คงจะสมควรแล้วล่ะน้อ มื้อนี่หลวงตากะได้เว่ากับญาติกับโยมมานานสมควรแล้ว มีเท่านั้นล่ะน้อ เอาล่ะบาดนี้ มื้ออื่นย้านปากเว่าบ่ได้อยู่เพราะว่าไมค์มันดูดปาก มันใกล้ปากโพด

เอาล่ะบาดนี้ (เอวัง)

- หมามันเห่ามันหอนอยู่ที่ไหนตัวมันก็อยู่ที่นั่น คนเราเหมือนกัน คนอื่นพูดมันก็เป็นสมบัติของเขา เขาจะพูดดีหรือไม่ดีก็เป็นสมบัติของเขา

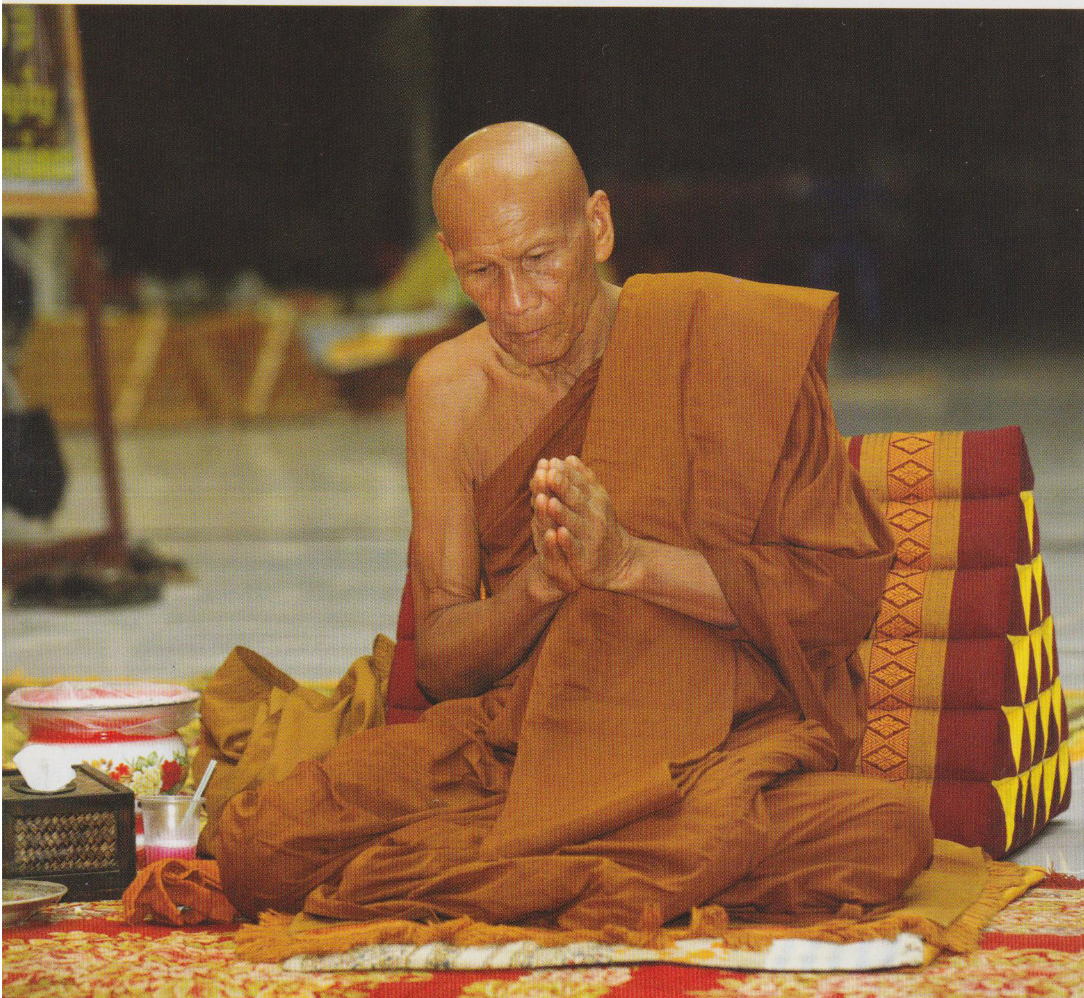
- กรรมฐาน ๕ พระอุปัชฌาย์ให้แล้วตั้งแต่วันบวช ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ให้พิจารณา ให้จิตมันเบื่อหน่ายกาย มันถึงจะได้ไม่มาเกิดอีก ถ้าไม่เบื่อมันก็มาเกิดอีก ถ้าเกิดอีกก็แสดงว่ายังมีบาปยังมีบุญ

- จิตเป็นแฟนของกาย กายเป็นแฟนของจิต ฉะนั้นท่านจึงสอนให้เบื่อหน่ายกาย เบื่อหน่ายจิต

- การภาวนานี้ไม่ยาก แต่ว่าการให้ทานนี้ยากกว่า ทำไมถึงยากกว่า เพราะมันได้ไปแสวงหาจึงมาทานได้ การภาวนานี้ไม่ได้แสวงหา มันอยู่กับเรา แต่พวกเรานี่มองข้ามกาย

- เสียงมันไม่ได้มารบกวนเรา เสียงมันก็อยู่ส่วนเสียง แต่เราไม่ระวังจิต จิตเลยไปยึดเอาเสียง ได้ยินอะไรก็เป็นทุกข์ เพราะไม่ได้พิจารณา

หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ

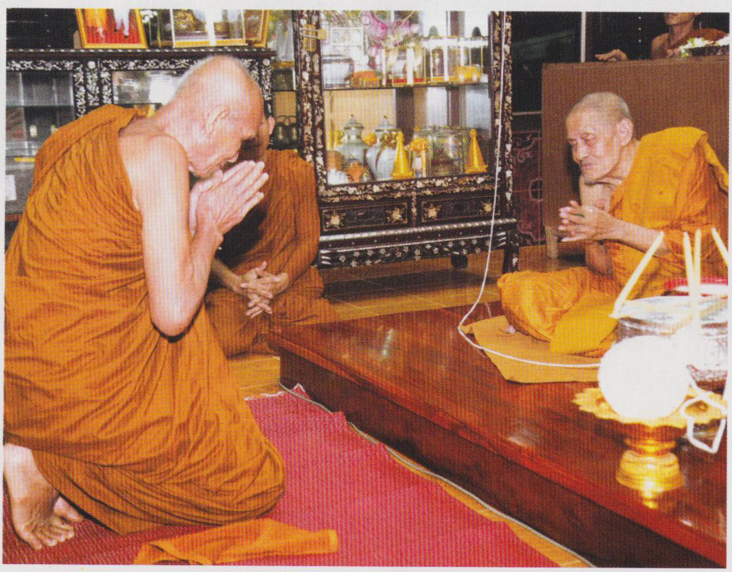

จากซ้าย (แถวหลัง) พระอาจารย์บรรเทา สัญญโต พระอาจารย์อำพร หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ
จากซ้าย (แถวหน้า) พระอาจารย์ประสงค์ กิตติสาโร
หลวงปู่แตงอ่อน กัลยาณธัมโม หลวงปู่ผ่าน ปัญญาปทีโป

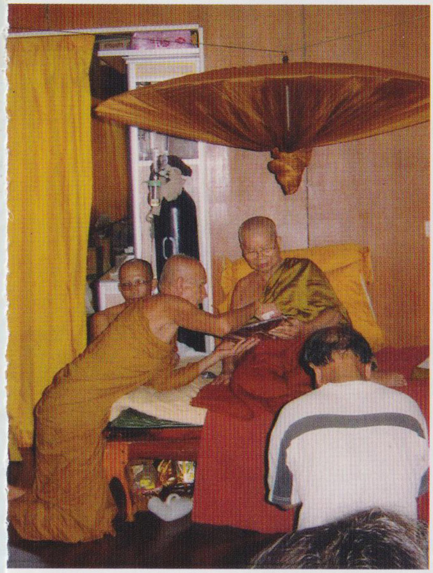

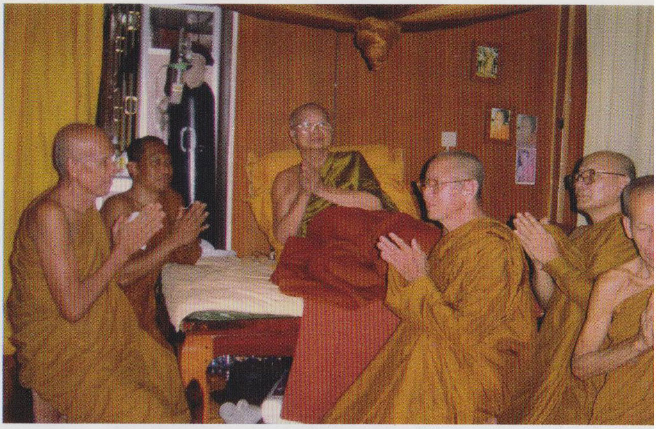
หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ กับหลวงปู่มา ญาณวโร

หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ กับหลวงปู่ผ่าน ปัญญาปทีโป

หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ
หลวงปู่บุญพิน กตปุญโญ
กราบเยี่ยมหลวงปู่จันทา ถาวโร

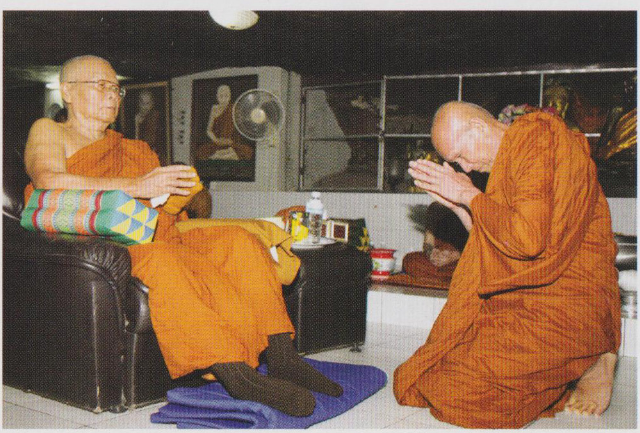

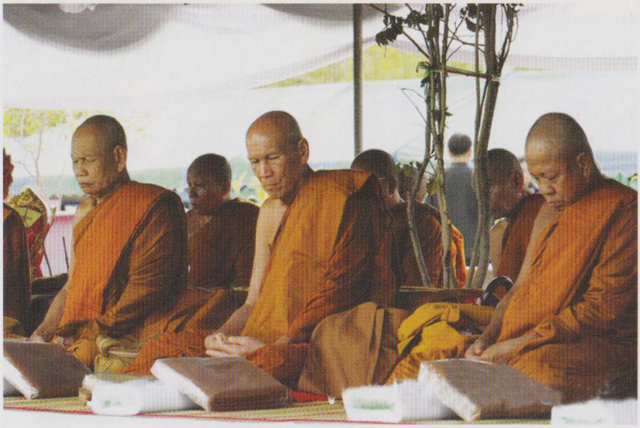
หลวงปู่บุญมี ปริปุณโณ กับหลวงปู่สรวง สิริปุญโญ

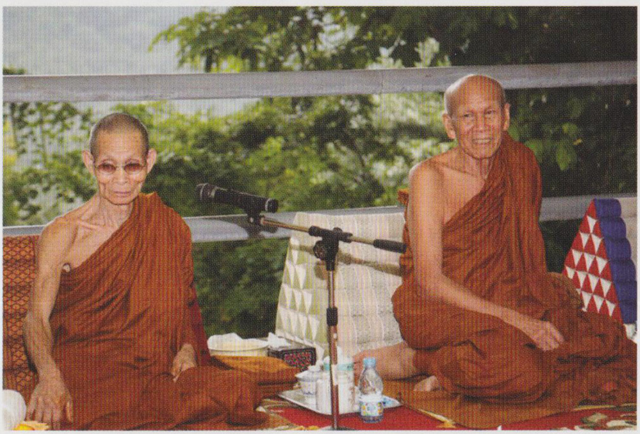
หลวงปู่ท่อน ญาณธโร กับหลวงปู่สรวง สิริปุญโญ

หลวงปู่บุญเพ็ง เขมาภิรโต กับหลวงปู่สรวง สิริปุญโญ

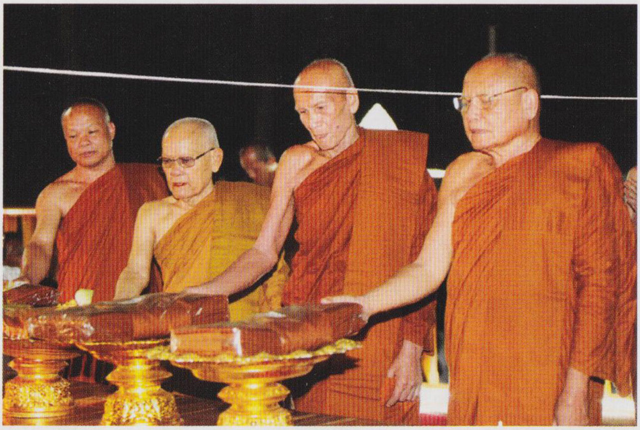
หลวงปู่บุญมา คัมภีรธัมโม หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ หลวงปู่โฮม

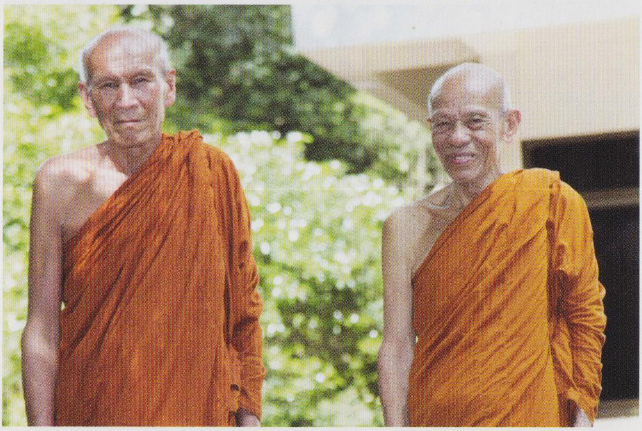
หลวงปู่เหลือง ฉันทาคโม กับหลวงปู่สรวง สิริปุญโญ

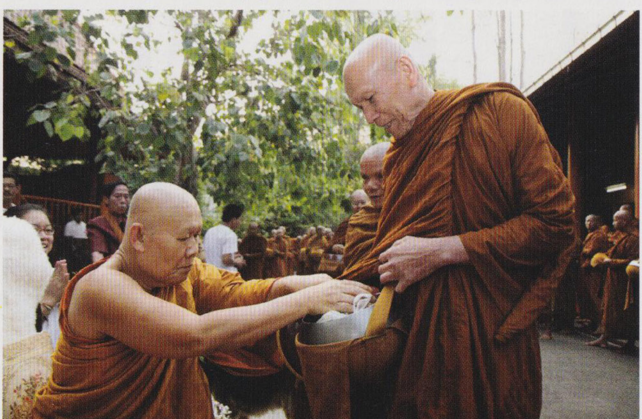
หลวงปู่ประสาร สุมโน กับหลวงปู่สรวง สิริปุญโญ

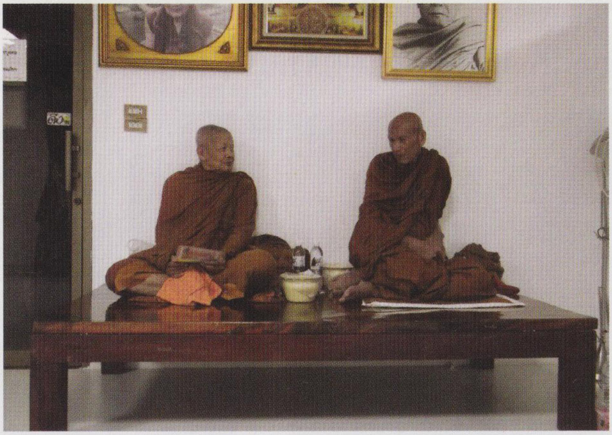
หลวงพ่อทอง จันทสิริ หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ หลวงปู่สมศักดิ์ ปัณฑิโต

หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ กับหลวงปู่คำบ่อ ฐิตปัญโญ

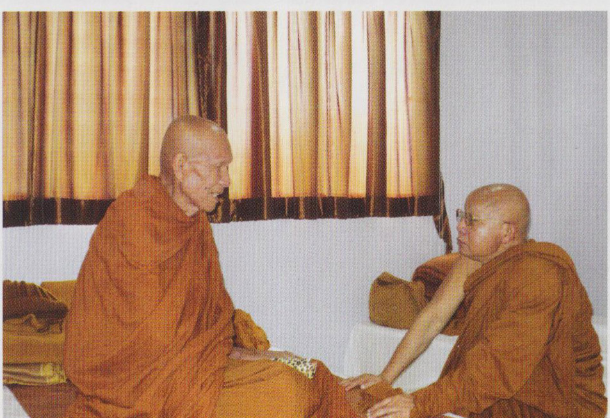
หลวงปู่คูณ สุเมโธ กับหลวงปู่สรวง สิริปุญโญ

หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ กับหลวงปู่แปลง สุนทโร

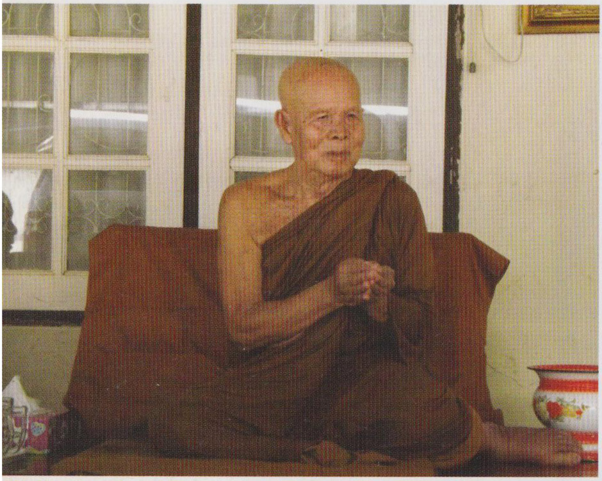

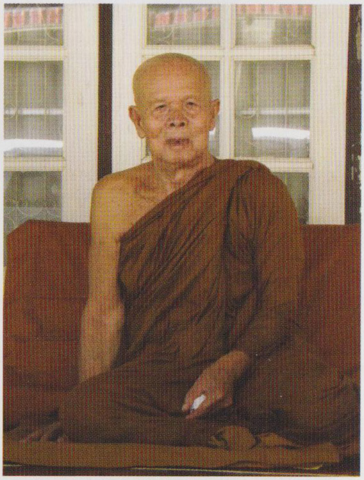
หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ กับหลวงปู่บุญมา สุชีโว

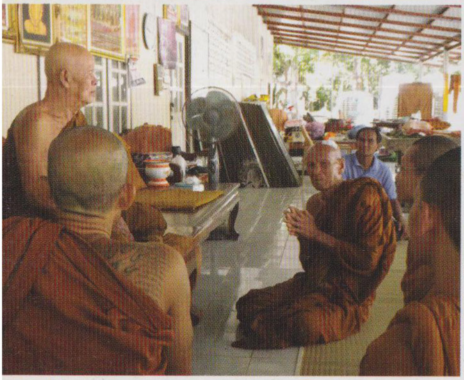

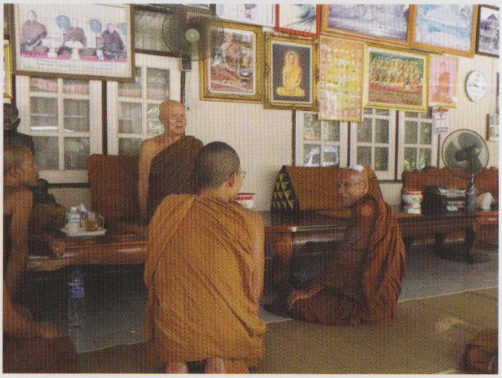
หลวงปู่สรวง สิริปุญโญ กับหลวงปู่หลอ นาถกโร

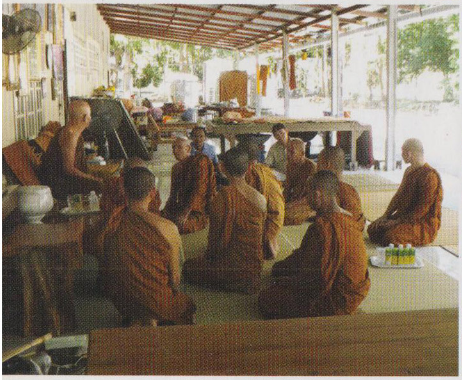
หลวงปู่บุญมี ปริปุณโณ เมตตาเยี่ยมหลวงปู่ที่วัดศรีฐานใน

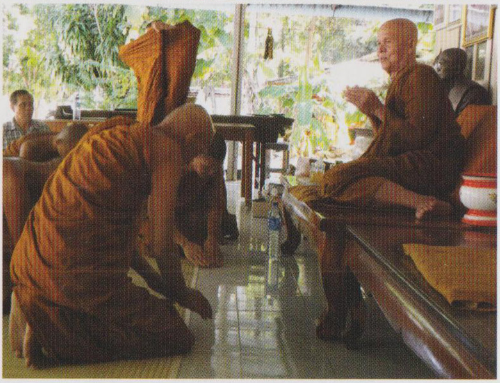

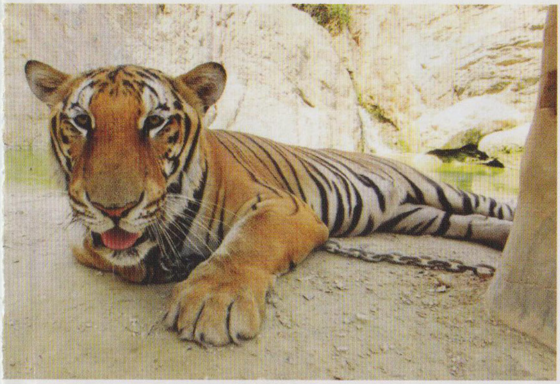

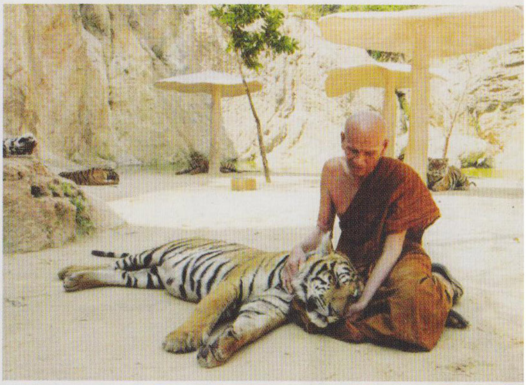

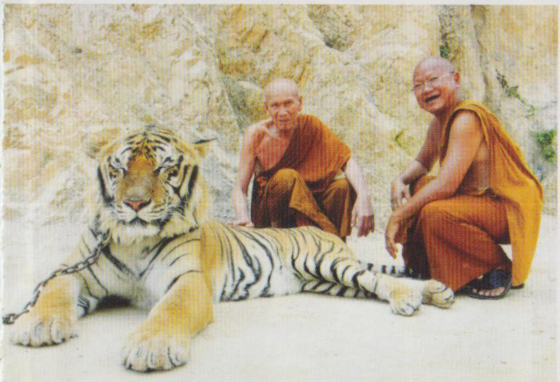

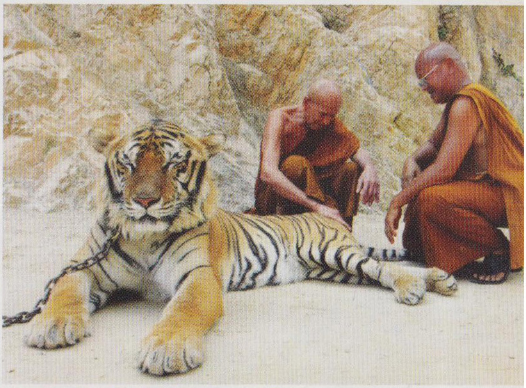

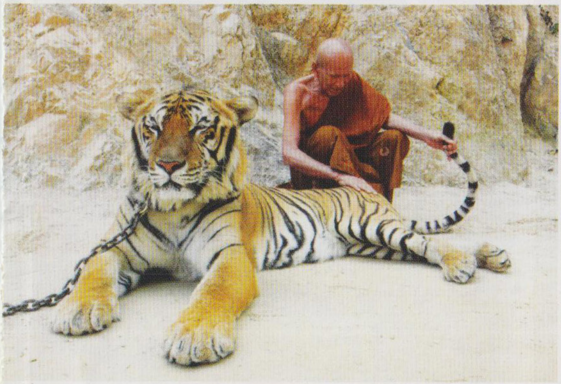
หลวงปู่เมตตาเยี่ยมวัดป่าหลวงตาบัวญาณสัมปันโน (วัดเสือ)

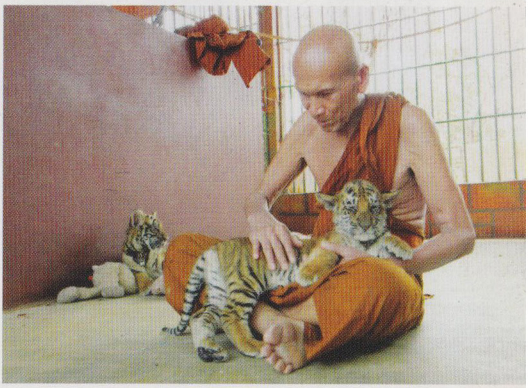

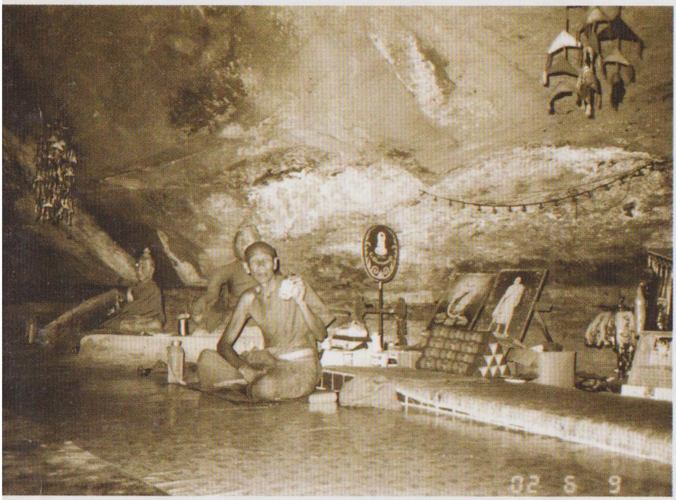

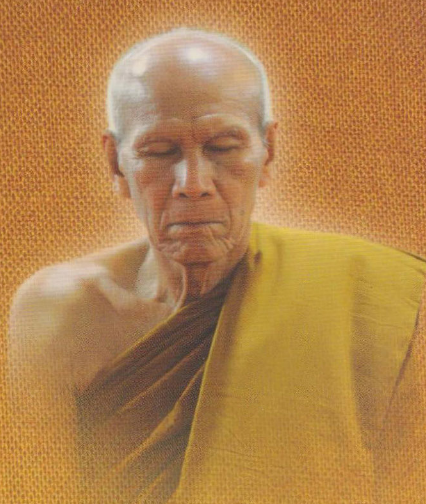

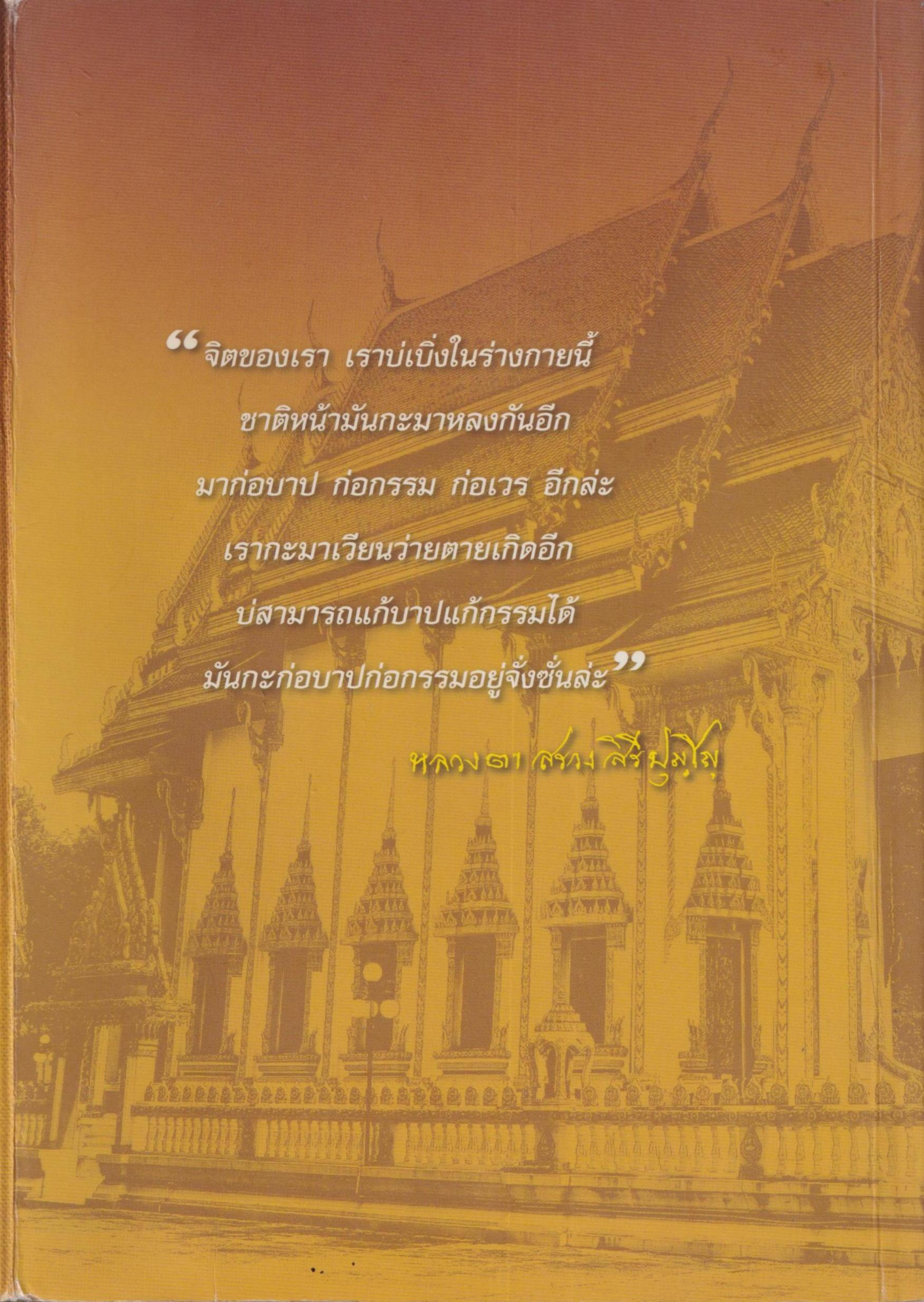

หลวงปู่ที่ภูลังกา

"การภาวนานี้ไม่ยาก
แต่ว่าการให้ทานนี้ยากกว่า
ทำไม่ถึงยากกว่า
เพราะมันได้ไปแสวงหาจึงมาทานได้
การภาวนานี้ไม่ต้องแสวงหา
มันอยู่กับเรา
แต่พวกเรานี่มองข้ามกาย"

“จิตของเรา เราบ่เบิ่งในร่างกายนี้
ชาติหน้ามันกะมาหลงกันอีก
มาก่อบาป ก่อกรรม ก่อเวร อีกล่ะ
เรากะมาเวียนว่ายตายเกิดอีก
บ่สามารถแก้บาปแก้กรรมได้
มันกะก่อบาปก่อกรรมอยู่จั่งซั่นล่ะ”

หลวงตา สรวง สิริปุญฺโญ

อาจาริยบูชา หลวงปู่สรวง สิริปุญฺโญ